

పంజాబు కథలు

అంతర భారతీయ పుస్తకమాల

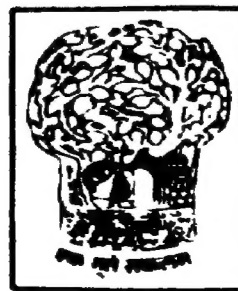
పంజాబు కథలు

సంపాదకులు :

హరిభజన సింగ్

అనువాదం :

పిన్నింటి సత్యనారాయణ

నేషనల్ బుక్ ట్రస్ట్, ఇండియా

ప్రథమ ముద్రణ : 1982 (శక 1903)

ద్వితీయ ముద్రణ : 1990 (శక 1912)

© రచయితలు

తెలుగు అనువాదం © నేషనల్ బుక్ ట్రస్ట్, ఇండియా

రూ. 13.00

Original Title in Punjabi : Kissa Punjab

Compiled by Haribhajan Singh

Telugu Translation : Panjabu Kathalu

డైరక్టరు, నేషనల్ బుక్ ట్రస్ట్, ఇండియా

ఎ-5, గ్రీన్ పార్కు, కొత్త ఢిల్లీ-110 016 చే ప్రచురింపబడినది.

భూ మి క

పంజాబీభాష, పంజాబీ సంస్కృతుల్లో తమ మాతృ భూమికి అతి సన్నిహితంగా వుండాలనే ఆసక్తి ఎక్కువగా గోచరిస్తుంది. పంజాబీదేశీయులు సభ్యతలో సున్న ప్రతి క్రొత్త పోకడను-జటిలంగానున్న అంశాన్ని సైతం ఆకళింపు చేసి కొనడానికి సంసిద్ధులు. అయినా, వారు ఆదినుండి అనుస్యూతంగా వస్తున్న సామాన్య జీవిత పరిపాటి యెడల అచంచల విశ్వాసం కలిగి వుంటారనుటలో సందేహంలేదు. ధార్మికవిధానం; కళలు ఈ రెండు రంగాలు ఈ సామాన్యతకు చక్కని తార్కాణాలు. పంజాబీ ధరాతలంలో జన్మించిన ధర్మ, నృత్య-సంగీతాలు కవిత్వం స్థాపత్యకళల్లో మనకు ఎలాంటి అస్పష్టత కనబడదు. ఆధునిక విజ్ఞానంలో అతి చురుగ్గా ముందుకుసాగే పంజాబుదేశం ఏదో సామాన్య జీవనవిధానం పల్లనే స్థిరపడగలుగుతున్నది. ఈ సామాన్య జీవన విధానం ప్రాచీనకాలం నాటి నుండి తన గంభీర పరంపరలో వేళ్ళు నాటుకొని సుస్థిరమయింది.

ఆధునికత-ప్రాచీన పరంపరల సహజ సంగమమే పంజాబీ కథానికల్లో గల ప్రత్యేక విశిష్టత. మధ్యయుగంలో విదేశాలనుండి భారతదేశంపై దండెత్తి వచ్చిన ఆక్రమణ దారుల సభ్యత్వా-సంస్కృతుల నుండి పంజాబు తాను కోరుకున్నది గ్రహించింది. అయినా, ఇతర సభ్యతనుండి స్వీకరించిన దానిని తన కను

గుణంగా మలచుకొంటూ వచ్చింది. ఈనాడు పంజాబీ సభ్యులకు మూలరూపం దేశీయమైనదా లేక విదేశీయమైనదా యని గుర్తించడం కష్టతరం. మనం పంజాబీ భాషను పరిశీలిస్తే పంజాబుపదం విదేశీ శబ్దం అని తెలుస్తుంది. ఇది కవిత్వపు సుకుమార రూపంలో విదేశీ అక్రమణ దారులతోబాటే పంజాబుకు సంక్రమించి వుండవచ్చు. అచ్చటి కవులు తమ-మాతృభూమి నుంచి తీసికొని, హీర్-రాంఝూ, మిరజా-సాహిబా, సోహానీ-మహీవార్, సస్సీ-పున్నా పూరన్ భగత్, రాజా రసాలూ లాంటి ప్రేమగాధలను మనోహర శైలిలో రచించారు. వాటికి పంజాబు దేశం ఎంతో ఋణపడి ఉంది. నేడు ఈ కథలు లేకుండా పంజాబులు కావ్యపరం పరను ఊహించడమే కష్టసాధ్యం. పంజాబుదేశం పరదేశీయులను కూడ ఎంతో ఆక్మీయభావంతో తన కుటుంబ సభ్యులుగా స్వీకరించింది. సోహానీ-మహీవార్, సస్సీ-పున్నా కథానాయకులను గమనిస్తే ఈ విషయం మనకు బోధపడుతుంది. గుజరాత్ కు సమీపంలో వున్న కుమ్మరికన్య సోహానీ ప్రేమపాశంతో బంధించబడి పంజాబులో గేదెలను మేపే పశువుల కాపరిగా మారిన మహీవార్ మధ్య ఆశియాకు చెందిన రాజవంశీయుడు. అతడు ప్రేమమూర్తి; ఉదారహృదయుడు; నిరుపమాన సుందరాకారుడు. ఇదే విధంగా సస్సీకూడ చాకలికుటుంబంలో పెరిగి పెద్దదయింది. ఆమె ప్రియుడు పున్నా-బెలూచిస్థాన్ కు చెందిన పరదేశీయుడు. అతను సుదీర్ఘ ఎడారిప్రదేశంలో పయనించి—పంజాబు చేరుకున్నాడు. సైతీ ప్రియుడు మురాద్ సైతం బెలూచిస్థాన్ కు చెందిన వాడే. తనహృదయ భావానికి సన్నిహితంగా వున్న కథానికలలో కూడా పంజాబీకవులు పరదేశీయులను తమరచనలలో కథానాయకులుగా తీసుకొని వారిని అమరులుగా చిత్రించారు. ఇదే పంజాబీ జీవన విధానం పంజాబీ కథల్లోగల సహజమైన విశేషత. ఈ కథానికల్లో ఎక్కువగా స్వదేశ-విదేశ భావాల మధ్య సంఘర్షణ తలయెత్తకపోవడం మరీ విచిత్రంగా వుంటుంది. పరదేశీయుడనే నెపంతో ఎవ్వరినీ నాయకషాత్రులనుంచి ప్రక్కకు నెట్టివేయలేదు. పున్నాతో సస్సీ వివాహం ఆమె తండ్రి ఎంతో సంతోషంగా జరుపుతాడు. పంజాబీతరుణ్ణి స్వభావానికినుగుణంగా మలచికొనుట అతణ్ణి తమ కుటుంబంలో ఒకభాగంగా రూపొందించుకొనుట—అనే విషయం కేవలం పంజాబు కవితారంగంవరకు పరిమితంగాక సమస్త పంజాబు జీవిత విశిష్టతగా రూపొందింది. పంజాబీభాష స్థాపత్యకళ, పంజాబీసంగీత కళల్లోకూడా ఈ విశిష్టత కొట్టవచ్చినట్లు గోచరిస్తుంది. ఇదే పంజాబుదేశం నిరంతర విరాసంలోగల సహజ సిద్ధమైన విలక్షణగుణం.

పంజాబు కథానికలు పరదేశీయుల్ని పంజాబీయులుగా రూపొందించడమే గాక పంజాబు దేశపు నవయువకులను సైతం పరదేశాల్లో ప్రేమికులుగా రూపొందినట్లు చూపెడతాయి. పంజాబు కథలు మధ్యయుగానికి చెందిన సాహితీ సంపత్తి, రైలుబండ్లు, రోడ్లు ఓడలు మొదలయిన రాక పోకల సాధనాలు లేని కాలంలోకూడా వందలు వేలాది క్రోసులదూరం ఎంతో దూరంగా కనబడదు. నదులపై ఆనాడు పంతెనలు లేవు. శ్రావణమాసపు పొంగిపొరలే నదులను దాటడం; జ్యేష్ఠ-ఆషాఢ మాసపు మండుపెండల్లో సుదీర్ఘ ఎడారులలో ప్రయాణంచేయడం- సామాన్యవిషయం కాదు. అది కష్టతరమైనవని. “జా ధీయే రావీ, నా కోయీ ఆవీ నా కోయీ జావీ” — [అమ్మాయి! రావీ నదిని దాటే నిన్నుకలసికొనడానికి ఎవడూరాలేడు. ఆవలి గట్టునుండి ఎవ్వడూ ఈవలి గట్టుకు రాలేడు.] ఈ సామెత శతాబ్దాల తరబడిగా ప్రజలలో పాతుకుపోయింది. ఆనాడు మనకు నదిఆవలిఒడ్డు పరదేశమన్నది నగ్నసత్యం. ఈ రకమైన సామాన్య ప్రజాచైతన్యపు వాతావరణంలో హీర్-రాంఝాల ప్రేమగాథ తన అస్థిత్వానికి మెరుగులు దిద్దుకొన్నది. పంజాబు కథానికల్లోని నాయకులంతా బాటసారులుగానే కనబడతారు. పంజాబుదేశపు ప్రేమ బావన-బాటసారి విధానానికి ప్రగాఢ సంబంధం ఉంది. తన ఇల్లు-వాకిలి విడచి రాంఝా తన చేతిబెత్తం పుచ్చుకొని వేదన భరిత ఆవేశంతో ఇలా అంటాడు:

రాంఝా ఆఖదా ఏహ్ జహాన్ సుఏనా,
మర్ జా వణా ఈ నై నాఁ యేనీ,
తేరే జయేపి ఆరియాఁ ఏహ్ ఆజమ్.
ఆయే గయే ముసాఫిరాఁ పాలీ యేనీ॥

బాటసారి విధానం—ప్రేమ ఈ రెంటిమధ్యా అవినావావ సంబంధాన్ని వారి షాహ్ కవి జోడించాడు. తద్వారా ఆ మహాకవి పంజాబు దేశచరిత్ర ప్రగాఢంగా నిద్రాణమైవున్న కాలంపైపు సంకేత మాత్రంగా చూపుతాడు. పంజాబు కథల్లోని నాయకులేగాక లోకకల్యాణార్థమై జీవితాన్ని గడిపిన జాతీయ నాయకులుకూడా తమ గృహాన్ని త్యజించగలిగినప్పుడే పంజాబీయుల ప్రేమ పద్ధతికి తగిన యోగులుగా గుర్తించబడతారు. పంజాబుదేశపు సర్వోత్తమ జాతీయ నాయకుడు

గురునానక్ జీవితమే దీనికి మహోజ్వల తార్కాణం. ఆయన కర్మప్రదానమైన జీవితంలో అధికభాగం దేశపునయమూలలా పర్యటన చేయుటలోనే గడచిపోయింది. పంజాబుదేశపు సంస్కృతీ-స్వాతంత్ర సంరక్షణార్థం పోరాటం పలిపిన గురు గోవిందసింగ్ నైతం తనయావజ్జీవితం స్వదేశం, మారును విడచి దూర ప్రదేశాల్లోనే గడిపాడు. నాటినుంచి పరంపరాగతంగా వస్తున్న బాటసారీ విధానం— లేదా పర్యటన పద్ధతి నేటి పంజాబు దేశవాసులను యాత్రచేయటానికై ప్రోత్సహిస్తునేవుంది. వారు పరదేశాల యాత్రకై ఎల్లవేళలా ఉవ్విళ్ళూరుతునే వుంటారు. పంజాబీయుల సహజ విశిష్టప్రతిభ తమ ఇంటిని విడచి సుదూర ప్రాంతాలను పర్యటించగలిగినప్పుడే ప్రామాణికమైన ప్రకాశాన్ని సాదించగలుగుతుంది. ప్రేమ గాఢలనాయకులు రాందూ లాంటివారు తమగృహాలకు దూరంగావుండి తమజీవిత లీలలను మనకు చూపగలిగారు. పూరనభగత్ రాజా రసాలూ దుల్లాభట్టీ ఆదిగా గల భక్తులు, సాహసోపేతనాయకులు కూడా. ఇదే పంథాలో పయనించినట్లుగా తెలుస్తుంది. పూరన్ సవతితల్లి కామాంధతా ప్రభావానికి గురియై తనయింటికి దూరమైపోయాడు. కాని రాజారసాలూ తన ఇచ్చానుసారం ఇంటిని వదిలివెళ్ళి పోయాడు. యోగనిష్ఠాపరులుగా జీవితాలను గడపాలనే కాంక్ష వున్నప్పటికీ వీరికే ప్రేమలభించింది. రాణి సుందరా, పూరన్ ను తన ప్రియునిగా చేసికోవాలని ఎంతో ప్రయత్నించింది. కేవలం స్త్రీశాసనం సాగుతున్న రాజ్యానికి ఆమెరాణి. దీనినిబట్టి పంజాబు వెలుపల ఏదో ఒక ప్రాంతానికి సంకేతంగా ఇది కనబడుతోంది. దుల్లా పంజాబులోనే పుట్టి పంజాబులోనే పెరిగి పెద్దవాడయ్యాడు. అతని జీవితం యావత్తు పంజాబులోనే గడచింది. కాని అతను తనయింట కూర్చోని చేసేపని గాక ఇంటివెలుపల చేయగల పనినే ఎంచుకున్నాడు. ఇంతేకాదు మన పంజాబు నాయకులు ఇల్లు—వాకిలి లేనివారేకాదు—వారు మిత్రరహిత నాయకులుకూడా బాటసారీ-పద్ధతిలో జీవితం గడపదలచినవారు ఆమార్గంలో ఏకాకిగానే యాత్ర సాగించాలి. జీవితపరయాత్రలో మనకు సహచరుడంటూ ఎవ్వడూఉండదు. ఇల్లు—వాకిలి లేని/ మిత్రరహిత జీవితంలో మనకు పరిదేశీయ జగత్తుకు చెందిన ప్రేమభావన మాత్రం ఆలంబనంగా వుంటుంది. అది భగవంతునివలె కష్టకాలంలో సౌహార్ద్ర-సహానుభూతితో మనకు చేరువగా వస్తుంది. ఈ ప్రేమభావమే దేశ—

పరదేశభేదం—రెంటీగల దూరాన్నితొలగించి సన్నిహితంచేస్తుంది. ఈ భౌతిక
తార—తమ్యాలు—దూరాలు తొలగిపోయిననాడే పంజాబీప్రతిభ తనసహజ ప్రకాశాన్ని
ప్రదర్శింపచేస్తుంది.

ఈ లోకనాయకుల కథలను మన సమర్థులైన కవులు లిపిబద్ధం చేశారు. కాని
పెద్దకవులు రచించిన ఈ కథలు చాలాకాలంగా పంజాబు జానపద ప్రజా
హృదయాలలో గంభీరంగా ముద్రవేసుకున్నాయి. పంజాబుకవులు కేవలం నాయ
కులనేగాక కొన్ని కథానికలనుకూడ యితర సాహిత్య స్రవంతులనుండి తీసికొన్నారు.
లైలా-మజ్నూన్, షరీ-పరిహాద్ సైఫ్‌ఉల్‌మలూక్, యూసఫ్-జులైఖా, మొదలైన
కథలకూడా ఎంతో ఆకర్షించాయి. వీటిని ఆలంబనంగా చేసికొని పంజాబీకవులు
అందమైన కథలనెన్నో రచించారు, కొన్ని పంజాబీకథానికలు భారతదేశపు ప్రాచీన
సంధ్యాసమయానికి సంబంధించినవి కాని పంజాబు జానపద ప్రజాహృదయం తన
మాతృభూమినుండి సహజంగా వెలువడిన కథలకు యిచ్చిన విలువ. గౌరవం, మరే
యితర దేశపు కథలకు యివ్వలేదు. నలుగురు పంజాబీకవులపేర్లు ఈ ప్రపంచం
నిలిచినంతకాలం వారువ్రాసిన కథానికలపేర్లు ఒకటి మరొకదానినుంచి వేరు
చేయడానికి వీలులేనటువంటివి. హీర్-చారిస్, సస్సీ-హాషిమ్, సోహాణీ—
ఫజల్‌షాహ్ ప్రజలలో నిత్యం నిలిచివుంటాయి. పీలుయొక్క మిరజా, భాదరీయాగ్
యొక్క పూరన్‌భగత్ కూడా యిదేవిధంగా సంస్మరింపబడతారు. కవి-లోక
నాయకుల మధ్య ఎటువంటి సరిహద్దుగీత గీయడం సంభవంకాదు. ఈ రకమైన
అఖండ భాగస్వామ్యానికి కారణం కావ్య కథానికలరూపం దాల్చేందుకు ముందే
ఈ కథలు ప్రజాహృదయాలలో ఆభిన్న భాగంగా స్థానం సంతరించుకున్నాయి.
వారిస్, హాషిమ్, పీలూ మొదలైన సమర్థకవుల కవితలు ప్రజలను ఆకర్షించాయి.
సునాయాసంగా ప్రజాహృదయాలలో నిలిచిపోయాయి. ప్రతి కథలోను ప్రజా
కావ్యానికి సంబంధించిన ఏదో ఒక అంశం గూర్చి నేటికీ పరిశోధన జరుగుతుంది.

చలో సఈయో చల్ వేరూజ్ ఇలీయే

రాంయే దా చుబారా నీ!

హీర్ నిమాణీ ఇట్టా ధోవే,

రాంఝూ ధోవే గారా నీ!

చేలియల్లారా, నడవండి రాంఝూను నాలుగుసార్లు చూద్దాం. పాపం, హీర్
ఇటుకలు మోస్తూంది. రాంఝూ అడుసు మోస్తూవున్నాడు.]

సోహణీ హిజర్ దే దీవే పఈ బాలదీ,

కోఈ ఖబర్ లయావే మహీ వాల్ దీ!

[సోహణీ విరహాదీపాన్ని వెలిగిస్తూవుంది. ఎవరైనా మహీవాల్ వార్త తెస్తారని
ఆమె ఆశ]

నా జావీఁ రాంఝూ వే.

సానూఁ బహరే గమాఁ విచ్చ రోడ్ కే!

[రాంఝూ, మమ్ములను అజ్ఞాత దుఃఖాలలోనికి విడిచి వెళ్ళవద్దు.]

కోఈ జానో సఈయో నీ,

రాంఝుణ నూఁ ల్యావో మోడ్ కే!

[చెలీ, వెళ్ళు—ఎవరైనా పోయి రాంఝూను వెనక్కి తీసుకునిరండి]

చల్ నియాఁ కరాఈయే వే.

రాంఝుణ తూ కాలా మైఁ గోరీ!

[నడు, మనంవెళ్ళి న్యాయం జరిపించుదాం. రాంఝూ నీవు నలుపువర్ణంకలవాడివి.
నేను ఎరుపువర్ణం కలదానిని.]

ఈ విధంగా అనేక కావ్యాంశములను ప్రజలుతమంతతామే జోడిస్తూవచ్చారు.
కొంతకాలంవరకు యివి ప్రజలనాల్కలపై నాట్యంచేశాయి. ఆ తరువాత వెంటనే
అందరూ అవి మరచిపోయారు. కాని దుల్లాభట్టి, సుందరితోగల సంబంధంలో
ఒక భాగం శాశ్వతమైనది. నేటివరకు లోరీ పండగరోజున దీనిని వినిపించి పిల్లలు
లోరీ కానుకలు అడుగుతారు. ఈ కథను ప్రజలుమరచిపోయారు. కాని 'ఏ శుభ
ముహూర్తంలో ఏ ప్రజాకవియో ఈ క్రింది అనుప్రాసతోకూడిన గేయం
రచించాడు. అది ఈనాడు ప్రజలకెంతో ప్రియమైనగేయం. ఈ గీతంలోని ప్రతి
చరణం చిరస్మరణీయం.

సుందర్ ముందరి యే, హో
 తేరా కౌన్ విచారా, హో
 దుల్లా భట్టి వాలా, హో
 దుల్లే దీ బ్యాహీ, హో
 సేర్ షక్కర్ ఆయీ, హో
 కుడీ దే బోయే పాయీ, హో
 కుడీ దా లాల్ పటభా, హో
 కుడీదా సాలూ పాటా, హో
 సాలూ కౌన్ సమేతే, హో
 చాచా గాలీ దేసే, హో
 చాచే చూరీ కుట్టి, హో
 జిమా దాదాఁ బట్టి, హో
 జిమీఁ దారాఁ సదాయే, హో
 గిన్-గిన్ పాలే లాయే, హో

ఇది ప్రామాణిక జానపదగేయం. దీనిలో కథానికసూత్రాలు ముందు వెనుకలుగా చిక్కుపడి ఉన్నాయి. జానపదగేయంలో యిలా జరగడం సహజమే. కథ ప్రజలకు సునాయాసంగా తెలుస్తుంది. ప్రజాకవి దాన్ని తానుకోరిన రూపంలో చిత్రిస్తాడు. సుందరి మాతృహీనురాలు. తండ్రి రక్షణకూడా ఆమెకి కరువయింది. పినతండ్రి ఒక జమిందారు. ఆ ప్రదేశంనుంచి అక్కర్చక్రవర్తి తరలిపోతున్నాడు. సుందరిని చక్రవర్తికి కానుకగా సమర్పించాలని జమిందారులంతా నిర్ణయించారు. గ్రామంలో అందరినీ మించిన గొప్ప సౌందర్యవతి (లాల్ పటభా) అందరినీ మించిన పేదపిల్ల (పటేసాలూవాలీ) ఆపిల్లలను రక్షించేవాడు—పాపం. ఎవడున్నాడు? ఈ విషయం దుల్లాభట్టికి తెలిసింది. అతడు దీనులసాలిట దీనబంధువు. వెంటనే ఆమెను తన కుమార్తెగా గుర్తించి సుందరి వివాహ ప్రయత్నం చేసాడు. అతి త్వరలో నిశ్చయించిన ఆ వివాహానికి అట్టహాసంగా ఏర్పాట్లు జరుగలేదు. సేర్ షక్కర్ (సేరు పంచదార) తోనే సుందరి పెండ్లిచేశాడు. కాని అతడు స్త్రీగౌరవాన్ని

మంటగలిపే జమిందారులను నానా అగచాల్లుపాలు చేశాడు. ఈరకమైన జానపద గేయాలను రచించి పంజాబు లోకనాయకులు కథాప్రపంచంలో తమ స్థానాన్ని స్థిర పరచుకున్నారు. కావ్యనాయకులుగా ప్రసిద్ధికెక్కి ముందు వారు ప్రజాకావ్య నాయకులు. ఖండకావ్యనాయకులుగా రూపొందారు. ఈ లోకనాయకులు పంజాబు దేశంలోగల సామాన్య ప్రజాధర్మంవైపు తదితరుల దృష్టిని మరల్చారు. పంజాబు లోకధర్మపు సారాంశమంతా “సుందర—ముందరియే” అనే జానపదగేయం ఇతర పంజాబు కథల్లో లభిస్తుంది. పంజాబులోని ‘లాల్ పటాభా’ సౌందర్యాన్ని ఏదో విధంగా ‘ఫతే సాలావాలీ’ (చినిగిన ఓణీ ధరించి నట్టిది) పేదరికంతో జోడించారు. కుమ్మరి సోహిణీ, చాకలి నస్సీ, గేదెలను మేపే అజీమ్ బేగ్ పశువులకాపరి రాంఝూ—పంజాబుదేశపు సౌందర్యం పేదరికం యవ్వనాలకు సంకేతాలు. రాజ కుమారులైన పూరన్, రసాలా జానపద కథానికల ద్వారా ప్రజా హృదయాల్లో నాటుకుపోయారు. దానికి ముఖ్య కారణం యిది—వారు రాజకుమారులైయుండి రాజరికాన్ని భోగ—భాగ్యాల్ని కాలదన్ని నిరుపేదలుగా తిరుగుతూ లోకధర్మాన్ని గూర్చి ప్రచారం చేశారు. పంజాబు జాతీయ ప్రతిభ నిరుపేదల సౌందర్యంపై తన ఆమోదముద్రవేసింది. జనసామాన్య స్వీకృతికి గీటురాయి సదాచారం. ఈగేయంలో దుల్లా సుందరిని కుమార్తెగా స్వీకరించాడు. హీర్—రాంఝూల ప్రేమపై దేవతల అభయహస్తం వుంది. పూరన్ కు గురు గోరఖ్ నాద్ శుభ ఆశీర్వాచనం వుంది. ఇటువంటి ఉదాహరణలు ఎన్నో ఇంచు మించు ప్రతి కథలోనూ కనబడతాయి. అది ప్రేమ కానివ్వండి—పేదరికం కానివ్వండి—దొంగతనం కానివ్వండి—సన్యాసి వైరాగ్యం కానివ్వండి—ప్రతిచోట సదాచారం ఒక సర్వజన సంక్షేమ ధార్మికసత్యంగా గోచరిస్తుంది. సదాచారం పేదరికానికి కూడ ఏదో ఒక మార్గంలో మహాదైశ్వర్యాన్ని ప్రసాదించింది.

మన కథలలోని మూడవ మహత్తరవిషయం—వ్యక్తి స్వతంత్రభావన. అనేక పర్యాయాలు కుటుంబం ఈ స్వతంత్ర మార్గంలో ప్రతిబంధక మౌతుంది. అయినా, వ్యక్తి కుటుంబ కట్టుబాట్లను దాటాలనుకుంటాడు. వ్యక్తి కుటుంబం మధ్య సంఘర్షణ పంజాబీకథల్లో కనబడే విశిష్ట లక్షణం. ఈ సంఘర్షణ లేకుండా ఈ కథానికల గూర్చి ఊహించనైనా ఊహించలేము. పంజాబుదేశపు ప్రేమికులు సాంస్కృతికమైన కట్టుబాట్లకు లోబడివుండాలనుకుంటారు కాని, కుటుంబబంధనల్లో

చిక్కుకుని కూపస్థ-మండూకాల్లా వుండేందుకు సమ్మతించరు. ప్రతిపంజాబు దేశస్తుడు సర్వసమ్మతమైన సంస్కృతీ-సభ్యతలకులోబడి ఉండేందుకు అంగీకరిస్తాడు. అయినా దాని ఆధీనంలో వుంటూ తనజీవితనిర్ణయాల్ని వ్యయంగా తీసుకోదలుస్తాడు. అప్పుడే సంఘర్షణ ఎదురవుతుంది. సుందరీ పినతండ్రి సుందరి ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఆమెను చక్రవర్తికి విలాసవస్తువుగా బహూకరించాలను కుంటాడు. ఇక్కడనుంచియే లోకధర్మం దాన్ని నిరోధిస్తుంది. హీర్, సోహానీ, సాహిబా కూడ తమ కుటుంబాలతో ఘర్షణ పడతారు. సస్సీకి తన కుటుంబ ఆమోదముద్ర లభిస్తుంది. కాని, ఆమె ప్రియుని కుటుంబం వీరి ప్రేమకు అడ్డుగోడగా నిలుస్తుంది. ఖూరన్ దుఃఖగాధ ప్రారంభంలో పవతితల్లి. రాజైన తండ్రి సలవన్ యిష్టం వచ్చిన నిర్ణయాలతో ముందుకు సాగుతుంది. తల్లి-దండ్రులు తమ కుమారుణ్ణి తమ యాచానుసారం మలచాలకుంటారు. కాని, కుమారుడు తన భావ స్వాతంత్ర్యంలో ఎలాంటి రాజీకి ఒప్పుకోడు. రసాలు కథకూడా రాజీకి లొంగని తీవ్ర స్వతంత్ర గమనంలో సాగిపోతుంది. మధ్యయుగంనాటి భారతీయ సాహిత్య జగత్తులో పంజాబీ నాయకీ - నాయకుల స్వతంత్ర వ్యభావం సర్వగుణ సంపన్నమై తులదూగిందీ. కుటుంబ ప్రతిబింబకాలకు విరుద్ధంగా ఈ రకమైన తీవ్ర ప్రతిఘటన మరెక్కడా కనబడదు. సంఘం అత్యంత బలమైనది. కాని అది పరోక్షయదార్థం. మన కథలలో అర్థంలేని అస్పష్ట నిరోధానికి తావు లభించలేదు. ఈ కథానికలు ప్రజా జీవనానికి అత్యంత సన్నిహితంగా ఉన్నాయి. కవులు వాస్తవికతను సంఘం ముందు స్పష్టంగా ఉంచడానికి శ్రద్ధ వహించారు. సంఘానికి బలమైన అంగం కుటుంబం. మధ్య యుగంనాటి పంజాబీ రచనలలో భావ వ్యక్తీకరణ ఒక నినాదంగా వినబడుతుంది. కథలలోని పాత్రలు మరణవర్యంతరం తమ స్వాతంత్ర్యం పట్ల అచంచల విశ్వాసం కలిగివుంటారు. కాని ఎక్కడా ఆత్మ సంయమన పరిహాద్దుల్ని ఉల్లంఘించరు. హీర్ తనతీవ్ర సంఘర్షణతో రాందూను పొందగలుగుతుంది. తరువాత ఆమె తల్లి దండ్రుల ఆమోదం పొందగోరుతుంది. వారి అడుపులో వుంటూ తన నూతన జీవితాన్ని ప్రారంభించాలను కొంటుంది. పున్నా వెళ్ళి పోయిన తరువాత సస్సీ అతనిని వెన్నంటుతూ పరుగెడుతుంది. సోహానీ తన ప్రేమకు విశ్వాస పాత్రుడైన తన ప్రియుణ్ణి కలుసుకొంటుంది. కాని, సాంఘిక అచారాల నమసరించి జరిగిన వివాహాన్ని త్రోసిపుచ్చలేక పోతుంది. యోగియైన

పిమ్మట కూడా పూరన్ మనస్సులో తల్లిదండ్రుల పట్ల ఆదరభావం వుంటుంది. సవతితల్లికి వరమిచ్చేందుకు అతను మళ్ళీ తన పట్టడానికి తిరిగివస్తాడు. ఇలా అనేక విషయాలు ఈ కథల్లోలభిస్తాయి. పంజాబీదేశస్థుడు తన ఆచరణను స్వతంత్రాన్ని సంఘ కట్టుబాట్లలో వుంచాలను కుంటాడు. ఆ బంధనాలు ఉత్తరాకుగా తయారై యితే, వ్యక్తిగత స్వతంత్రాన్ని నాశనం చేయదలిస్తే అతడు దానికి ప్రతికూలంగా నిలుస్తాడు. స్వతంత్రానికి దేశదిమ్మరిలా తిరగడానికి ఎక్కడా అవకాశంలేదు అదేవిధంగా సాంఘిక నియమాలకు కూడ ప్రతి బంధాలుగా మానవుని ఆత్మవికాసాన్ని అడ్డే అధికారంలేదు. పంజాబు ప్రజాహృదయం కథలను ప్రేమించినంతగా మరే ఇతర కావ్యరూపాన్ని ప్రేమించదు. మధ్య యుగం నాటి పంజాబీ సాహితీ ఉద్దేశ్యాలు కొన్ని లోక సమూహాధర్మంగా రూపొందాయి. అవి మన మనస్సులో గాఢంగా నాటుకున్నాయి. అవి పంజాబీ ప్రజానీకమంతటితో ఒకే రకమైన ఆమోదం పొందలేదు. పంజాబు కథల బాహ్యశరీరం ఆత్మలు రెండూ ధర్మానికి సంబంధించినట్టివి. పంజాబుది తన స్వంత లోకధర్మం. సంఘం బంధనాలనుండి యిది ముక్తి పొందినది. నిజానికి పంజాబీ లోక వ్యవహారంలో లోకధర్మం యిమిడివుంది. దానికి సామాన్య అర్థంచెప్పుకోవాలంటే పంజాబీ దేశస్థులు ఎక్కడ పుట్టి పెరిగారో అక్కడ ఆచార వ్యవహారాలను స్వీకరించారు కానీ తమ అంతరాత్మలోని సత్యాన్ని నిర్భయంగా ప్రకటించారు. అంతరంగిక సత్యాన్ని స్వేచ్ఛగా విహారించేటట్లు చేశారు. లౌకిక సంఘ సత్యాన్ని అదుపులో పెట్టేందుకు వారు అనుమతించలేదు. సదాచారానికి మధ్యే మార్గమే పంజాబీయుల దైనందిన వ్యవహారం, అదే పంజాబీ కథలకు మార్గం. దైనందిన జీవితంలో ఈ పథంలోనే మానవుడు ముందుకు సాగిపోగలడు.

క్షుప్తంగా చెప్పాలంటే. సామాన్యత, సదాచారం, స్వాతంత్ర్యం సంయమనం యొక్క సంయుక్త ప్రపంచమే పంజాబు కథానికల ప్రపంచము.

హరిభజన సింగ్

విషయ సూచిక

చూచుక :

v

1.	హీర్ - రాంఘా	1
2.	మిరజా - సాహిబా	19
3.	సస్సీ - పున్నా	39
4.	సోహానీ - మహీవాల్	53
5.	పూరన్ భగత్	67
6.	రాజా రసాలూ	79
7.	దుల్లా భట్టి	101
8.	జీ ఊణా మాడ్	108
9.	కై మా - మలనీ	121

హీర్ - రాంఝూ

- మోహన్ సింగ్

భారతదేశానికి మొగలాయీలు రావడానికి పూర్వమే హీర్ జీవిత పుట్టం ముగిసింది. రాజపుత్రులు కొత్తగా ముస్లిం మతాన్ని స్వీకరిస్తున్నదినాలవి. సియాత్, ధార్ ప్రదేశములందున్న రాజపుత్రులు ఈ మతాంతరమునకు ఉపక్రమించారు. క్రీ. శ. 1258లో ఫరీద్ షకర్ గంజ్ బాబాద్వారా రాయసియాల్ సుపుత్రుడైన రాయశంకర్ ముస్లిం మతాన్ని స్వీకరించాడు. వీరు ఇస్లాం ధర్మాన్ని అవలంబించినా హిందూ ధర్మాచారాలను పాటిస్తూ ఉండేవారు. వారి ప్రియ మోషా పెద్దతి అవలంబించలేదు. తుర్కీదేశీయులు ధరించే నీలిరంగు బట్టలను వారు ధరించే వాడు కాదు-తుర్కీయులు ఉపయోగించే ఇత్తడి పాత్రలను వారు తమ గృహంలో ఉపయోగించేవారుకాదు. సియాలులు ఇక్కడకు రాకపూర్వమే వారి పూర్వీకుడు మలఖాన్ క్రీ. శ. 1162లో ఝుంగ్ అనే గ్రామాన్ని అక్కడ నిర్మించాడు. చూచక్ అను బీరాక్రమశాలి సియాలుల నైన్యానికి సర్దారుగా ఉండేవాడు. హీర్ ఈ మిహిర్ చూచక్ కుమార్తె. వీరి మిహిర వంశంలో జన్మించిన కారణంగా ఆమె అల్లాడు ముద్దుగా పెరిగింది.

హీర్ తన స్నేహితురాండ్రతో కలసి తోటలలో ఊయలలూగేది, చీనాబ్ నదితో జలకమాడేది. వసంతకాలంలో అందంగా అలంకరించిన నావతో కూర్చుని చీనాబ్ నదీతీర ప్రాంతాలకు వెళ్ళి ప్రకృతి సోయగాన్ని తదేకంగా తిలకించేది. ఒక్కసారి నదిమధ్య జలకములాడుతూ సూర్యోదయ-సంధ్యాసమయాలలోని రంగురంగుల ప్రకృతి దృశ్యాలనుచూసి పరవశం చెందేది. హీర్ నిండుజవ్వని; అభిమానవతి; సుగుణవతి-అంతేకాదు; ఆమె మంచి సాహసోపేత అన్నిటినిమించి ఆమె అపురూప సౌందర్యవతి. సౌందర్య యౌవ్వనముల సంగమం ఆమెలో ఒక విచిత్ర ఆకర్షణను కలిగించేది, చూపరుల మనసులను యిట్టే ఆ సౌందర్యం ఆకర్షించేది. ఆమె నడక నవాబుగారి గజేంద్ర గమనంలా వుండేది భారతీయ సాంప్రదాయ

ప్రకారం చెప్పాలంటే ఆమె మోహినీ ఇంద్రాణిలాంటి మనోహరమూర్తి. ఇరాన్ సాంప్రదాయంతో చూస్తే ఆమె చైనాదేశపు కళాత్మకమైన సజీవ ప్రతిమ. రోము నగరపు సుకుమారమైన నగిషీ చిత్రం. అంతెందుకు; హీర్ లక్షలాది జనసముదాయంలో దాచాలన్నా దాగని అసమాన సౌందర్యవతి.

ఝుంగ్ గ్రామాన్ని సౌందర్యవంతంగా తీర్చి దిద్దడమేగాక చీనాబ్ నదీలోయ ప్రాంతాలను ప్రయోజనాత్మకంగా చూచి రూపొందించాడు. నదిని దాటేందుకు యాత్రికుల సౌకర్యార్థం ఏన్నో చిన్న చిన్న పడవలు ఏర్పాటు అయ్యాయి. పగలప్తమానం బాటసారులు, వ్యాపారస్థులు రేవులను దాటుతూ వుండేవారు. ప్రతి బాటసారి దృష్టి హీర్ నావపై పడేది. నావికుడైన లుద్దన్ ఆమె నావను ఎంతో సుందరంగా అందాలు చిందేటట్లు అలంకరించేవాడు. ఖాళీగావున్న ఆ అందాల నావను చూడగానే బాటసారుల నయనాలు అలౌకిక స్వప్నాలను సందర్శించేవి. అందాలరాణి హీర్ను చూడగలిగే యాత్రికులు దివ్యానుభూతిని పొందేవారు అనగ్గంలో ఏ మాత్రం అతిశయోక్తిలేదు. ఆమె అసమాన సౌందర్యం వెన్నెల కాంతుల నీనే ఆమె మిథునలాడే యౌవన గాఢలు కోకొల్లలుగా విదేశీ వ్యాపారులు-యాత్రికులద్వారా సుదూర ప్రదేశాలకు వ్యాపించాయి.

తఖ్త హజారానగరం ఝుంగ్ కు ఎనభై మైళ్ళ దూరంలో ఉంది. హీర్ సౌందర్యగాఢలు అక్కడ కూడ వ్యాప్తిచెందాయి. అక్కడ యువతీ యువకులకి ఆమె పేరు సువరిచితమయింది. ఆమె అంటే వారికి ఎనలేని ప్రేమ. తఖ్త హజారా. నాయకుని పేరు మౌజు. అతను రాంఝా జాతికి చెందినవాడు. అతనికి ఎనమండుగురు కుమారులు. అందరిలో చిన్నవాడు ధీరోరాంఝా. ధీరో అందమైన వాడు. సరస స్వభావం కలవాడు. తండ్రి మరణానంతరం మిగిలిన సోదరులంతా ఆస్తి నంతా పంచుకొని ఎవరివాటా వాళ్ళు తీసుకొన్నారు. పొలాలను కొలుచుకుని మంచి మంచి పంటభూములను పంచుకున్నారు. ఎందుకూ కొరగాని చవిటి పర్రబంజరు భూమిని ధీరోరాంఝాకు అంటగట్టారు. తండ్రికి గారాబు కుమారుడు కాపటంతో అతను సుకుమారంగా పెరిగాడు. ఎన్నడూ కష్టపడి పనిచేసి ఎరుగడు. అందుచేత అతను తనపొలంపై పు కన్నెత్తియైనా చూడలేదు. చక్కగా ముస్తాబై వీధుల వెంట షోకిల్లాగా తిరిగేవాడు. అతని వదినెలకు అతనంటే ఎంతో అనురాగం. ఏషనీ చేయకపోయినా కొంతకాలం అతణ్ణి ఎంతో ప్రేమతో చూశారు. కాని అతను

చక్కగా విలువైన మంచి బట్టలను ధరించి వీధులలో పిల్లన గ్రోవితో పాటలు పాడటం తప్ప మరీ ఎందుకూ పనికిరాదని తెలుసుకున్నాక, చురుకైనగా చూడటమేగాక సూటీ పోటీ మాటలనడం కొద్దిగా తిట్టడం ప్రారంభించారు. అతను తన వదినగారి ప్రేమానురాగాలకు ఏదో కొంతప్రతిదానం చేసియుంటే అతణ్ణి అంతగా దుయ్యబట్టేవారుకాదేమో! కాని, రాండ్డాకు ఇవన్నీ అనవసరం. అతనిస్వభావమే విలక్షణ కళాసౌందర్య విలసితం. అతని యౌవ్వనం ఎవ్వరి స్వార్థాలను లక్ష్యపెట్టని యౌవ్వనం. నిజానికి అతనికి అతనేసాటి. ఒకనాడు అతని చిన్నవదినెడారు — “రాండ్డా నీవు మమ్ములను కాదనదలిస్తే వెళ్ళి సియార్ వారి అందాలరాణి హీర్ ను పెండ్లాడిరా చూద్దాం” అంది వ్యంగ్యంగా నిరసిస్తూ.

వదినెగారి వ్యంగ్యోక్తి రాండ్డా హృదయాన్ని గాయపరచింది—“హర్షవం రులీ జుత్తియాభార్ కచ్చే, రాండ్డాహోతురేయా వారిస్ శాహా జేహా” [చేతిలో పిల్లనగ్రోవి, చంకలో చెప్పులజత తీసుకొని వారిస్ చక్రవర్తిలా బయలుదేరాడు.] మొదటిరోజుప్రయాణంలో రాత్రివేళ అతను దారిలోనున్న ఒక మసీదులో బసచేశాడు. మసీదులోఉన్న మౌలీవీతో ఆరాత్రి రాండ్డా కలహమాడవలసి వచ్చింది. మరుసటి రోజు ఉదయమే రాండ్డా లేచి తన దారిని తాను బయలుదేరి పోయాడు. సుదీర్ఘ యాత్రను ఎన్నో ఇబ్బందులనెదుర్కొని అతను చివరికి చీనాబు నదీతీరానికి చేరుకున్నాడు. అప్పుడే లుడ్డన్ నావికుడు తన పడవను రేవునుంచి వదలడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. అదిచూసి రాండ్డా నిట్టూర్చి— భగవంతునికి కృతజ్ఞతలు చెప్పి లుడ్డన్ తో తనని దాటించమని అర్థించాడు. కాని, అతని అభ్యర్థనను లుడ్డన్ పెడచెవినిపెట్టి అతణ్ణి వెనక్కినెట్టి పడవను ముందుకు నదిలోనికి తోసుకుపోయాడు. ఆ నావికుని భార్యలు రాండ్డా అనుపమ సౌందర్యాన్నిచూసి పరవశంచెంది అతని చుట్టూచేరి కూర్చున్నారు. అతణ్ణి అనేక రకాల కుశల ప్రశ్నలు వేసి తమ ఫలోక్తులతో ఉత్సాహ పరిచారు. అతని కాళ్ళుచేతులుకూడ పిసికి అల్లపట తీర్చారు. అల్లపట తీరటమే తడవుగా అతను తన పిల్లన గ్రోవిని ఊదుతూ వీనులకింపైన రాగాలాపనలను చేయసాగాడు. చుట్టుప్రక్కలు నదీతీరానగల ఆబాలగోపాలం ఆ వాయిద్య సుధా రసాన్ని గ్రోలడానికి అతని దగ్గరకు చేరారు. లుడ్డన్ భార్యలు రాండ్డాకు ఎంతో సుపరిచితులయ్యారు. వారు అతణ్ణి హీర్ నావపైకి తీసుకొనిపోయారు. ఆ పడవలో పట్టుబట్టల తెరలమధ్య హీర్ పడకగది వుంది. సుదీర్ఘయాత్ర కాలినడకతో చేసిన

రాంరూకు ఆ మెత్తని పాన్పుపై వాలగానే గాఢంగా నిద్రవచ్చింది. తన పాన్పుపై ఎవరో పరదేశీయుణ్ణి యడ్డన్ నావికుడు పరుండబెట్టాడని హీర్ కు తెలిసింది మండి పడింది ఆమె తన చెలికత్తెలను వెంటబెట్టుకొని నదీతీరానికి హుటాహుటి వెళ్ళింది వెనుక ముందులాలోచించకుండా వెళ్ళివెళ్ళగానే బెత్తంతీసుకొని అదే పనిగా యడ్డన్ ను రక్తం చిందేటట్లు చావమోడింది. ఆ తరువాత గబగబా ఆమె తన పడవ వద్దకు వెళ్ళింది తన సుకోమలమైన పాన్పుమీద అపరిచితుడైన పరాయి పురుషుడు పడుకోవడం చూసి కోపంతో అతణ్ణి ఒక దెబ్బ కొట్టింది. కాని రాంరూ ఆ దెబ్బకు త్రుళ్ళిపడిలేచి ఏమీ బాధను కనపరచకుండా 'ఓహో సుకుమారీ' అని నవ్వుతూ 'నీదయకు ఎంతో సంతోషం' అన్నాడు.

హీర్ కమలదళ నేత్రాలనుండి ఒక వినూత్నకాంతి మెరుపులా మెరిసింది. ఒక్కసారిగా ఆమె మనసు మారిపోయింది. పడవకుకట్టిన తెరలన్నీ తొలగించి రాంరూ దగ్గరగా పాన్పుమీద కూర్చుంది. ఎంతోసేపు మౌనంగా కనుసన్నలతో ఏమేమో మూగభాషలో మాట్లాడుకున్నారు. తుదకు హీర్ తన ప్రేమను తెలియ జేసింది. అంతట "నీవు నీ చెలికత్తెలతో రాట్నాలు వడుకుతూ ఉద్యానవనాలలో ఊయలలూగుతూ నన్ను మరచిపోవుకదా"—? అన్నాడు రాంరూ. అంతట గంభీర ముఖ ముద్రతో ఆమె యిలా అంది.

మైనూఁ బాబలేదే కనమ్ రాంఝియావే,

మరేమాఁ ఊఁ జేతుధరీ ముఖమోడాఁ

అన్నీఁ హోయేకీ నైన ప్రాన్ జావణ,

తేరే బాఝ్ జో కౌంతుమైఁ హోరు లోడాఁ

మైఁ తాఁదుర్ దరగాహో ధీలివా రాంరూ

ధీవాఁసూర్ జే ప్రేత దీరీత్ తోడాఁ

[రాంరూ, నేను నా తండ్రిపై ప్రమాణంచేసి చెబుతున్నాను నిన్ను-ఎన్నడైనా తిరస్కరిస్తే నా తల్లికి దూరమైపోవుదునుగాక. నిన్నుతప్ప మరొకరిని భర్తగా కోరితే అంధురాలనై మరణింతునుగాక. నేను పవిత్రప్రేమ బంధనాన్ని ఉల్లంఘిస్తే పరదినై పుట్టుదునుగాక.]

ఇరువురిమధ్య గట్టి వాగ్దానాలు జరిగాయి. హీర్ తన చాతుర్యంతో తల్లి దండ్రులను ఒప్పించి రాంరూను తమ యింట పశువుల కాపరిగా నియమించింది

హీర్ - రాం రూ

ఈ కుర్రవాడు అవర మనస్కడునిలా, ఎంతో అందంగా నాజూకుగా కనబడుతున్నాడు. ఇతణ్ణి పశువుల కాపరిగా మనవద్ద వుంచడం సబబుకాదు. మన పశువులు ఇతరుల పశువులతో కలిసి వెళ్ళిపోయినా ఇతను గ్రహించలేడు. అడవుల్లో ఎన్నోకష్టాలు కలుగుతాయి. వాటిని ఇతను ఏమి సహించగలడు? అంతేకాదు, ఆ కొండలు అడవులలో క్రూరమృగాలు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతూ వుంటాయి. వాటి బారినుండి ఎలా తప్పించుకొన గలడు?— అని చూచక్ నెత్తిన నోరుపెట్టుకొని చెప్పాడు. కాని హీర్ తండ్రికి ఎన్నోరకాలుగా ధైర్యం చెప్పింది.

బడా చతర్ తే అకర్దా కోత్ నెడ్డా,
మంఝీఁ బహుత్ సంభాల్ కే చారదా ఏ;
హిక్కేనాల్ పి ఆర్ దే హూంగదేకే,
సోటా సింగ్ తే మూల్ నా మారదా ఏ;

[ఈ కుర్రవాడు చాల తెలివి కలవాడు. కడు జాగరూకతతో మన పశువులను మేపుతాడు. ఎంతో జాలిగా వాటిని సాకుతాడు అతను మన గేదెల కొమ్ముపై ఎన్నడూ నిర్దాక్షిణ్యంగా కొట్టడు.]

రాందూ పన్నెండేళ్ళు సియాలవారి గేదెలను చక్కగాకాస్తూ జాగ్రత్తగా సంరక్షించాడు. అతను ప్రతిరోజు గేదెలను నదీతీరపు అడవిలోకి తోలుకొని పోయేవాడు. చక్కగా మేపేవాడు. సంధ్యాసమయం కాగానే పిల్లనగ్రోవి వాయిస్తూ అతను ముందు నడుస్తూవుంటే పశువులు అతని వెనుక నడుస్తూ ఇంటికి చేరుకొనేవి ప్రతి రోజు హీర్ గిన్నెనిండా భోజనంతీసుకొని అడవికి వెళ్ళేది. ఇరువురూ కలిసి భోజనం చేసేవారు. వారి ప్రేమానురాగాలు ఉన్నత శిఖరాలను అందుకొనేవి మల్లెపొదల చుధ్య రాందూ-హీరులు దాగుడుమూతలాడుకొనేవారు ఎండకు నదిలో తళతళ మెరిసే తరంగాల గలగలలు చూసి ఇరువురూ దివ్యానందంలో ఓలలాడేవారు. కాని, వీరి రహస్య ప్రేమ ఎంతకాలం దాగుతుంది! యుంగ్ గ్రామ ప్రజలంతా వీరి ప్రేమలీలలను గూర్చి పలురకాలుగా చెప్పుకోవడం ప్రారంభించారు. నోటికొక మాట! నాలుకకు ఎముక లేదుకదా! కాని హీర్-రాందూల జంట, రతీమనస్కరుల జంటలా ఎంతో అన్యోన్యంగా కనబడేది. వారి ప్రేమనుగూర్చి ఎవ్వరూ చెడుగా తలపోయలేదు. ప్రతి గ్రామస్థుని హృదయంలో వారిప్రేమ గోప్యంగా వుండి పోయింది.

ఈ మధురానురాగ జీవితరంగంలో ఒక తుఫాను రేగింది. హీర్ పెద తండ్రి కైదోఁకుంటివాడు, అతనిరూపం అదోరకంగా ఉంటుంది. నెత్తిపైకలంకారీ బోపి; మెడలో గురువిందగింజల దండ, చేతిలో మనిషి పుర్రె, ఎప్పుడూ భంగూ-సారాయి అంటే అపరిమితమైన సరదా. ఊరుబయట కుటీరంలో నివాసం. చిటుకలు, మైనా గోరువంకలు, కోడిపుంజులు, పెట్టలు, కొజు పిట్టలను మందలుగా పెంచేవాడు. అతని జీవిత సహచరులవి. నిజం చెప్పాలంటే— అతను సగం జాటు జాతికి సగం సాధు జాతికి చెందినట్లు కనబడతాడు. కల్లు-సారాయి త్రాగుతూ చాలా కాలం ఆమద్యప దుకాణాలనే నివాసంగా చేసికొన్నాడు. ఎప్పుడూ కాలుకాలిన పిల్లలా తిరుగుతూనే ఉంటాడు. రాందూ—హీర్ల అనురాగం అలికిడి అతని చెవులకు తగిలింది. వారిప్రేమ దినదినాభివృద్ధి చెందడం అతనికి అసూయ కలిగింది. అది ఎట్లా సహించగలడు? హీర్ ఆమె స్నేహితురాండ్రు ఆరంభంలో రారేయూతో కలిసి కూర్చుని భోజనాలు చేయడం-మల్లెపొదల్లో ప్రేమికులిరువురు కేరింతలు కొడుతూ దాగుడుమూతలాడడం చూసి అతను ఎలా వూరుకోగలడు?

ఒకనాడు కైదోఁ హీర్ ను వెన్నంటివెళ్లి ఆమెకు కనబడకుండా మల్లెపొదల్లో దాక్కుని వారిచేష్టలన్నీ గమనించాడు. హీర్ తెచ్చిన భోజనాన్ని రాందూ తిరిటున్నాడు. ఆమె నదికి నీరు తీసికొని రావడానికై వెళ్ళింది. ఇంతలో కైదోఁ అతణ్ణి సమీపించి ఎంతో దీనంగా కాస్తభోజనం పెట్టమని అర్థించాడు. రాందూ గిన్నెను అతని ముందుకు జరిపి చేతినిండా అన్నంముద్ద తీసుకో అన్నాడు. కైదోఁ గుప్పెడు అన్నం తీసికొని కుంటుకుంటూ గ్రామంవైపు చరచరా వెళ్ళిపోయాడు. హీర్ నీళ్ళు తీసుకొని వచ్చింది. రాందూ అమాయకత్వాన్ని చూసి ఆమె కోపగించుకుంది. ఆ కుంటివాడు తన అలవాటు ననుసరించి గ్రామంలో రకరకాలుగా తమపై దుష్ప్రచారం చేస్తాడని ఆమెకి తెలుసు. కైదోఁ ఇంకా గ్రామం చేరకముందే హీర్ రివ్వన పరుగెత్తుకు వెళ్ళి అతణ్ణి దారిలోనే పట్టుకుంది. అతని బోపి, మెడలో దండలు చేతిలో దండం లాగివేసి అతణ్ణి బాగా చితక బాదింది. అతని గుప్పెట్లో అన్నం అంతా మట్టిపాలయింది.

హీర్ వెళ్ళిపోయాక నెమ్మదిగా కైదోఁలేచాడు. నేలపై పడిపోయిన అన్నం ముద్దను ఏరుకున్నాడు. గ్రామంలోని, ఇంటింటికి వెళ్ళి, రాందూ-హీర్ లపై నానా అభిందాలను వేస్తూ నిందించాడు. చూచక దంపతులు ఈ అవమానకరనమై

నిందకు ఎంతో బాధపడ్డారు వాగు సంఘం ఎదుట తలెత్తుకొని తిరగలేకపోయారు ఇది విని హీర్ సోదరుడు సుల్తాన్ మండిపడ్డాడు—“ఈ కత్తితో పశువుల కాపరిని ముక్కలు, ముక్కలుగా చేసివేస్తాను” అంటూ ఒరనుండి కత్తిని దూశాడు కొంత మంది రాంరూను నానా చీవాట్లుపెట్టి గ్రామంనుండి బయటకు పంపివేశారు. హీర్ ఈ సంఘటనను తన ఓటమిగా భావించలేదు. ఆమె ఎంతో సాహసంతో తన సోదరుడు సుల్తాన్ తో యిలా అంది.

అఘ్టాంలగీ ఆఁ ముడన్ న పీర్ మేరే
పేమైఁమోల్ ఘత్తి బలిహారియాఁవే
వహాన్ పయే దరియా నాకదీరుకదే
భాపేఁ మార్ దేఖో బన్తాఁభారియాఁవే!
ఖూన్ నికలనోఁ కదీనారుకదాఁవే
జిర్థోలగీయాఁ తేజ్ కటారియాఁవే!....

[ఓనా సోదరుడా! ఒక్కసారి మనసారా ప్రేమించిన నేత్రాలు మరల తమ ఉద్దేశాన్ని మార్చుకొనలేవు. నేను నాప్రేమకు బలి అవుతాను. ప్రవహించే నదులకు ఎన్ని అడ్డరట్టలు వేసినా అవి ఎన్నటికీ ఆగవు—అవి ప్రవహిస్తునే వుంటాయి పదునైన బాకు బలంగా దిగిన చోటనుండి రక్తం ధారావాహినిగా ప్రవహిస్తుంది అది ఎంతమాత్రం ఆగదు సుమా”]

పన్నెండేళ్ళు పడిన కష్టమంతా మట్టిపాలు కావడంచూసి రాంరూ ఎంతో దుఃఖించాడు. ఆ మరుసటి రోజున గేదెలను మేతకి వదిలారు. రాంరూ లేకపోవడం చూసి అవి ఒక్కఅడుగునా ముందుకు వేయలేదు. కుడితితోట్టి ముట్టనై నాలేదు. ఇదిచూచి చూచక్ మీలకేలు తమ కుటిలనీతి ఉపయోగించారు. రాంరూను బుజ్జగించి గేదెలపెంట సాగనంపారు. ఇంత అవమానం జరిగిన తరువాత నీవు మళ్ళీ, ఆ రాంరూపద్దకు ఒంటరిగా పోవడం సబబుకాదు అని కుమార్తెకు ఎన్నోరకాలుగా నచ్చచెప్పారు. హీర్ పెండ్లి అతి త్వరలోచేయాలని అంతటితో ఆ పశువుల కాపరి బెడద తొలగిపోతుందని తల్లిదండ్రులు ధృఢంగా నిశ్చయించుకొన్నారు. అయినా గ్రామస్థుల సానుభూతి ఆ యువతీయువకులపట్లవుంది. హీర్ ఎంతో తెలివిగలది. వెంటనే రాంరూను కలుసుకునేందుకు మిట్టీఐయాన్ యింటిని స్థావరంగా ఏర్పాటు చేసుకుంది. రాంరూ పశువులను పచ్చికబయలులో విడిచిపెట్టి అక్కడికి వచ్చేవాడు

వంశావళి

మీట్టిజయాన్ యింటిలో గంటలతరబడి కూర్చుని రాండూ హీర్లు మనసువిప్పి ఏమేమో మాట్లాడుకొనేవారు. ఒకప్పుడు నదిలో యిరువురు ఈత యీదేశారు. మరొకప్పుడు హీర్ తన స్నేహితురాండ్రి రాండూతో సహా స్నానంచేస్తూ నదిలో ఓలలాడుతూ వుండేది.

ఒన్ తల్లి చూజారేదే దంబరేతే,

రంగ్ రంగ్ దియోఁ జాలి ఆపాందిహై

[ఈ తల్లి చూజారాకు చెందిన అమాయకపు యువకునిపై ఆకర్షణీయమైన రకరకాల ఉచ్చులనువేయుచున్నది].

నానాటికి వీరిప్రేమ లీలలు నలువైపులా వ్యాపిస్తున్నాయి. అది చూసి తల్లి-దండ్రుల గుండెలో రాయిపడింది. బేదాతో తమ కుమార్తె వివాహము ఖాయపర్చారు. కొద్దిరోజులలో బేదా తన బంధువర్గంతో అట్టహాసంగా, మేళ-తాళాలతో రంగపురిమునుంచి రుంగ్ గ్రామానికి తరలివచ్చాడు. వియ్యాలవారు గ్రామంలో విడిది దిగి వింత-వింత చమత్కారాలను చూపిస్తున్నారు. రకరకాల పిండిపంటలు పండుచూషద్రాసోపేతంగా విందులు జరుగుతున్నాయి. అందాలుచిందే సత్తరంగులమందుగుండు సామానుల వెలుగుతున్నాయి. ఊరు పూరంతా కోలాహలం చిందులు తొక్కుతూ వుంటే, ఉత్సాహ ఉల్లాసాలు ఉర్జాతలూగుతున్నాయి. అంతా ఓపాపళి సందడిగా ఉంది. కాని, రాండూ యిదంతా చూసి విపరీతంగా వ్యధచెందాడు. అతడు ఉదాసీనంగా, నిస్సహాయుడుగా మిగిలిపోయాడు. ఒకప్పుడు భంగుత్తాగుతూ నదీతీరంలో పిచ్చివానిలా కూర్చునేవాడు. మరొకసారి తాను మేపే గేదెల మెడపై చేతులుపేసి తలవాల్చి ఏడ్చేవాడు. హీర్ స్నేహితురాండ్రి అతణ్ణి పిలిస్తే వారివైపు బాధగా చూసేవాడు. ఆచారం ప్రకారం హీర్ ను పెండ్లికూతురునిచేసి యింటిలో ఒకమూల కూర్చోబెట్టారు. రాండూ హృదయవేదన ఆమెకు తెలుసు— “నేను అత్తవారింటికి వెళ్ళేముందు-రాండూతో ఒక విషయం చెప్పాలి. మీరువెళ్ళి అమ్మాయివేషంలో అతణ్ణి నావద్దకు తీసికొని రండి”—అని హీర్ తన స్నేహితురాండ్రికు చెప్పింది. రాత్రి చాలా పొద్దుపోయిన తరువాత పెండ్లికూతురి మేనత్తలు, పెదతల్లులు, పినతల్లులు అందరూ ఆమె దగ్గరనుండి లేచివెళ్ళిపోయారు. ఇక ఆమెవద్ద కొద్దిమంది స్నేహితురాండ్రి మిగిలారు. రాండూ వ్రేవేషంలో హీర్ వద్దకు వచ్చాడు. అతని భద్రవేషాన్ని చూసి కొంతమంది సమ్మోహితులయ్యారు. మరి కొంతమంది

ఉదాసీనంగా ఉండిపోయారు—” రాంరూ నామాట విను. నన్ను ఇప్పుడే ఎక్కడి కైనా తీసుకొనిపో. రేపు నా తల్లిదండ్రులు నన్ను పల్లకీలో కూర్చోబెట్టి అత్తవారింటికి సాగడంపుతారు అప్పుడు ఎవరైనా ఏమిచేయగలరు!” అని హీర్ రాంరూను అర్థించింది. రాంరూ హీర్ ను పెండ్లాడి తన యింటికి తీసుకువెళ్ళాలనే సంకల్పంతో ఇక్కడకు వచ్చాడు.

హీర్ ఇష్క్ నా మూల్ స్వాద్ దేందా

నాల్ చోరియా, అతే ఉధాలియాదే,

[హీర్ ను చాటుమాటుగా లేపుకొనిపోతే ప్రేమకుతగ్గ ఆదర్శం ఏముంటుంది!]

హీర్ ఎన్నోరకాలుగా నచ్చచెప్పింది. కాని, రాంరూ తన పట్టు విడువలేదు. మరుసటి రోజున పెళ్ళికూతుర్ని పల్లకీలో కూర్చోబెట్టుకొని వరుడు భేడా తన రంగ పురానికి బయలుదేరాడు. వధువు తండ్రి విలువైన బట్టలు, ఆభరణాలు, మంచి పశువులు వరుడికి కట్నంగా యిచ్చాడు. రాంరూ లేకుండా పశువులు కదలలేదు. గత్యంతరములేక రాంరూను మొగపెళ్ళివారు వెంటబెట్టుకు వెళ్ళారు. యుంగ్ గ్రామమునుండి రంగపురం సుమారు 70 మైళ్ళ ప్రయాణం దారిలో బసలుచేసు కొంటూ, జంతువులను వేటాడుతూ భేడా కాలం గడుపుతున్నాడు. పల్లకీకి కొద్ది దూరంలో హీర్ పెట్టెను మోసుకొంటూ రాంరూ నడుస్తున్నాడు. మెడలోని ముత్యాల దండను తెంపివేసి ఆ ముత్యాలను హీర్ పల్లకీనుండి బయటకు విసరివేసింది. క్రిందపడిన ముత్యాలను ఏరమని సైగచేసి రాంరూకు సంజ్ఞచేసింది. అతను గుప్పెట నిండా ముత్యాలు ఏరి పల్లకీలోనున్న పెండ్లికూతురుకు ఇవ్వబోయాడు. అతని కళ్ళల్లో తెల్లటి మెరుపు ముత్యాల వరుసలుచూసి హీర్ యిలా అంది.

వైవే రాంరూ యా జోర్ మై, లాధక్కే

మేరే బస్ థీ, గల్ బేబస్ హోయీ!

ఫద్ కే మా, పియా, కాజీ ఆ, బన్నతోరీ

సాదే నాల్ కేడీ ఖర్ ఖస్ హోయీ

జివుందే కహే తా, మిలాంగే ఫేర్ బేవీ

హాల్ సాల్ తా, దోస్తే బస్ హోయీ.

[ఓ రాంరూ, నేను నాబలాన్నంతా ఉపయోగించికూడా ఓడిపోయాను. ఈ విషయం నా వశంలో లేదు. నా తల్లిదండ్రులు, గ్రామపెద్దలు బలవంతంగా

పెండ్లిచేసి నన్ను అత్తవారింటికి సాగనంపారు. నాపట్ల ఎంతో అన్యాయం జరిగింది. నా ప్రియమైన రాంఝా బ్రతికివుంటే మళ్ళీ కలుసుకొందాం. ప్రస్తుతానికి మన స్నేహం అంతమైపోయింది.]

2

పెండ్లివారు వధువుతో సహా తమగ్రామం రంగాపురానికిచేరారు. సైదా తండ్రి అజ్ఞా పరమానందభరితుడయ్యాడు. వధువు హీర్ నిరుపమ సౌందర్యాన్ని గూర్చి అంతకుముందే గ్రామప్రజలు దేవకన్యగా ఆమెని పొగడుతున్నారు. గ్రామమంతా ఆమె సోయగాన్ని తిలకించడానికి వచ్చింది. కాని ఆమె సౌందర్యాన్ని ద్విగుణీకృతం చేసే సంతోషం ఆమె ముఖంలో కనబడ్డంలేదు. ఆమెలో విచారరేఖలు అదృశ్యరేఖలుగా అంకితమై వున్నాయి. ఆమె హృద్గత వేదనా చిరుతరంగాలను గమనించేవారులేరు అందరికంటే ముందుగా వధువు హృదయలోతుల్లో దాగిన వేదనారేఖల్ని సైతీ గమనించింది. సైతీ సూక్ష్మదృష్టికలది, చురుకైనది. హీర్వతే తానుకూడా భగ్న ప్రేమాగ్నిలో దహించుకుపోతోంది. ఆమె హృదయాన్ని మురాద్బలోచ్ గాయపరిచాడు. భగ్నప్రేమానుభవమార్గంలో పయనిస్తున్న కారణంగా ఆమె హీర్ హృదయానురాగాన్ని గుర్తించకలిగింది. ఆమె హీర్ బాధను అనుభవించుటలో పాలు పంచుకోసాగింది. సైదాభేదా హీర్తో మాట్లాడాలని ఎన్నో యత్నాలుచేశాడు. కాని లాభంలేకపోయింది. ఏనాడో ఆమె రాంఝాకు అంకితమైపోయింది. ఎంతోమంది కథాకారులు చెప్పినట్లు—ఎప్పుడైనా సైదా హీర్ సామీప్యానికి వస్తే అదృశ్య దేవతలు అతణ్ణి దూరంగా నెట్టివేసినట్లనిపించేది. అతను భయభ్రాంతుడై పోయేవాడు. హీర్ అంటే భీతిచెందేవాడు. అతని హృదయంలో భయం పీఠంవేసుకు కూర్చున్నట్లనిపించేది.

చాలారోజులు హీర్కు రాంఝా విషయమే తెలియలేదు. ఆమెలో ఉదాసీనత అంతకంతకు పెరుగుతూంది. పగలంతా ఏమీతోచనిదానిలా పడివుండేది. చాపక్రింద నీటివలె గ్రామప్రజల్లో హీర్కు ఏదో భూతమావహించిందనే భావం వ్యాపించింది. ఎంతకూ రాంఝా జాడతెలియని కారణంగా హీర్ యుంగ్ గ్రామంలోని సియాల్ వంశంలో వివాహితురాలయిన ఒక అమ్మాయి ద్వారా కబురుచేసింది. ఆ అమ్మాయి తన కన్నవారింటికి వెళుతోంది.—“రాంఝా, మన పవిత్రప్రేమను

అపవిత్రం కావ్వవద్దు; నీవు యోగివేషంలో వెళ్తుంటే ఇక్కడికి రా" అని కబురు చేసింది. హీర్ స్నేహితురాండ్రు కూడ రాంరూను రంగాపురం వెళ్ళమని దైర్యం చెప్పారు. దాంతో అతను యోగి బాలనాథుని ఆశ్రమానికి బయలుదేరాడు.

రాంరూ బాలనాథ్ మఠానికి చేరాడు. అతని నిరుపమాన సౌందర్యం - మిన మినలాడే యౌవనం చూసి యోగి ఆశ్చర్య చకితుడైపోయాడు. ఎంతోమంది ఆయనవద్ద ఎన్నో సంవత్సరాల నుండి యోగదీక్షకై పడిగాపులు పడిఉంటూ యోగీశ్వరుని పాదసేవచేస్తున్నారు. కాని వారికి దీక్ష లభించలేదు. కాని బాలనాథ్ రాంరూకు తక్షణం యోగ దీక్షనివ్వడానికి సంతోషంగా అంగీకరించాడు. గురువు తన శిష్యబృందానికి రాంరూ యోగ దీక్షకు అవసరమైన ఏర్పాట్లన్నీ చేయమని ఆదేశించాడు. వారు రాంరూపై అసూయతో మండి పడ్డారు. సర్వజ్ఞుడైన గురువు బాలనాథ్ రాంరూ భక్తి-శ్రద్ధలను, హృదయ పరిపక్వతను ఆకళింపు చేసికొన్నాడు. రాంరూ మొదటినుండి నిజమైన ప్రేమ యోగ శిఖరాన్ని అధిష్టించాడు. ఇక మిగిలింది. కేవలం యోగ వేషధారణ మాత్రమేనని గురువు గ్రహించాడు. అయినప్పటికి బాలనాథ్ దీక్షనొసగే సమయంలో నియమానుసారం రాంరూకు యోగసాధనా విలువల్ని గూర్చి ఉపదేశం ఇచ్చాడు. ఆయన ఇలా అన్నాడు.

వడ్డీ మా ఊ(బరాబర్ ఛోటడీనూ(

అతేభైన్ బరాబర్ ఛోటడీ, నూ(.

(తన కంటే పెద్ద వారయిన స్త్రీలను తల్లులుగాను, చిన్నయైన స్త్రీలను సోదరీ మణులుగా గౌరవించాలి.)

కాని రాంరూ, నేనీ షరతులను అంగీకరించజాలనని, తాను హీర్ కొరకే యోగాన్ని స్వీకరిస్తున్నానని గురువుతో స్పష్టంగా చెప్పాడు. అదివిని బాలనాథ్ హృదయం కరిగిపోయింది. రాంరూకు రుద్రాక్షమాల, యోగులు ధరించే టోపీ, చెవులకు రాగి పోగులు, చేతికి పుర్రెనిచ్చి తన మఠం నుండి సాగనంపాడు. బాలనాథ్ కనుమరుగు పడేవరకు వెళుతున్న రాంరూను బాలనాథ్ తదేక దృష్టితో ఏదో దివ్యానుభూతితో తిలకించాడు. ఆ తరువాత రాంరూ ఆసీనుడై దీక్షను పొందిన శిలా ఖండానికి బాలనాథ్ ప్రణమిల్లాడు. అక్కడ నేటికీ ఆ శిల యోగ మఠంలో సురక్షితంగా ఉంది. అక్కడికి పోయే భక్తులు - యాత్రికులు ఇప్పటికీ ఆ పవిత్రశిలకు ప్రణమిల్లుతూ ఉంటారు.

రాందూ యోగి వేషంలో మఠం మెట్ట పైనుండి క్రిందికి దిగగానే అతని సౌందర్యము, తేజస్సు ద్విగుణీకృతమై చూపరులనేత్రాలకు మిరుమిట్లు గొలిపాయి. రాందూ తన ప్రయాణ మార్గంలో ఎన్నో మజిలీలు చేసుకొంటూ చివరికి తన గమ్య స్థానమైన రంగాపుర సమీపానికి చేరుకున్నాడు. అక్కడ పశువుల కాపరి నోట తన పేరుగాధను విని చకితుడయ్యాడు. తన ప్రేమగాధ ఆ ప్రదేశమంతా ఎలా తెలిసిందాయని తీవ్రంగా యోచింపసాగాడు. పశువులకాపరి నుండి రంగాపుర విశేషాలన్నీ తెలుసుకొని అతను గ్రామానికి చేరుకున్నాడు. మంచిసీటికోసం గ్రామ నూతివద్దకు వెళ్ళాడు. అతని మనోహర రూపాన్ని చూసి అక్కడి గ్రామ యువతులందరూ మంత్ర ముగ్ధులయ్యారు. క్షణకాలంలో అవివాహిత కన్యలు, నవోద యువతులు, గృహిణులు గుంపులు గుంపులుగా అతని చుట్టూ చేరారు. వారిలో హీర్ ఆడపడుచు సైతీ కూడ ఉంది.

మర్ ఆకే ననాన్ నే గర్ల కీతీ,
భాబీ ఇన్ జోగీ నవా ఆయానీ,
కన్నీ ఉసదే దరశనీ ముందరానే,
గలహైంకలా అజబ్ సుహాయానీ,
షిరే భట కదా దిచ్చహవేలియావ్రే,
కోయీ ఉసవేలాల్ వేంజాయానీ.

[ఇంటికి తిరిగి వచ్చి ఆడపడుచు ఇలా అన్నది “వదినా, ఒక నూతన యోగి మన వూరువచ్చి పున్నాడు. అతని చెవులకు రాగి పోగులున్నాయి. మెడలో రుద్రాక్షమాల ఎంతో శోభాయమానంగా వుంది. ఏదో అమూల్య రత్నాన్ని పొగొట్టుకొన్నవానిలా అతను ఈ భవనాల మధ్య తిరుగాడుతున్నాడు]

సైతీ మాటను విన్నదే తడవుగా హీర్ గుండె జల్లుమంది. రాందూయే యోగియై వచ్చి వుండవచ్చునని తలపోసింది, ఆమె హృదయం చక్రంలాగ అల్లల్లాడి పోతోంది. ఆమె రోమ రోమం రాందూకై తల్లడిల్లుతోంది, సయ్యద్ వారిస్ షా హీర్ స్థితిని గూర్చి ఎంతో కోమలంగా హృదయ విదారకంగా వర్ణించాడు.

ముట్టి ముట్టి ఏ గల్ల నా కరోబై నా
మైతీ సుణదేయా హీయద్ గయాజేనీ
తుసా ఏ జదో కణే గల్లకేతీ

మేరే దుర్కరే జడే పయీజేనీ.

ఏరే పోన్ద్ర తూరా తే భంగ్ సేందా

భాస్ ఉస్నే ముల్లక్యోంలయీజేనీ.

జిస్ ఖా ఊదా పుత్తపకీర్ హోయా.

దిత్తారబ్బదా ఓహతానధి ధడీ చౌద్ గయీజేనీ.

సోదరీ దాచి, దాచి మాట్లాడకు. నేను ఈ మాట విన్నంతనే చచ్చినంత పని యైంది. నీవు చెప్పిన మాట నా హృదయములో నాటుకు పోయింది. యోగి సారాయి, ఉమ్మెత్త కాయల భంగు త్రాగి, త్రాగి మృత్యువును ఎందుకుకొని తెచ్చుకొన్నాడు. కుమారుని సన్యాసాశ్రమం స్వీకరించడం మత్తు పదార్థాలను సేవించడం, కళ్యాణాచూసిన తల్లి ఎలా సహించ కలుగుతుంది. తన ప్రియుని చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు కుట్టివుంటే ఇక నా జీవితం సర్వనాశనమైనట్లు భావించు]

హీర్ మనసులో ఒక సందేహం కలిగింది. ఆమె మాటి మాటికి—“భగవంతుడు నిజముగా రాంరూను సన్యాసిని చేస్తే నేను సర్వనాశనం అయిపోయినట్లే ఇంతగా నమ్మిన నన్ను చిల్లుగవ్వకు కొరగాకుండా చేసినట్లే—” అని వాపోయింది. అతనే రాంరూయని, హీర్ ప్రియతముడని సైతీకికూడ యింకా స్పష్టముగా తెలీదు.

మరుసటిరోజున రాంరూ పెళ్ళివారియింటికి భిక్షకై వచ్చాడు. సైతీ-రాంరూల మధ్య ఆ సమయంలో కాస్త వాగ్యుద్ధమురేగింది. హీర్ వారివైపు వీపుపెట్టి అంతా వింటూవుంది. సైతీ యోగివేషంలోవున్న రాంరూను - “నీవు నిజముగా యోగివైతే మా వదినగారి జబ్బు ఏమిటో చెప్పు”- అని గట్టిగా ప్రశ్నించింది. దాంతో అతడు హీర్ ప్రేమగాధను చెప్పనారంభించాడు. మాటల సందర్భంలో సైతీ-మురాద్ ప్రేమగాధనికూడా కదిలించాడు. అదిచూసి సైతీ కొంచెం మెత్తపడింది. ఆమె ఏదో సాకుతో దాసీని పిలిచి - “ఏమే, నీవు ఈ సన్యాసికి కాస్త భిక్ష తెచ్చిపెట్టు-లేకుంటే వదిలేటట్లులేదు-” అంది. దాసీ రాయిబా గుప్పెడు బియ్యంతెచ్చి అతని పాత్రలో వేయటోయింది. అతను భిక్షపాత్రను చేతినుంచి జారవిడిచాడు. బియ్యం వాకిలంతా చెల్లాచెదురుగా పడిపోయాయి. రాంరూ హీర్ తో మాట్లాడడానికై అట్లా చేశాడు. హీర్ యోగివైపు తిరిగింది. అతణ్ణిచూసి ఆమె అబ్బురపడిపోయింది. అతని ప్రేమదీక్షకు ఆమె విలువల్ని కట్టలేకపోయింది. సైతీకి హీర్ తన మనసంతా

దాపరికమంతా వివరించి చెప్పింది. వదినె-అడబడుచులు కలసి తమతమ పేమను సఫలత చెందేందుకు మార్గాన్వేషణ చేయసాగారు.

రాందూ గ్రామ సమీపంలోగల తోటలో మకాంవేశాడు. ఒకప్పుడు అతను యోగివలె మృదువైన మాటలతో సరసంగా వ్యవహరించేవాడు. మరొకప్పుడు కటువుగా-భీతావహంగా కనబడేవాడు ఎంతోమంది కోర్కెలను తీర్చేవాడు. ఒక్కొక్కసారి దండం చేతబూని కోపంతో తనవద్దకు ఎవరినీ రావద్దని తరిమే వాడు అనేకమంది స్త్రీలు తమ ఛూదయ వేదనను యోగికి వివరించిచెప్పి తమ వేదనకు చికిత్స ఏమిటని అడిగేవారు. ఆఖరికి హీర్ కూడ తన రోగానికి చికిత్స చేయించుకొనే నెపంతో రాందూను కలసుకొంది. రాందూ హీర్ ను చూసి లేచి నిలబడ్డాడు. హీర్ యిలా వ్యవహరించింది:

అవ్వల్ పైర్ పడడే ఐరకాద్ కర్ కే,
ఫేర్ నాల్ కలేజే దే లగ్గ గయీ,
నవాతౌర్ అజూబేదా నజర్ ఆయా.
దేఖో జల్ పతంగ్ తే అగ్గ గయీ,
కహీ లగ్గ గయీ, చినగ్ వగ్గ గయీ,
ఐబర్ జగ్గ గయీ, వజద్రగ్గ గయీ,
యారో తగ్గ, దీరేవడీ హీర్ జుతే
ముఁహా లగదేయో, జోగీనూ, తగ్గ గయీ
అగ్గేధు ఆ, ధుఖాయా జోగియో,దా
హున షూర్ కే రుగడే అగ్గ గయీ.

[హీర్ ఎంతో శ్రద్ధగా యోగి పాదాలను తాకింది. ఒక్కసారిగా అతణ్ణి గట్టిగా కౌగలించుకొంది. అక్కడ ఒక నూతన విచిత్రం వెలుగొందినట్లయింది. దీపముపై మిడుతలు దహించుకుపోయినట్లయింది. ఒక చిన్న నిప్పురవ్వ దావాగ్నిని వెలిగించినట్లు వీరి ప్రేమాగ్ని ప్రపంచం నలుమూలలా ప్రసరించినట్లుంది. మోసగాళ్ళకు సర్దారు అయిన హీర్ ఆ యువయోగి ఎదుటకురాగానే అతణ్ణి మోసగించి ఎత్తుకొనిపోయినదని పెద్దగా ప్రచారం జరిగింది. ఒక విధముగా ఆ యువయోగి మొదట్లో ప్రేమాగ్నికణాలను వెలుగొందించాడు. ఇక ఈ ప్రేమాగ్ని తీవ్రతస్వరాన్ని దహించివేస్తుంది అనిపించింది.]

హీర్ తోటనుండి యింటికి మరలింది. ఆమె సైతీతో “సైతీ, నీకు నీ

ప్రియుడు లభించేటట్లు, నాకు నా ప్రియుడు లభించేటట్లు ఏదైనా ఉపాయం ఆలోచించు. మన ఇరువురి పున్నమవెన్నెలవంటి యవ్వనం మననుండి దూరమవుతూ వుంది. నేను ప్రతిరోజు తోటలోనికి వెళ్ళటం మంచిదికాదు. నేను ఇంట్లోవుండగనే కోరినపుడెల్లా నా ప్రియుడు నాకు గోచరించే మంత్రం ఏదైనావుంటే చెప్పునుమా." అంది ఆత్రముగా.

ఇంకేముంది హీర్-సైతీలమధ్య గాఢ స్నేహం కుదిరింది. ఆరోగ్యం కుదుటపడేందుకు హీర్ ఆరుబయట ప్రదేశాలలో తిరగటం అవసరమని సైతీ తన తల్లికి నచ్చచెప్పి ఆమెని ఒప్పించింది. మరునటిరోజు ఉదయమే సైతీ, హీర్, ఆమె స్నేహితురాండ్రు నూతిచెంతకు చేరారు! అక్కడ హీర్ ఒక పెద్ద తుమ్మ ముల్లును తన కాలికి గుచ్చుకొన్నది. అదిచూసి వారంతా హీర్ కు పాము కరచినదని గగ్గోలుచేశారు. దంతములుబిగించి, బిజ్జిబిగుసుకొని హీర్ నేలపైపడుకుంది. ఆమె ఊపిరి బిగబట్టింది, క్షణకాలంలో ఆమె శరీరము సీలి, పసుపు రంగుగామారింది. గ్రామ గ్రామమంతా కనురెప్పపాటులో అక్కడ చాలింది. మంచముపై పడుకోబెట్టి ఆమెను ఇంటికి తీసుకుపోయారు. ఎంతోమంది మంత్ర తంత్రగాళ్లు వచ్చారు కాని ఫలితములేకపోయింది "మన గ్రామపు తోటలో ఒక యోగి వచ్చివున్నాడు. అతను సిద్ధిపొందిన మహా యోగిగా కనబడుతున్నాడు" అని సైతీ చెప్పింది. యువతులంతా కలిసి సైదానుయోగివద్దకు ప్రోత్సహించి పంపారు. యోగి తన చేతి దండము తీసుకొని సైదాపై విరుచుకుపడ్డాడు. అతను ప్రాణము అరచేతిన బెట్టుకొని భయముతో గడగడ వణకుతూ ఇంటికి పరుగెత్తుకుపోయాడు. చివరికి సైదా తండ్రి అజ్ఞాన్వయంగా యోగివద్దకు వెళ్ళాడు యోగి తన మనసులో తలచినట్లే జరిగింది. ఇక చెప్పవలసినదేముంది.

మంతర్ ఇత్తే పుతలియా దో ఉడ్డన్,
అల్లా నాలేయాః ఖేల్ రచాయా రః,
ఖినకూ శాహ్ హోరీ అద్ ఆన్ లక్ష్మే,
తంబూ ఆణ ఉఘాలు ఆః లాయారః.

(చారిస్ షా)

[మంత్రం ఒకటే అయినా, రెండు బొమ్మలు నాట్యంచేస్తున్నాయి. భగవంతుని లీలలు ఎంత విచిత్రం! ఖినకతూ శాహ్ నేడు ఇచటకు దయచేసిరి శ్రీలను తరుముకొనిపోయేవారు, తమ గుఢారాన్ని వేసుకొన్నారు.]

సైతీ అన్ని ఏర్పాట్లుచేసేవని తనచేతిలోకి తీసుకొన్నది. ఊరిబయట మాదిగ వాడలో ఒక ఇంట యోగి బసచేసేందుకు ఏర్పాటు జరిగింది. గదిలో కేవలము పెళ్ళికూతురు లేదా ఒక అవివాహితకన్య మాత్రమే వుండాలి. తక్కినవారంతా అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోవాలి వధువును ఏదో విషసర్పము కాటువేసింది. అని యోగి మహారాజు అన్నాడు.

నావీ ఫనీ అర్ నావీ తిలియర్
నా వై శక్ కాదోఁ హో ఈ,
నావహ్ కక్కడ్ నా సంగచూడన్,
ఏనా విచ్చోఁ నా కోయీ,
ఏతాఁ ఖాది చోటియాలే బిసీయర్
యైథోఁ చుట్టణ్ ముష్కల్ హో ఈ.

(దామోదర్)

[గోధుమనాగు, తెల్లనాగు, సాధారణ నల్లనాగుపాము కాటువేయలేవు. ఈ మేను నూరేండ్లు విండి ముదిరిన నల్లత్రాచుపాము గట్టిగా కాటువేసింది. శరీరం నిండా బాగా విషమెక్కింది. ఈ విషాన్నితీయడం నాకు ఎంతో కష్టంగావుంది.]

ఇది విని అందరూ భయభ్రాంతులై అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయారు. యోగి, సైతీ, హీర్ ముగ్గురూ అక్కడ మిగిలారు. అర్ధరాత్రివేళ రాందూ దేవతలను స్మరించాడు. బహు ఊర్ దీన్ జకరియా అనే దేవత ఒక్కసారిగా గభేలున ఒక గోడను పడగొట్టి దారిచేశాడు. రాందూ-హీర్లు తమ గదినుండి బయలుదేరి బయటకు పోయేటప్పుడు సైతీ- “నా ప్రియుణ్ణికూడా నాకు ప్రసాదించండి” అని అంది. రాందూ మళ్ళీ పంచదేవతలను స్మరించాడు. మొరాద్ బలోచ్ ఒంటె ముల్లుముల్లుమనే గంటలతో అక్కడకు వచ్చింది.

3

తెల్లవారగనే భేడా రెండు దళాలను ఏర్పాటుచేశాడు. ఒక దళము హీర్వెంట, మరియొక దళము సైతీవెనుక పరుగెత్తారు. మొదటి దళాన్ని బలోచ్ చితుకకొట్టి తరిమివేశాడు. రెండవదళం రాందూను పట్టుకొని అతణ్ణి చితుకకొట్టి మృతప్రాయుణ్ణి చేసి హీర్ను తమవెంట తీసికొనిపోయారు రాందూ రాజయిన అదలీవద్దకు వెళ్ళి ఫిర్యాదుచేశాడు. రాజు అదలీ తన సైనికుల్ని పంపి హీర్-భేడాలను బంధించి తన

ఎదుటకు రప్పించాడు— “మహారాజా! ఇది ఏదో పెద్ద మోసంగా వుంది. మేము ఇతణ్ణి యోగియని భావించి నా భార్యకి వైద్యం చేసేందుకు పిలిపించాను. ఇత నేమో ఆమెని తీసుకొని పారిపోయాడు. రాజు హీర్ను భేదాకు అప్పగించాడు ఈ అన్యాయాన్ని చూసి రాంరూ తీవ్రంగా నిట్టూర్చాడు. ఆ తరువాత నలువైపుల నుంచి ఆ గ్రామానికి నిప్పు అంటుకొన్నది. రాంరూ మహిమను చూసి రాజుకు అతని నిజాయితీపై నమ్మకము కుదిరింది. రాజు మళ్ళీ హీర్ను రాంరూకు అప్ప గించాడు అంతట భేదా ఏడ్చు మొరలతో రంగపురము తిరిగి వచ్చాడు.

హీర్ రాంరూలు కొన్నిరోజులు పర్వత ప్రదేశాలలో తిరిగారు. చివరకు ఇరువురూ యుంగ్ గ్రామము తిరిగి పోవడానికి నిశ్చయించుకొన్నారు. వారు యుంగ్ గ్రామము పొలిమేరలలో అడుగిడగానే ఆ ఊరి పశువుల కాపర్లు చూచక్ ఇంటికి వెళ్ళి ఈ వార్తను చెప్పారు. వారు వెళ్ళి హీర్, రాంరూలను తమ ఇంటికి తీసుకొని వెళ్ళారు. రాంరూ చెవులనుండి రాగిపోగులను తీసివేశారు. జడలు ధరించిన అతని సిరస్సును ముండనము చేయించారు. పాయసం తినిపించారు కూర్చునేందుకు వింత రంగులతో కూడిన పట్టె మంచముపై పాన్పును పరిచారు. కాని ఈ ఆతిథ్యమంతా కేవలం నటన అయినా లోలోపల వారు అప్రతిష్ట అనేడి భయముతో క్రుంగి కుమిలిపోతున్నారు. చివరకు వారు ఒక ఎత్తు వేశారు. వారు థాంరూతో—“ఇలాఉంటే ఏమీ—బాగుండదు. రాంరూ నీవు తట్టి ఊజారా వెళ్ళి పెండ్లివారిని విడిదికి తీసుకొనిరా హీర్ను నియమానుసారం పెండ్లి చేసుకొని తీసుకొని వెళ్ళు. రాంరూ తక్షణం తట్టి ఊజారాకు బయలుదేరాడు. అతడు దారిలో రకరకాలుగా ఆలోచిస్తున్నాడు—ఇక వదినగార్ల గర్వము అణచి వేస్తాను. వారు నన్ను చేసిన పరిహాసానికి సమాధానంగా చెప్పదెబ్బ ఇస్తాను, కాని భునిషి ఒక్కటి తలిస్తే, దైవము మరీయొకటి తలుస్తాడు! అది అంతా విధి వై పరీత్యం!!

ఇంతలో తల్లిదండ్రులు అవమానము భరించలేక హీర్కు విషం ఇచ్చి చంపివేశారు. రాంరూకు ఇలా కబురు వంపారు—మేమనుకొన్నది వేరు. జరిగింది వేరు. భగవంతుని లీలలు చిత్ర విచిత్రాలు. రాంరూ చేతికి ఆ ఉత్తరాన్ని ఇస్తూ ప్రతివాచాకుడు వెక్కి వెక్కి ఏడ్వడం మొదలు పెట్టాడు—బాబు హీర్ ఆ భగ వంతుని చేరిపోయింది—అని గద్గద కంఠముతో వెక్కి వెక్కి చెప్పాడు.

ఇది వినడమే తడవుగా రాంరూ ఒక నిట్టూర్పు విడిచి ప్రాణాన్ని వదిలాడు.

4

హీర్ ప్రేమకథ ప్రప్రథమముగా దమోదర్ కవి వ్రాశాడు. అతను యుంగ్ గ్రామానికి కరణము. అతను అక్కడక్కడ “అఖ్ దమోదర్ అసాఁ ఆక్తీఁ డిట్టాజానిర్ సవేటీ దేఖేతీ” (ప్రేమమూర్తి హీర్ జీవితపు అంతిమ గడియలలో జరిగిన విషాదాంతము నా కళ్లారా చూశాను—అని దమోదర్ కవి అంటాడు.)

దమోదర్ హిందూ పరంపర ననుసరించి కథను దుఃఖాంతము చేయలేదు. అతను రచించిన కథాంతములో హీర్—రాందూలు మక్కా యాత్రకు వెళ్ళిపోతారు. దమోదర్ రాందూ, వారిస్ రాందూవలె, ఆరోగ్యవంతముగా పంజాబు దేశస్థునివలె కనబడడు కృష్ణ భగవానునివలె మురళీ చేత ధరించి, మనోహర మూర్తిగా, ఆభరణాల నలంకరించిన బాల గోపాలుడుగా కనపడతాడు. దీవర్ మసీదుకు వెళ్ళేటప్పుడు రాందూ నిరుపమానమైన సౌందర్యాన్ని చూసి ఇలా అంటుంది:

దేఖ్ వికాణీ మీవర్ అనీ
కదమ్ ఉతీవన్ నాహీఁ
హే! జే చుఖ్ వడేరా హోవే ।
తాఁ ఆప్ వియాహ్ కరాఁ ఈ ।

(ఇతణ్ణి చూసి దీవరీ, మారు మాటాడకుంటానే అమ్ముడు పోవడానికి సిద్ధ పడింది. ఒక్క అడుగుకూడ ముందుకు వేయలేకపోయింది. అంగీకరిస్తే నేను స్వయంగా ఇతణ్ణి వివాహమాడతాను.)

కాని దమోదరునికి విరుద్ధముగా వారిస్ షా కథని విషాదాంతముగా ముగించాడు. షియా ముస్లిం అయి ఉండడంవలన వారిస్ షాకు విషాదాంతానుభవము ఎక్కువ. అందువల్ల ఆయన ఈ కథను విషాదాంతము చేసి, కళ్ళకు కట్టినట్లు చిత్రించాడు.

ఎంతోమంది హీర్ కథానికను కల్పనా గాధగా భావిస్తారు. కాని యుంగ్ గ్రామములో హీర్ సమాధి నేటికీ వుంది. ఈనాటి వరకు “మాయీహీర్ (అమ్మా) హీరమ్మా” అని ఆమెను ఆరాధిస్తారు. అక్కడి ప్రజలు ఈ కథలో కొన్ని మలుపులు క్రొత్త క్రొత్తగా తిరిగినా ఇది తప్పక జరిగిన గాధయని ఈ సమాధి ఋజువు చేస్తుంది. అంతేకాదు: హీర్ రాందూల ప్రేమగాథ పంజాబీయుల హృదయంలో ఎంత ప్రభావిత ముద్ర వేసుకుందంటే వారిరువురూ కేవలం భౌతిక ప్రేమకు సంకేతాలుగానే కాక, ఆత్మ పరమాత్మలకి చిహ్నాలుగా పంజాబీయులు గావిస్తారు.

మిరజా-సాహిబా

—గురుభక్ష సింగ్

గబ గబా నడుస్తూ వయ్యారంగా ఊగుతూ, జోగుతూ ఓ అమ్మాయి ఒక ఇంటి గుమ్మం దగ్గర నిలిచి తలుపు తట్టి పిలుస్తుంది. ఇంటి లోపలనుండి సమ వయస్కుడైన ఒక అబ్బాయి ఆదరా-బాదరా బయటకు వస్తాడు. 'వద్దు-వద్దు' అంటున్న ఆ అమ్మాయి పుస్తకాల సంచి లాక్కొని తన సంచితోబాటు భుజానికి తగిలించుకొంటాడు. ఉషారుగా ఇద్దరూ పాఠశాలకి బయలుదేరతారు.

'ఓ మిరజా నీవు నా పుస్తకాల సంచి ఎందుకు తీసుకొంటావు?'

'నీ పుస్తకాల సంచి తీసుకొంటేనే నాకు పాఠశాలకు రావాలనిపిస్తుంది. అసలు చదువు అంటే నాకునచ్చదు.'—ఆ అబ్బాయి అమాయికంగా సమాధానం చెప్పాడు

'నీకు నచ్చకపోయినా చదువుకో అని నేను అంటూనే ఉంటాను. ఏదైనా పుస్తకం చదువుతూ వుంటే నాకు ఎంతో ఆనందంగా ఉంటుంది. ప్రస్తుతం నేను ఒక పుస్తకాన్ని చదువుతున్నాను. అది చదువుతున్నంతసేపు చాలా ఆనందంగా ఉంటుంది.' అంటూ ఆ పిల్ల తన పక్కనే నడుస్తున్న స్నేహితుడి నడుము చుట్టూ చేయి వేసింది.

'సరే-మంచిది.—సాహిబా! నీవు చెప్పినట్లుగానే నేను చదువుతాను. కాని, ఆ మౌలీ సాహెబుగారు పాఠం చెపుతుంటే, అది నాకు ఎంతమాత్రము బుర్ర కెక్కదు ఇది నాకు పెద్ద తలనొప్పిగా వుంది. —తన నడుముచుట్టూ వున్న అమ్మాయి చేతి వేళ్ళను తనలో తాను లెక్కిస్తున్నాడు.

మౌలీ సాహెబు వచ్చి అరుగుపైన కూర్చున్నాడు. తరగతిలో మౌనంగా కూర్చున్న మిరజాను చూశాడు. అతను సాహిబా! కుడివైపున ఉదాసీన భావంతో కూర్చున్నాడు.

"అమ్మాయి, సాహిబా! నీవు నీ స్నేహితుణ్ణి బాగా చదివేట్లు చూడు. చదువంటే అతనేమీ పట్టించుకోడు-చూడు, మౌనంగా—రాయిలా అతడు ఎలా

కూర్చున్నాడో! చదువుకునేందుకు మసీదులో అడుగు పెట్టేసరికి ఉదాసీనంగా ఆయి పోతాడు. మసీదునుండి బయటకు అడుగు పెట్టగానే ఎంతో ఉల్లాసంగా కనబడతాడు.”

“అవునండీ, నేను ఈవేళ ఎంతో నత్తుచెప్పాను. ఇకనుండి బాగా చదువుతానని అంటున్నాడు.”

“ఓ మిరజయా బాబూ! నామాట విని ఇకనుంచి బాగా చదివితీవా మంచిదే. తరగతిలో రాయిలా కూర్చుంటే—మీరు వచ్చి మీ అబ్బాయిని దానబాదుకు తీసుకొని వెళ్ళిపోమని మీ నాన్నగారికి కబురు చేస్తాను. ఇక్కడ అనవసరంగా నీ సమయాన్ని-నాసమయాన్ని పాడుచేస్తున్నావు సుమా.”

“మౌల్వీజీ! మీరు ఇంకొక్కవారం ఓపికపట్టి చూడండి. నేను అతని మేనత్త బీబో యింటికి వెళ్ళి అక్కడ ఇతను చదివేట్టు చూస్తాను. ఇతని మనసులో చదువుపట్ల శ్రద్ధ కలుగలేదు. వయస్సుకు కాస్త పెద్దవాడే మరి ”

మసీదు స్కూలు విడిచిపెట్టగానే సాహిబా, మిరజాతోపాటు అతని మేనత్త బీబో యింటికి వెళ్ళి మౌల్వీ చెప్పిన మాటలు ఆమెకు చెప్పింది. అంతకు క్రితం కూడా బీబో కూడ బాగా చదువుకోమని మిరజాకు చెబుతూ వస్తుంది, అయినా, ఆమె ఈరోజు చెప్పిన మాట అతని లేత హృదయములో గట్టిగా నాటుకు పోయింది

“అబ్బాయి! మౌల్వీగారు మీ నాన్నగారికి నీగురించి ఉత్తరం వ్రాస్తే నేను నీపట్ల శ్రద్ధ తీసుకోలేదని మీ నాన్న అనుకొంటారు. నీవు సరిగ్గా చదువుకోవడం లేదని ఆయనకి తెలిస్తే రెండు రోజులలో వచ్చి నిన్ను తీసుకొని పోతారు. ఆయన ముందు బ్రతికినంతకాలం సిగ్గుతో తల వంచుకోవలసి వస్తుంది.”

బీబోకు సంతానం కలుగలేదు. అందుచేత తన సోదరి కుమారుని తెచ్చుకుంది. సియాలలోని మౌల్వీ కూడ మంచి పండితుడుగా పేరు పొందాడు సాహిబా, మిరజా మేనమామ కూతురు.

“నిజమే అత్తా! నా చదువుకూడ అంతటితో ముగుస్తుంది. నేను ఇక పెద్దదానినయ్యానని అమ్మ అంటూనే వుంది. నన్ను చదువుకోసం మసీదుకు వెళ్ళవద్దని గోల పెడుతోంది. నేను అమ్మతో మిరజా వంటాడుగా భయ

మేమిటి అని ధైర్యం చెబితే ఆమె ఒప్పుకొంటుంది. ఇక మిరజా లేకపోతే అమ్మ నన్ను స్కూలుకు వెళ్ళనివ్వడం

ఇది విని మిరజా దీర్ఘశ్వాసతో పడ్డాడు.

“బాబూ మిరజా మాట్లాడు నాయనా నీవు నా యింటిలో ఉంటే కూన్యంగా వున్న ఇల్లు ఆనందమయంకా అవుతుంది. నీవు నాగురించియైనా మనసు నిలిపి చదివావా-ఎంతో సంతోషం నేను నా చెల్లెలిమొండు నిజాయితీ గల మనిషిగా చలామణి అవుతాను.” అని మేనత్త ఆర్థ్ర హృదయంతో అంది

వాత్సల్య పేమతో నిండిపోయిన మిరజా సంవత్సరపు చదువును ఒక నెలలోనే పూర్తి చేశాడు. మౌల్వీ మిరజాను చూసి పరమానందల చెందాడు దగ్గరకు తీసుకొని అతని వీపు తట్టాడు.

ఇంతకు ముందు సాహిబాతో కలిసి స్కూలుకు వెళ్ళడం-ఆమెతో మళ్ళీ తిరిగి రావడం-ఇదే మిరజాకు సంతోషకర విషయం ఇక ఇప్పుడు అతను పగలస్తమానం బాగా చదువుకోవడంతో కాలం గడచిపోతోంది. మేనత్త ఎంతో పరవశం చెందింది. మౌల్వీ తన శిష్యుణ్ణి చూసి పరమానంద భరితుడయ్యాడు. ఇక సాహిబా విషయం చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు.....ఆమె ప్రతి రోజు మిరజాతో కూర్చుని స్కూలులో యిచ్చిన పాఠాలను చదివేది. అతనిచే చదివించేది మిరజాకు నిత్యం సాహిబా తన ప్రక్కను కూర్చుని ఉన్నట్లే తోచి, ఉల్లాసంగా చదివేవాడు.

అతను సాహిబా పుస్తకాల నంచి తీసుకొని వెడుతూ ఉన్నట్లు, తన నడుముకు చుట్టిన ఆమె చేతివేళ్ళను లెక్క పెడుతున్నట్లు దూరంగా ఉన్న స్కూలుకు వాళ్ళిద్దరు హుషారుగా వెళ్ళుతున్నట్లు కలలు కనేవాడు. వారి హృదయాలలో ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందం నిండి పరవళ్ళు తొక్కేది. ఆ ఆనందాతిరేకంలో చటుక్కున అతను గాభరాతో నిద్రనుంచి మేల్కొనేవాడు.

కొన్ని రోజులు గడచిన తరువాత మిరజాకు మరో విధమైన స్వప్నాలు రాసాగాయి.....సాహిబా అతణ్ణి చదివిస్తూ వుంది; పుస్తకాలు త్వర త్వరగా సమాప్తమైపోతున్నాయి.....చివరకు చదువుతున్న పుస్తకం క్రింద పెట్టేసి ఆమె అతని మిల-మిల మెరిసే కళ్ళవైపు చూస్తూంది. మిరజాచెయ్యి పుచ్చుకొని “ఇక నెను నిన్ను చదివించేదేముంది? నన్ను పూర్తిగాచదివి వేశావు” - అని

అంది. సాహిబా వేళ్ళస్పర్శతో అతని కోమల హృదయంలో ఎన్నో పాఠాలు లిఖితమవటం—ఇంతలో త్రుళ్ళిపడి నిద్రనుంచి మేల్కొనడం జరిగేది. ఆ జాగృతావస్థ సృష్టావస్థ ముందు అతి నీరసంగా ఉండటం చూసి మళ్ళీ కళ్ళు గట్టిగా మూసుకునేవాడు— “మిరజియా! ఇంతసేపటివరకు చదివినా నీకు ఇంకా తృప్తి కలుగలేదు. అందుచేతనే మళ్ళీ నావద్దకు వచ్చావా?” సాహిబా నవ్వుతున్న ముఖం మళ్ళా కలలో కనపడేది. “సాహిబా! నేను ఇప్పుడు చదువుకోవడానికి రాలేదు. నీతో కలిసి కాస్సేపు గగన వీధుల్లో విహరించాలని మనసు ఉవ్విళ్ళూరు తుంది. చక్కని గుఱ్ఱాన్ని తీసుకొని వచ్చాను. ఇక నీవు నావెనుక కూర్చో” అని ఆప్యాయంగా అన్నాడు. నిజానికి, అతను భువిపై కాదు; గగన వీధుల్లో విహారం చేస్తున్నాడు.

ఆ సంవత్సరం మిరజా-సాహిబాల్ల వయసులో అతి మధురమైన ఘట్టం. పగలు జరిగినవి రాత్రుళ్ళు నక్షత్రాలుగా మారి వారి కలల్లో మిణుకు-మిణుకుమంటూ ఉండేవి. భూమ్యాకాశాలు వివిధ రంగులతో విరిసిల్లుతున్నాయి. వారి ఆత్మలు చెట్టా-పట్టాలు వేసుకుని మధురమైన యవ్వనపు ఉద్యానవనాల్లో ప్రవేశిస్తున్నాయి.

అబ్బాయి చదువు బాగా సాగుతోందని, అతడు శ్రద్ధగా చదువుతున్నాడని తండ్రికి కబురు అందింది. ఆపేక్షగా ఒకరోజున కొడుకుని చూడాలని వచ్చాడు అతని బలమైన శరీరాన్ని చూసి తండ్రి హృదయంలో గిలిగింతలు గలిగాయి.

వీణ్ణి ఈ తొలి యౌవ్వనంలో విలువిద్యలో నిపుణున్ని చేస్తాను గుఱ్ఱపు స్వారిలో ఇతనిని మించినవాడెవడూ లేడనిపించాలి. ఎంతటి బలమైన శత్రు వయినా ఏమాత్రం కష్టం ఇతనికి కలిగించని విధంగా సమర విద్యలో తయారు చెయ్యాలని అతను యోచించాడు.

అతను తన మరదలు వీబోతో మాట్లాడాడు “ఇంకా, మిరజా ఒక సంవత్సరం పాటు చదవాలి”— అనిసలహా ఇచ్చింది.

దాంతో బింజల్ ఖరల్ తల ఊపుతూ— “అదికాదు వీబో! నేనెంతగానో చదివాను. భూమి కలవారికి శత్రువులు అనేకమంది యుంటారు. వీడిలో యౌవ్వనపు ఛాయలు గోచరిస్తున్నాయి. ఇక ఇతన్ని కత్తిసాము, విలువిద్య, గుఱ్ఱపుస్వారిలో అసమానుణ్ణి చేస్తాను. యుద్ధ విద్యలో మిరజాను మించినవాడు

మరొకడు లేకుండా చూస్తాను-" అని అన్నాడు మిరజా దానాబాద్ వెళ్ళక తప్ప లేదు. తన మేనత్తను మిరజాను రెండురోజులు తన ఇంటికి తీసుకొని రమ్మని పట్టు పట్టింది.

ఆ రెండు రోజులు ఒక్క షణంకూడ ఎడబాటు లేకుండా మిరజా-సాహి బాఁలు కాలం గడిపారు. ఒక పళ్ళెంలో రొట్టెలు తినేవారు. ఏమేమో అమాయ కంగా మాటలాడుకొనేవారు.

"సాహిబాఁ నీవు పుస్తకం చదివి నాకు కొన్ని కథలు వినిపించు. నీకు నచ్చినవే నాకూ నచ్చతాయి"— అని మిరజా కోరాడు. తక్షణం సాహిబా పరుగు-పరుగున వెళ్ళి పుస్తకం తెచ్చింది. అటు, ఇటూ పేజీలు తిరగవేస్తూ ఒక కథను వినిపించింది. ప్రేమ మూర్తీ భవించిన శిల్పంలాటి ఒక యువరాణి కథ అది

"ఈ కథ నీ స్వంత కథలాగ చెప్పినట్లుంది....." అంటూ మిరజా నిశ్చేష్టుడై కథ అంతం కావడం చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు.

"మిరజా, నీవు నాకు ఏదో పెద్దవాడివిగా కనబడుతున్నావు"— అంటూ సాహిబాఁ అతని గడ్డంమీద చిటిక వేసి,— చిన్నపిల్ల ఒక్కసారిగా నిండు యౌవన వతియై పవిత్ర ప్రేమలో మునిగిన యువతివలె ఉంది నా స్థితి"— అంది

"సాహిబాఁ! ఇంకా నాకు కథ వినిపించు"— అంటూ ఆమెను ఎంతో మెచ్చుకొన్నాడు మిరజా గుక్క తిప్పుకోకుండా నాలుగైదు కథలు మిరజాకు వినిపించింది సాహిబాఁ ఒక్కసారిగా ఆమె మనసుకు యేమి తోచిందో తెలీదు, పుస్తకం మూసివేసింది— "మిరజియా! ఎప్పుడైనా నీవు నన్ను తలచుకొంటావా? చెప్పు—" మిరజా భుజంపై చెయ్యివేసి అడిగింది.

తలుపులన్నీ వేసియున్న గది తరుపులు, కిటికీలు ఒక్కసారిగా తెరచుకుంటే బయట వున్న వెలుతురు ప్రవాహంగా లోపలికి చొరబడి కళ్ళను మిరిమిట్లు గొలుపు తంది. అదే విధంగా మిరజా హృదయంలో కంపిస్తూ నాట్యంచేస్తున్న భావాలు పెదవులు దాటి బయటకు రాలేకపోయాయి. అతను సాహిబాఁకు సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు.

"మిరజియా! నీవు నన్ను పూర్తిగా మరచిపోతావన్న మాట"— మిరజా

హృదయం పూర్తిగా తెలుసుకుని కూడా సాహిబాఁ అమాయకంగా అడిగింది.

“సాహిబాఁ! నేను నీగురించి ఏదీ మరవలేను” — అతని పెదిమలు వణికాయి

సాహిబాఁ అతని పెదిమలను శ్రద్ధగా చూసింది — అతని కళ్ళని గవనించింది అస్పష్టంగా అశృవులు కనబడ్డాయి. కన్నీరు జలజలా రాలుతాయేమో ననే తలంపుతో అతణ్ణి మరొక ధోరణిలోనికి సంభాషణ మార్చుతూ — “మిరజియా నాకు సంబంధించిన ఏ విషయమూ ఎక్కువగా జ్ఞాపకం ఉంటుందో చెప్పు” అంటూ తన రెండు చేతులతో మిరజా అరచేతిని నిమిరింది.

నా నడుము చుట్టూ నీచెయ్యి.....కాదు, కాదు నాకు నీవు చదువు చెప్పడానికి నువ్వు రావడం-ఇదీకాదు- అన్నిటికంటే ఎక్కువగా జ్ఞాపకం ఉండే విషయం— రాత్రి నాకు వచ్చిన కల అది ఏమిటో నీకు తెలుసా? అనగానే నీ ముఖ కవళికలు మారడం. అది శాశ్వతంగా నా కళ్ళ ఎదుట కొట్ట వచ్చినట్లు నిలుస్తుంది.....సాహిబాఁ! నిజం చెప్పనా? నేను నీ విషయం, ఏది బాగా జ్ఞాపకం చేసుకొంటానో తెలీదు— కాని, నేను నిన్ను ఎన్నటికీ మరవను—మరువలేను— అన్నది నాకు బాగా తెలుసు ”

మరుసటిరోజు ఉదయం అల్పాహారం చేసిన తరువాత బింజల్ ఖర్ఖర్ తన గుట్టమెక్కి తన గ్రామానికి ప్రయాణమయ్యాడు. మిరజా పేనత్తను ఆలింగనం చేసికొని తన జేబునుండి ఒక చాకు తీసి సాహిబాఁకు తన జ్ఞాపకార్థం ఇవ్వమని అందిస్తుండగా తండ్రి అతణ్ణి త్వరగా రమ్మని పిలిచాడు. అతి కష్టంగా కాళ్ళు కదిలాయి. పదే-పదే సాహిబాఁను అనురాగంతో చూస్తూ మిరజా తండ్రి వెనుక గుట్టంపై కూర్చున్నాడు.

దానాబాద్ చేరడమే తడవుగా తండ్రి మిరజాను సమర విద్యాభ్యాసానికై అనుభవజ్ఞుడైన గురువుకు అప్పగించాడు.

తండ్రి అశ్వశాలనుంచి తన స్వారీకై మిరజా ఒక గుట్టాన్ని ఎన్నుకున్నాడు. అది గాలిలో ఎగిరి వెళ్ళుతున్నదాయన్నంత వేగంగా పరుగెత్తే గుట్టం. ఎంతోమంది రౌతులు దానిపై స్వారి చేయడానికి జంకారు. దానిపై స్వారి అంటే మృత్యువుతో చెలగాటమే. మొదటిసారిగా చూడగానే ఆ గుట్టం మిరజాను తనకు తగిన రౌతుగా గుర్తించింది.

నంవత్సరాలు గడచిపోతున్నాయి. కలలోకన్న ఉత్తమజాతి గుఱ్ఱం మిరజాకు లభించింది. తన కలలోని ప్రియురాలు తనతోబాటు గుఱ్ఱంపై వున్నప్పుడు కూర్చుంటుంది అని ఆలోచించాడు. సాహిబాఁ తనజ్ఞాపకార్థం మిరజాకు అలప్-రైలా పుస్తకం ఇచ్చింది. ఆమె వినిపించిన కథలన్నీ ఆ పుస్తకంలో పదే పదే చదివేవాడు. రాత్రిళ్ళు సాహిబాఁ అన్వేషణలో గుఱ్ఱంపై ఆకాశ వీధుల్లో విహరిస్తూయున్నట్లు కలలు కంటూ ఉండేవాడు.....

ఎన్నోసార్లు అతనికి సియార్ కు బయలుదేరి వెళ్ళాలనిపించేది. — సియార్ లో సౌందర్య వసంతం వెల్లివిరిసిందని అతనికి వార్తలు అందుతూ వుండేవి.

సాహిబాఁలో నిండు యౌవనం తొణికిసలాడుతోంది. జీవనసాగరం తరంగాలతో నిండిపోయింది. ఆమె రోజూ బీబో యి టికి వెళుతూ వుండేది. బీబో మిరజా వెళ్ళాక చాలసార్లు దానాబాద్ వెళ్ళివచ్చింది. ఓమాటు మిరజాను కలుసుకుని వచ్చింది.....

“మిరజా ఎంత అందంగా వున్నాడు!” మేనత్త నోటినుండి ఈ మాట వినగానే సాహిబాఁ ఆనందంతో పరవశం చెందింది — అత్తయ్యా! మీరు మిరజాను ఒక్కసారి సియార్ కు రమ్మనమని అనలేదా?” అంది.

“మిరజా ఇక్కడకు రావాలని ఎంతో ఆరాటపడుతున్నాడు కాని మా బావ ఖానేక్కు ఒకటే పిచ్చి-ఈ లోకంలో మిరజాలంటి విలుకాడు-కత్తిసాము గుఱ్ఱపుస్వారి చేయుటలో అతణ్ణిమించి మరొకడు ఉండకూడదట-రాత్రింబవళ్ళు గురువు అతణ్ణి అంటిపెట్టుకునే ఉంటున్నాడు” అంది.

“అత్తయ్యా, ఒకానొకప్పుడు నేనుకూడ మిరజాకు గురువునని అతనికి జ్ఞాపకం వుందా?” అని సాహిబాఁ ప్రశ్నించింది.

అతనికి జ్ఞాపకం లేకనా నీవు అడిగేది? ఎంతమాట! నీవు ఇచ్చిన పుస్తకం మిరజా నా వద్దకు తెచ్చాడు ఏమాత్రం అవకాశం దొరికినా-ఒకటో రెండో కథలు చదువుతూ ఉంటానని సాహిబాఁకు చెప్పండి సుమా అని నాతో అన్నాడు.” అంది బీబో.

రాత్రి పొద్దుపోయేవరకు సాహిబాఁకు నిద్ర పట్టేదికాదు. ఆదే పనిగా ఆలోచిస్తూ ఉండేది. మిరజా నాకు ఏమవుతాడు? అతను ఇక్కడకువస్తే అతని నడుముపై తనచెయ్యి వేయగలుగుతుందా? మిరజా తనచెయ్యి ఆమె భుజంపై..

వేస్తే ఆమెకెలా వుంటుంది? - ఇలా తలుచుకుంటూ ఉంటే ఆమె శరీరమంతా ఒక్కసారిగా గగుర్పాటు చెందేది. ఈ ఆలోచనా పవాహంలో కొంతసేపటికి ఆమెకు నిద్ర పట్టేది కన్ను మూయగానే మిరజా అమాంతంగా వచ్చి తన గుట్టపై ఎక్కించుకొని మబ్బులలో ఆమెను తీసుకొనిపోయి గగన విహారం చేస్తున్నట్లు స్వప్న లోకంలో మునిగిపోయేది.

సాహిబాకు వివాహ సంబంధాలు వస్తున్నాయి. బీబో ఒకసారి సాహిబా తల్లితో మిరజాలంటి వీరుడు మరెక్కడా లభించడు అని అంది. సాహిబా తల్లికి ఆమాట ఎంతో నచ్చింది. ఆమె తన భర్త ఫీవాఖాన్ ఉద్దేశం అడిగింది. ఫీవాఖాన్ చాల దూరదృష్టి కలవాడు. -“అమాయకురాలా! మనకు లేక లేక ఒక అమ్మాయి ఈపిల్ల ఏదైనా గొప్పయింటి కుర్రాణ్ణి మన అల్లుడిగా ఎందుకు చేసుకోకూడదు? బిజర్ అంతస్తు మన అంతస్తుకు మించినది కాదు. చందద్ వంశం వారు మనకు సాటివారవుతారు. వాళ్ళు మంచి హుందాగా, వ్యవహారిస్తారు. వారి యింట తాహిర్ అనే పెళ్ళికాని కుర్రాడు ఉన్నాడు వారితో మనకు బాంధవ్యం కుదిరితే మనరొద్దే నేతిలో పద్దెండు వారి ప్రతిష్ఠ ఐశ్వర్యాలు మనకు దక్కినట్లే అవుతుంది ” అన్నాడు అభిమానంగా.

తండ్రి మాటలు విని సాహిబా ఎంతో బాధపడింది. ఆమె శరీరంపై తేళ్ళు, జెర్రెలు ప్రాకినట్లయింది. ఆమె చూడయం తునాతునకలయింది, మేనత్త బీబో ఇంటికి వెళ్ళి ఎంతగానో ఏడ్చింది.- అత్తయ్యా నీవు వెళ్ళి తన తల్లిదండ్రులను ఒత్తిడి చేయమని మిరజాకు చెప్పు. నీవే నన్ను కాపాడాలి. నాన్న ససేమిరా అంగీకరించడు” అంది, సాహిబా చూడయం వేదనతో.

బీబో దానాబాద్ వెళ్ళింది. అక్క, బావగార్లను సంప్రదించింది. బీబో అక్కకు తన తండ్రి స్వభావం బాగా ఆకళింపు చేసికొన్న వ్యక్తి. తన భర్తకు స్వాభిమానం మెండు. ఇరువురు వీరి పెళ్ళికి సుతరామూ ఇష్టపడ్డారేదు-అతను “ఫీవాచందద్ తో సంబంధం కలుపుకోవాలని వుంది-నేను సాహిబా తండ్రివద్దకు వెళ్ళి ఈ సంబంధాన్ని గురించి మాట్లాడను” అని బిజర్ కుండ బ్రద్దలు కొట్టి నట్లు చెప్పివేశాడుకూడ

గత్యంతరం లేక చివరికి బీబో మిరజాకు ఎంతో నచ్చజెప్పింది సాహిబాను చేసుకొనే చూక్కు ముందు తనకే ఉందని తన తల్లిదండ్రులతో గట్టిగా

చెప్పమన్నది. “మిరజియా, ఆలవ్యం అమృతం విషం-ఇక ఎంతమాత్రం ఆలవ్యం జరగడానికి వీలులేదు పెండ్లి చూపులకు రమ్మని పిలవడానికి పురో హితుడు చందద్ వారి యింటికి వెళ్ళడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. అది తెలిసి సాహిబాఁ తిండి తిప్పలు మానేసి నీపై బెంగ పెట్టుకు కూర్చుండి”- అంది బీబీ.

మిరజా తన విలువిద్య గుఱ్ఱపుస్వారి కత్తిసాములు ఒక్కసారిగా మరచి పోయాడు. మేనత్తతో కలసి సియార్ కు చేరాడు.

సాహిబాఁ స్థితి అంతా విచిత్రంగా వుంది. వాళ్ళ యిద్దరి కలయికను గూర్చి ఎన్నో రకాల ఊహలు ఆమె మనస్సులో గూడు కట్టుకొని ఉన్నాయి; మిరజాను చూసేసరికి ఆమె చేతులు పైకి లేవలేదు; పెదవులు చలించలేదు. ఒక్క సారిగా కొట్టవచ్చినట్లు తన కలలన్నీ కళ్ళముందు నిలబడినట్లయింది.

మిరజా ఆమెను చూశాడు ఆమె భుజంపై చేయి వేద్దామని అతనికి అని పించింది. కాని ఆ భుజం ఇదివరకులాంటి భుజం కాదు; ఆమె చెయి పూర్వంలా రోజూ అతని నడుంచుట్టూ చుట్టే చెయ్యి కాదు.

“సాహిబాఁ!” అతని నోటినుంచి ఒక్కమాట పెగలి వచ్చింది.

“మిరజియా!” అని మాత్రము సాహిబాఁ సమాధానం ఇవ్వగలిగింది.

వీలుచూసుకుని చొరవతీసికొని మిరజా తన తాతగారిని కలుసుకుని మాట్లాడాడు “తాతగారూ! నేను మీ మనుమడను-ఇందులో సందేహం లేదు. ఇక మీరు నన్ను మీ కుమారునిగా గుర్తించండి. నేను సాహిబాఁతో చిన్ననాటినుంచి ఆడుకున్నాను చదువుకున్నాను; ఆమెను మరొకరికిచ్చి పెళ్ళి చేయడం నాకెంతమాత్రము ఇష్టము లేదు. ఆమెపై నాకున్న అధికారాన్ని వమ్ముచేయడం మా ఇరువురి మధ్యనున్న ఆత్మీయతను పాడు చేయడమే అవుతుంది.”

“అబ్బాయి మిరజియా నీవంటే నాకు ఎంతో వాత్సల్యం. కాని సాహి బాఁకు మరొక్క సోదరి ఉండి ఉంటే నేను నీమాటను కాదనేవాడను కాదు. చందద్ వంశంతో బాంధవ్యం కలుపుకొని నిశ్చింతగా ఉండాలని నా కోరిక. వారితో ఈ సంబంధం కుదిరితే ఇక నన్నెవరు కన్నెత్తియైనా చూడ సాచాసించరు. మీరు మాకు దూరంవారు కానేకారు; ఆప్త బంధువులు”- అన్నాడు నిదానంగా తాతగారు.

“తాతగారూ, ఇప్పటికీ మిమ్ములను కన్నెత్తి చూడగలిగేవాడు పుట్టలేదు. నా తండ్రికి నేను ఏకైక పుత్రుడనైతే వచ్చే ఇబ్బంది ఏమీ లేదు. నేను ఒక్కడనే అయినా పదకొండు మందితో సమానం” అని దృఢంగా పలికాడు మిరజా

“బాబూ, నీ మనస్సును నొప్పిస్తున్నందుకు ఎంతో విచారిస్తున్నాను పెళ్ళి చూపులకై పెద్దలను వారి ఇంటికి పంపాను. ఇక నేను ఆడిన మాటను తప్ప లేను. వారు అంగీకారం ప్రకటిస్తే నేను ఎలా మాట తప్పగలను?” అచ్చితముగా జవాబు చెప్పాడు తాతగారు

మిరజా లేచి మేనత్త ఇంటికి వెళ్ళాడు. “అత్తా! మీరు మన ఇంటికి సాహిబాఁను రప్పించండి. నేను ఆమెని కలుసుకొని మాట్లాడాలి అని వినయంగా అడిగాడు.

చాలాకాలం తరువాత అతను ఇదే యింట్లో మళ్ళా నేడు సాహిబాఁకై ఎదురు చూస్తున్నాడు. అప్పట్లో అతని కళ్ళుమాత్రమే సాహిబాఁకై ఎదురు చూసేవాఁ కాని, నేడు అతనిలో ప్రతి అణువు ఆమెకై తహ-తహలాడుతోంది.

“సాహిబాఁ రావాలి.....అప్పట్లో ఆమె నాకంటే పొడగరిగా ఉండేది. ఇప్పుడామె నా భుజాలకు మించి ఉండదు. ఆమె నిండు చూపాన్ని-ఇసుమంత యేని చెదరి పోకుండా నా విశాల హృదయంలో దాచుకొంటాను ”. అని అనుకుంటూ ఉండగా సాహిబాఁ రానే వచ్చింది. ఆమె కాళ్ళకు అందియలు లేవు. అయినా ఆమె ఇదివరకు కంటే ఎంతో అందంగా కనబడింది. ఆమెని చూడగానే తాను చేసుకొన్న నిర్ణయం హృదయంలో దడ-దడ కొట్టుకోసాగింది.

ఆమె సమీపానికి వచ్చినప్పుడు అతని పెదిమలు చలించలేదు. సాహిబాఁ తన చేతిని నెమ్మదీగా అతని నడుము దగ్గరకు పోనిచ్చింది. మిరజా కూడ సిగ్గుపడుతున్న వానిలా తన చేయి ఆమె భుజంమీద వేశాడు. ఇరువురి చేతులు ఒకరినొకరు గాఢంగా కౌగలించుకోవాలని తీవ్రంగా వాంఛిస్తూ సిగ్గు పడుతున్నట్లుంది.

సాహిబాఁ చూపు విలక్షణమైనది. ఈ చూపులో ఏదో గిలిగింతలు. పెడుతున్నట్లుంది. ఆమె ఆత్మ విహంగం కను రెప్పలపై వ్రేలాడుతోంది;

ఎగరాలనే తలంపు ఏదో చూడయమనే గోపురాన్ని అన్వేషిస్తోంది. పక్షికి ఈ గోపురపు ప్రతిబింబం మిరజా నేత్రాల్లో కనబడింది. రెవ-రెవ శబ్దమయింది. పక్షి కొమ్మనుంచి ఉల్లాసంగా ఎగిరి మిరజా బాహు పాశంలో గట్టిగా బిడింపబడింది. కౌగిలినుంచి బాహువులు సడలించగానే వారి కళ్ళల్లో ఈము పరాయి వారమనే భావం ఇరువురిలో ఏమాత్రం గోచరించలేదు. ఒకరి కళ్ళల్లో మరొకరి ప్రతిబింబం గోచరించడమే కాదు-ఒకరికి మరొకరి గుండెదడ వినబడుతోంది. మనస్సు విప్పి మాట్లాడుకోవడం తేలిక అయింది వారు పరస్పరం ఏమి చెప్పుకోవాలన్నా బాధాకరంగా లేదు.

“మిరజియా. నన్ను నీవు ఏమి చేయదలచావు?” సాహిబాఁ అడిగింది.

“నీవు నాదానవు అన్న నమ్మకం కుదరడమే చాలు. ఇక నానుంచి నిన్ను బలవంతంగా లాగి తీసుకొని పోగలవాడు ఈ ప్రపంచంలో ఇంకా పుట్టలేదు-” అన్నాడు అనురాగ ఆవేశాలతో.

“చంద్ వారి వంశానికి పెద్ద సైన్యం ఉందని విన్నాను” అంది సాహిబాఁ.

“నాకు నా బాహుబలమే ఒక పెద్ద సైన్యం-” అంటూ మిరజా సాహిబాఁ భుజాలపై తన చేతుల్ని ఉంచాడు.

“మిరజియా నాసోదరులతో నీకు పోరు సల్పవలసిన అగత్యం కలుగ కుండు గాకముని ఆశిస్తున్నాను-” సాహిబాఁ ముఖం వెల-వెల పోయింది.

“నీకే కాదు, వారు నాకూ సోదరులు లాంటివారే” నాగుట్టం నావద్ద వున్నంతవరకు నా బాణాలు అంబుల పొదిలో ఉన్నంతసేపు ఎవరితోను పోరు సలప వలసిన అవసరంరాదు. నాతో పోరాడడానికి ఎవ్వరికీ సాహసం చాలదు. నీకు నీతల్లి-దండ్రులకు అపకీర్తి వస్తుందనే భయం ఉంటే సత్వరం చెప్పు-” అంటూ మిరజా ఆమె భుజాలపైనుంచి తన రెండు చేతులను తీసివేశాడు

“అవమానకర వాతావరణాన్ని వాళ్ళు స్వయంగా సృష్టించుకొంటున్నారు. నాపల్ల వారికి ఎట్టి దెబ్బ తగలకూడదని నాతలంపు. నేను నావంశంలో పుట్టి పెద్దదాననై నీలాంటి యువకులలో యువరాజులాంటి నీ క్రీగంటి చూపులతో ప్రేమకు గురిఅయాను. మన ఇరువురి ప్రేమ కారణంగా నా వంశవృక్షానికి ఎట్టి హాని జరుగరాదు-” అంది సాహిబాఁ.

“ఏమీ ఫరవాలేదు. నీవు నిశ్చింతగా వుండు. సరియైన సమయానికి నాకు కబురు అందాలి. తక్షణం నేను నాగుఱ్ఱం వాయువేగంతో నీదగ్గర వారి పోతాం అని గట్టిగా నమ్ము.” అన్నాడు దైర్యం చెబుతూ మిరజా.

మరుసటి రోజున చందర్ వారితో సంబంధం కుదుర్చుకొని వెళ్ళిన పెద్దలు వచ్చారని ఆమె విన్నది. ఒక్కమారుగా రెక్కలు నరికిన పక్షిలా అయింది ఆమె పని. పెళ్ళి ఏర్పాట్లు ముమ్మరంగా సాగిపోతున్నాయి. పెళ్ళిరోజు సమీపించిన కొద్ది సాహితా జీవితం నిలుపునా నట్టేటిలో మునిగినట్లైంది. కాలం గిర్రున తిరిగింది. ఇక రేపు పెళ్ళివారు వస్తారు అన్న సందడి ఊరందరికీ ఉత్సాహం కలిగిస్తోంది.

మిరజానుంచి సాహితాకి ఎట్టి వార్త రాలేదు. మేనత్త బీబో స్వయంగా వెళ్ళి మిరజాకు విషయమంతా పూస గ్రుచ్చినట్లు చెప్పింది. “సాహితాను ఎంత మాత్రం చింతించవద్దని” మిరజా మేనత్తతో కబురు పంపాడు.

కోలాహలంగా మొగపెళ్ళివారు విచ్చేశారు. వారితో అనేక బోగం మేళాలవారు వచ్చారు. గ్రామమంతా వినోద-విలాసాలతో, పాన-పానీయాలతో ముచ్చుగా ఉర్రూతలూగుతోంది. సాహితా బీబోల గుండెలు భయంతో కొట్టుకొనసాగాయి. మిరజా రాకకై చూసి వారికళ్ళు కాయలు కాచాయి. సంధ్యా సమయం కూడ చీకటి తెరలలోత ప్రవేశించింది.

ఇంతలో ముసుగు ముఖంతో ఒక గుఱ్ఱపు రౌతు గుఱ్ఱాలశాలలో ప్రవేశించి అక్కడ తన గుఱ్ఱాన్ని బంధించాడు. బీబో ప్రాణంలో ప్రాణం వచ్చింది. ఆమె భర్త పెండ్లివారి వినోద-విలాసాలలో పాల్గొనేందుకు వెళ్ళాడు. అతిథిని లోపల నిలబెట్టి సాహితా విషాద గాథను అతనికి వినిపించింది. “ఇక నీవు ఏమి చేస్తావు నాయనా? ” అని ప్రశ్నించింది.

“సరే అత్తయ్యా, సాహితాను సిద్ధంగా వుండమని చెప్పండి. తొలిరోజు కూసేసరికి నేనూ-నాగుఱ్ఱం ఆమె గుమ్మందగ్గర వుంటాము. ఆ సమయంలో అందరూ గాఢ నిద్రలో మునిగి ఉంటారు”.

ఒక్కొక్క ఊణం ఒక శతాబ్దంకంటే దీర్ఘంగా సాగుతోంది సాహితాకు.

“రేపు మిరజా రాకపోతే నేను పాలకీలో ఎక్కి మృత్యుదేవత భుజాలపై

“అత్తవారి యింటికి వెళుతూ వుంటాను మిరజా రాకుంటే-అతడు నన్ను వదలివేస్తే ఇక నేను ఎవరికొరకు బ్రతకాలి?మిరజా నన్ను తనదానిగా చేసు కుంటే-బైదీగా నైనా జీవితం గడుపుతాను” అని పరి పరి విధాల తలపోస్తోంది.

మంగళ వాయిద్యాలు మ్రోగుతున్నాయి. సాహిబాఁ గుండెల్లో రాయి పడింది. ఆమె తన రెండు చేతులతో తన గుండెను గట్టిగా అదిమి పట్టుకుంది. “అయ్యోఇంకేముంది. మిరజా రాలేదు!”- అని నిట్టూర్చి తక్షణం చావుకై ఉపాయమేమిటా యని ఆలోచించసాగింది.

బీబో వచ్చి సాహిబాఁను తన బాహువుల్లో దాచుకుంది. ప్రియుని రాక విని ఆమెలో ఆశా జ్యోతులు వెల్లివిరిశాయి. నిరాశనిశీధంలో ఆశా జ్యోతులు వెలుగొందాయి.

ఆ వెన్నెలరాత్రి సగం గడిచిపోయింది. బోగం మేళాల మేళతాళాలు నాట్య విన్యాసాలు చూసి హాయిగా ఎవరింట వారు నిద్ర పోతున్నారు. గ్రామ మంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆ నీరవ నిశీధంలో సాహిబాఁ మంచంపై పడుకుని తన ప్రియుని పిలుపుకు ఎదురు చూస్తూంది. అలసటయనే సాకుతో పడుకునే వేళకూడ ఆమె తన బట్టలను మార్చుకోలేదు.

గుఱ్ఱం గిట్టల ధ్వని.....

సాహిబాఁ లేచింది; నలువైపులా కలియచూసింది. అందరూ మత్తుగా నిద్ర పోతున్నారు. నిదుర మత్తులో వున్న ముఖాలన్నీ ఆమెకు చాలా బాగున్నట్లనిపించాయి. ఒక్కసారిగా ఆమె నిట్టూర్చింది.- “ఈ యింటితో సంబంధాన్ని విడిచి బయటకు పోకుండా ఉంటే ఎంత బాగుండేది!” అనుకుంది. సవ్వడి కాకుండా ఆమె బయలుదేరింది. నెమ్మదిగా తలుపు తెరచి బయట గోడను అనుకొని నిలబడింది.

క్షణంలో గుఱ్ఱం వచ్చి ఆమెవద్ద నిలబడింది. గుఱ్ఱంపైనున్న ముసుగు రౌతు రికాబునుండి ఒక కాలు బయటకు తీశాడు. సాహిబాఁ ఆ కాలును రికాబులో వుంచింది. రౌతు అందించిన చేతిని పట్టుకొని ఒక్కసారిగా ఎగిరి సాహిబాఁ రౌతు వెనుక కూర్చుంది. అతని అపార కృపకు మౌన కృతజ్ఞత ప్రకటిస్తూ ఒకసారి ఆముసుగు రౌతు నడుంచుట్టూ తన సుకోమల బాహువుల్ని చుట్టి అతణ్ణి

గట్టిగా తన కౌగిలిలో బంధించింది. ముసుగు రౌతు తన ముఖాన్ని క్రిందికి వంచి ఆమె బాహువులను ముద్దు పెట్టుకొన్నాడు.

శర వేగంతో గుఱ్ఱం గ్రామ పొలిమేరల్ని దాటిపోయింది. ఆనాటి మిరజా కలలు నేడు కల్లలు కాలేదు. అవి పజీవరూపం దాల్చాయి.

కొంతదూరం వెళ్ళాక మిరజాకు నీసోదరులకు ఎలాంటి విపత్తు రాదు అన్న వాగ్దానం గుర్తుకు వచ్చింది. అయినా, వారు అతణ్ణి వెంబడిస్తే ప్రతి మటన తప్పదు- అని ఆలోచించి మిరజా దానాబాద్ మార్గాన్ని వదలి మరో సుదీర్ఘ మార్గంవైపు గుఱ్ఱాన్ని మరలించాడు.

గుఱ్ఱపు స్వారితో తెల్లవారింది. చక్కగా వికసించిన సుమన సందోహంతో నిండిన పూదోట వారికెదురైంది. సుగంధం గుబాళిస్తోంది. గుబురుగా వున్న చెట్ల సముదాయం క్రింద గుఱ్ఱాన్ని ఆపి మిరజా క్రిందికి దిగాడు. అతను సాహిబాను తన రెండు చేతులతో గుఱ్ఱంపైనుంచి దించి కౌగిలిలోనికి తీసికొన్నాడు ఆ ఆనందంలో ఆమె చింతలన్నీ మటుమాయమయ్యాయి. మిరజా భుజంనుంచి ధనుస్సును తీసింది- మిరజా ధనుస్సుకు ఒక బాణాన్ని ఎక్కుపెట్టి వుంచాడు.

“ఈ బాణాలు, ఈ ధనుస్సు, ఈ గుఱ్ఱం- ఈ నా బాహువును బాహు బంధనంలో నీవు! ఇక ఇహ పరలోకాలు నావే” సాహిబా! శిరస్సు ముద్దు పెట్టు కుంటూ మిరజా అన్నాడు ఆనంద పరవశంలో.

“మిరజియా ఇక్కడ ఎందుకు ఆగావు? పద ఇంటికి పోదాం”

అలాకాదు, సాహిబా!- అక్కడికి పోతే మళ్ళీ ఏమేమి గొడవలు-కొట్లాటలు ఎదురవుతాయో తెలీదు ఆ చిక్కులో పడేముందు నిన్ను పూర్తిగా నా హృదయంలో దాచుకోవాలనే ప్రగాఢ వాంఛ తీర్చుకుంటాను. ఒక్కక్షణం నీవు ఈ ప్రపంచాన్నంతా మరచిపో. వేదనాపూరితమైన హృదయ మందిరంలో నీవు నా ఆశాజ్యోతివి; సాహిబా! నా వియోగ వ్యధను దూరం చెయ్యి.”

ఒక్కసారిగా సాహిబా! పాదాలు భువినుంచి లేచిపోయాయి. పునీత ప్రేమాకాశంలో ఆమె రివ్వు రివ్వున ఉరకలు తీస్తూ మిరజా కంఠానికి తన బాహువులు చాచింది.

రెండు హృదయాలు పెనవేసుకున్నాయి. చిరకాలంగా వియోగ వ్యధతో

ఈన్యంగాపున్న హృదయాలు సంయోగ ప్రేమతో నిండుకున్నాయి. మిరజా ఆత్మనుంచి ఏదో కఠోర బంధనం తొలగినట్లయింది. “సాహిబాఁ, ఈ ఘడియలో కలిగిన అమూల్య దివ్యానందానికి జీవితం బలియిచ్చి నా ఋణం తీర్చుకోవడానికి పంసిద్దుణ్ణి. నా శిరస్సు నీ తొడలపై వుంచనీ, నీవు పైనుండి నా కళ్ళలో నీ కళ్ళుకలిపి చూడు” - అన్నాడు పరిపూర్ణ హృదయంతో.

మిరజా పడుకున్నాడు. బాహువులు వెనుకకు దాచి సాహిబాను కౌగిటిలోకి తీసుకొన్నాడు. ఆమె తల అప్రయత్నంగా వంగిపోయింది. మరోసారి అతను ఆమె శిరస్సును తన వైపుకు తిప్పుకున్నాడు.

అలసట చెందిన అవయవాలపై ఆప్రేమ తుషారపాతం బద్ధకాన్ని మేల్కొల్పి పింది. అతని కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి. ధనస్సు తూజీరం మిరజాకు గుచ్చుకోవడం చూసి సాహిబాఁ వాటిని తొలగించి ఒక ప్రక్కన పెట్టింది. మిరజా నిశ్చింతగా దివ్యానంద స్వప్న జగత్తులో నిద్రించడం చూసి ముగ్ధురాలయింది.

అతన్ని విరోధులు వెన్నంటివస్తూ వుండవచ్చుననే అనుమానం ఆమెకు ఒక్కసారిగా కలిగింది. కాస్త చప్పుడు వినబడితే ఆమె కంపించి పోయేది అతణ్ణి మేల్కొల్పాలని తలచేది; కాని ఆ చప్పుడు మరేదో అయివుండేది.

“ఎవరై నా మా విషయం యింటికి తెలియజేస్తే అన్నయ్యలు ఇటువైపునకే వచ్చినచో ఏచెయ్యాలి”;

సాహిబాఁ తూజీరంలోని శరాలను లెక్కించింది. పన్నెండు పైగా ఉన్నాయి. ఆమె ధనువుపై తన చెయ్యి సారించింది. అది దయా దాక్షిణ్యాలు లేని ధనస్సు. సోదరులు ఆమెకు జ్ఞాపకం వచ్చారు; మిరజా గురి రామబాణంలాంటి గురియని జ్ఞాపకం వచ్చింది - ఆమె హృదయం ఒక్కసారిగా కంపనం చెందింది.

“మిరజా నాకు మాట యిచ్చాడు ” అని ఆలోచించుకొని చల్లగా నిట్టూర్చింది. “ఆయినా, మా అన్నయ్యలు శత్రువులై మాపై దాడికి వస్తే మిరజా తన వాగ్దానాన్ని ఎలా చెల్లించుకుంటాడు? విరోధుల సంఖ్య ఎక్కువగావుంటేనోతన అజేయమైన బాణాలతో వాళ్ళను తరిమి కొట్టగలడు!” అనుకుంటూ నెమ్మదిగా మిరజాను మేల్కొల్పింది - “మిరజియా, నిద్రనుండి లే మనం ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోదాం” అని

పాపం మిరజా ఏదో మధురాతి మధుర స్వప్నంలో మునిగి పోయాడు. చివరకు “ఏఁ, ఎవరై నా వచ్చారా?” అని అడిగాడు నెమ్మదిగా.

“అబ్బే ఎవరూ రాలేదు.” అంది సాహిబాఁ మరుక్షణం అతను తన మధుర స్వప్నలోకంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

మా అన్నయ్యలు తప్పక వస్తారు. సాహిబాఁకు భయాందోళనలు ఎక్కువైనాయి. “అయ్యో అందరూ మిరజా చేతుల్లో చచ్చిపోతారు!” అనుకొని భయభ్రాంతురాలయింది.

.....తన ప్రియాతి ప్రియమైన మిరజా శిరస్సును నెమ్మదిగా తన తొడలపైనుంచి క్రిందికి దించింది. అంబులపొది తీసుకొని వెళ్ళి దూరంగా వున్న గుబురైన చెట్టు వెనుక భాగాన ఎత్తైన కొమ్మకు తగిలించి వచ్చింది. మళ్ళీ గాఢంగా నిదురించుచున్న మిరజా శిరస్సును తన తొడలపై పెట్టుకొంది.

నిరాయుధుడై వున్న మిరజాను వారు చంపివేస్తే.....? అని ఆలోచిస్తూ వుంటే ఆమెకు అపరిమిత భయం వేసింది.నేను ఇరుపజల మధ్య నిలబడి మిరజాను రక్షిస్తాను, నన్ను ముక్కలు ముక్కలు చేసిన తరువాతనే వారి కత్తి మిరజాను తాకగలుగుతుంది! ఆయన మరణం నేను చూడలేను. అయితే నా మరణం ఆయన చూసి సహించగలడా?” అని ఇలా ఏవేవో ఆలోచిస్తుంటే ఆమె మనస్సు నిశ్చింతగా ఉన్నట్లయింది. మిరజా నుదురుపై చిందరగా పడిన ముంగురులను సవరిస్తూ అతని శిరస్సును సాహిబాఁ ముద్దు పెట్టుకుంది.

ఒక్కసారిగా గుట్టల పరుగుల చప్పుడు వినబడింది. “అయ్యో ఇంకే ముంది. అనుకున్నంత పని జరిగింది! వాళ్ళు రానే వచ్చారు” అనుకొని బాధపడ సాగింది సాహిబాఁ.

గుట్టంపై అందరికంటే ముందు వస్తున్న తమ్ముడైన చిందాను గుర్తు పట్టింది. ఆమె నిరాశ చెందింది! నిద్రపోతున్న మిరజాను కదిపి కదిపి లేపి “మిరజియా! లే లే; గుట్టాన్ని ఎక్కి ఇక్కడనుండి పారిపోదాం” అంది కంగారుగా.

“నా బాబాలెక్కడ? నా అంబులపొది ఎక్కడ? సాహిబాఁ, మాట్లాడవే! ఇంతకు ముందువరకు అంబులపొది నా మెడలోనే తూణీరం ఉందిగదా! నేను

మరణించను. నా బాబాయి తమ ధాటితో ప్రళయాన్ని పుట్టిస్తాయి. సాహిబాఁ, నా అంబులపొది యెక్కడ?" అని ప్రశ్నించాడు.

“మిరజియా, నన్ను క్షమించు; తప్పునాది. అన్నదమ్ముల మోహంలో పడి నీయెడల అన్యాయంగా ప్రవర్తించాను. అంబుల పొదిని నా బాహువుల నుండి తీసి దూరంగా పెట్టాను. ఇక అది ఉపకరించదు. వాళ్ళు వచ్చి పడ్డారు. ఒక్క ఎగురు ఎగిరి గుట్టంపై కూర్చో” అంది సాహిబాఁ.

“సాహిబాఁ అది సాధ్యం కాదు. నిన్ను మరచిపోవడం అసంభవం నిన్ను విడిచి నేను పోలేను”. అంటూ రివ్వన వెళ్ళి గుట్టపు జీనునుండి కత్తి తీసి కొని వచ్చాడు. “సాహిబాఁ, ఇక నీవు నేలకు ఒరిగే వీరులను లెక్కపెట్టు నీ సోదరులకు ఏదైనా దెబ్బ తగిలితే నన్ను క్షమించు.....నేను పోరు శులుపుతూ మరణిస్తాను” అన్నాడు మిరజా.

సాహిబాఁ మిరజా మెడను గట్టిగా చుట్టుకొని కౌగలించుకొంది. మిరజా ఆమెను దూరంగా నెట్టివేశాడు. “వారు నిన్ను ఎందుకు చంపుతారు? నిన్ను నాకు దూరం చేసి నా ఛాతీలో బాకుతో పొడిచేందుకు ఒక్కరూ సరిపోరు ఇరువురు కావాలి. నాకు అడ్డురాకు సాహిబాఁ, వారు మనల్ని సమీపించారు. నన్ను నా అదృష్టానికి విడిచిపెట్టు!” అన్నాడు మిరజా సాహిబాఁతో.

మిరజా ఒక్కసారి కత్తిని యిళిపించాడు. గుట్టలనుంచి ఏడుగురు గవేలున క్రిందికి దుమికారు. కత్తులు మెరిశాయి. సాహిబాఁ గుట్టంనుంచి దిగి వారి మధ్యకు వచ్చి నిలబడింది.

“ఓ వీరులారా ఇక నేనుగాని మిరజాగాని పారిపోము. ఓనా సోదరులారా త్వరపడి అఘాయిత్యానికి పాల్పడబోకండి” అంది వీరనారిగా సాహిబాఁ.

“మేము ఎవ్వరి మాటా లెక్కచేయం. మేము దొంగలను ముట్టడించాము” అన్న ఈ స్వరం ఆమె సోదరుల స్వరం కాదు. ఈమాటలన్న వాని కంఠం ఆమె గుర్తించలేక పోయింది. ఆమె గతరాత్రి పారిపోయి వచ్చింది. లేకుంటే ఈసరికి తాహిల్ ఆమె భర్తయై వుండేవాడు. అతనిదే ఆ కర్కశ కంఠస్వరం.

“ఓ, నా సోదరులారా! మిమ్ములను నమ్మి నేను మిరజాకు ద్రోహం చేశానని చెబుతున్నాను గమనించండి.”

ఓహో. అక్కయ్యా. నీవు మాపట్ల ఎంత గొప్ప విశ్వాసపాత్రురాలిగా వ్యవహరించావు!” అన్నాడు తమ్ముడు వ్యంగ్యంగా.

“నేను ఒకే పర్యాయం నా జీవితంలో నా హృదయం యెడల నమ్మకంతో వ్యవహరించాను. అన్ని వేళల్లో నేను ఇతరులపట్ల విశ్వాసపాత్రురాలిగా నడిచాను. షరే, ఆ విషయం ప్రస్తుతం అనవసరం. మీ ప్రాణాలను రక్షించాలనే ఉద్దేశంతో ఈయన ధనుర్బాణాలను దాచాను. లేకుంటే మీలో ఎంతమంది ఈ సమయంలో ఆయనముందు నిలువరించి యిందేవారో మీకు తెలుసు. నేను చెప్పే మాటను వినండి. నేను మీపైగల విశ్వాస కారణంగానే అట్లా చేశాను” అంది.

“నీవు చెప్పదలచుకున్నదేమిటి”? అన్నాడు అన్నగారు.

“ఇతన్ని మేము ప్రాణాలతో విడిచిపెట్టం. మాపట్ల ఇతను ఒక దొంగ!” తాహిర్ తన గుండెల్లోని అక్కసును బయటకు కక్కాడు..... అతను మిరజా పొట్టకు గురిపెట్టి బాకును విసిరి కొట్టాడు.

బాకు గురి తప్పింది; దానితో మిరజా రక్తం ఉడికిపోయింది. అతను సింహంలా గర్జించాడు. “సాహిబా, ఈ మనిషిని గూర్చి నీకు ఏలాంటి వాగ్దానం చేసి వుండలేదు” అంటూ ఒక్క దెబ్బతో తాహిర్ ను నేలకు కూల దీశాడు.

ఇదొహసీ అందరూ అతనిపై విరుచుకు పడ్డారు. కత్తులు దూశారు. మిరజా కత్తి యుద్ధంలో అతి నిపుణుడు. అందరి కత్తి దెబ్బలను అతను ఒంటరిగానే తప్పించుకున్నాడు.

సాహిబా, అవిరామంగా విలపిస్తూ సోదరుల పాదాలను పట్టుకొని బ్రతిమలాడ సాగింది. “సోదరులారా! మీరు మిరజాను విడిచిపెట్టండి. అతన్ని చంపవద్దు. దీనికంతకూ నేనే కారకురాలిని. ఈ పాపాలకు మూలం నేనే. నేను స్వయంగా ఇతణ్ణి పిలిపించాను. నేనే ఇతణ్ణి మోసగించాను. వీరులారా. మీరు పరాక్రమవంతులు, ఉదారులు! మీ మంచితనానికి ఔదార్యానికి చిహ్నంగా మీ సోదరిపట్ల సానుభూతిగా.....

కత్తుల యుగిపింపుల్లో ఆమె మొరను ఎవ్వరూ వినిపించుకోలేదు. చివరికి ఆతని బాహువులు బరువెక్కిపోయాయి. కత్తి పోట్లతో ఆతని వక్షస్థలం జల్లెడలా అయి పోయింది. ఇక వారి కత్తి దెబ్బలను మిరజా ఎదిరించలేక పోయాడు. సాహిబా,

ఆ హృదయ విదారకమైన దృశ్యాన్ని చూడలేకపోయింది. ఆమె వారి మధ్యకు వచ్చి కూలబడి పోయింది.

“ఈమెను గట్టిగా పట్టుకోండి” అంటూ ఆమె సోదరుడొకడు సాహిబాను కదలకుండా గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

మిరజాపై పడే ప్రతి కత్తి దెబ్బకు ఆమె హృదయం దెబ్బన కేక వేసింది. చిట్టచివరికి మిరజా చాతీపై గట్టి దెబ్బరగిలింది. అతను ఒక్కసారిగా నేలపై కుప్పగా కూలిపోయాడు. కత్తి అతని చేతినుంచి జారి నేలపై పడిపోయింది.

సాహిబా ఆడసింహంలా శక్తిని సంపదించుకొంది. తనను కదలనీయకుండా బంధించి పట్టుకున్న తన సోదరుణ్ణి ఒక్క ఊపుతో విడలించి, నెట్టివేసింది. ఆమె మిరజా ఎదుటకు వచ్చింది; అతని కత్తిని తన చేతితో గట్టిగా పట్టుకుంది. “ఇక ఎవ్వరూ నానమీపానికి రావద్దు, నేను మిసోదం సాహిబాను కాదు; నేనొక పిచ్చిదానిని! మిరజా మరణానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు. నేను నిజంగా అతణ్ణి మోసగించాను, అతణ్ణి నేను ఉమాపణ చేతుకోనివ్వండి” అంది సాహిబా.

ఎంతటి నిర్భయం! ఎంతటి విషాదాంశం!! ఈ దృశ్యంచూసి నిస్తబ్ధుల చెందనివాడెవడుంటాడు? వీరులంతా ఒకరి మొఖాలను మరొకరు చూసుకొని వెనక్కి తొలగిపోయారు.

సాహిబా మిరజా నుదుటినుంచి రక్తంతో తడిసిన ముంగురులను ప్రక్కకు తొలగించింది. తన పవిత్ర కౌంగుతో అతని కళ్ళనుంచి కారే రిక్తాన్ని తుడిచింది. అతని ఫాలభాగాన్ని ముద్దుపెట్టుకొని “ఓ మిరజియా” అంటూ గొల్లన వేడిచింది.

“ఆ, సాహిబా!”

“మిరజియా నన్ను ఉమిస్తావా?”

“ఉమాపణ దేనికి? నేను నా జీవితపు విలువలనన్నీ సముపార్జించాను నేను ఒక పునీత దేవతను స్వర్గంచగలిగాను ”

“మిరజియా! నేను నీకు ఏమీ ఇవ్వలేకపోయాను కాని నీకు మరణాన్ని ప్రసాదించాను అంతే ”

“కాదు సాహిబా! నీవు నన్ను అమరుణ్ణి చేశావు ”

“మిరజియా! ఒకక్షణం నాకొరకు నీ నేత్రాలను తెరిచి పురిచగలుగుతావా?”

కళ్ళు మూతలుపడిపోతున్నాయి. “అయినా నీవు కోరితే.... తెరచి వుంటాయి.... నీవు నాచేతిని నీచేతితో పట్టుకుంటే కళ్ళు తెరచి వుంచగలను.”

సాహిబాఁ మిరజా చేతిని పైకెత్తి ముద్దు పెట్టుకుంది. “మిరజియా నేను నీ కొరకై బలిదానం కాగలిగివుంటే ఎంత బావుంటుంది? నీవు కన్నెత్తి నావైపు చూడాలని గాఢమైన వాంఛ. నేను నీకేకాదు నా అదృష్ట దేవతకే కృతఘ్నురాల నయ్యాను. నీకంటే నాసోదరులు నాకు ప్రియమైనవారని భావించవద్దు. నా సంతోషానికి బదులు ఇతరుల సంతోషాన్ని ప్రేమించే నా అలవాటు నీపట్ల ప్రాణ ఘాతుకమైంది. నేను నీదానను, నీనుంచి నన్ను ఎవ్వరూ వేరుచేయలేరు.....”

సాహిబాఁ లేచి మిరజా తెరచిన కళ్ళెదుటకు వెళ్ళి నిలబడింది. ఆమె చేతిలో మిరజా కత్తివుంది. ఆమె కత్తి పిడిని ముద్దుపెట్టుకొని దానితో తన పొట్టలో పొడుచుకుంది.....తూలి పడుతూ.... తడబడుతూ సాహిబాఁ మిరజా వీపునానుకొని పడిపోయింది.

సస్సి - పున్నూ

— అమృత ప్రీతమ్

రాజోద్యాన వనంలో చెట్లనిండా పువ్వులు వికసించినప్పుడు, చెట్టునుంచి విరిగి నేలపై చిందరవందరగా పడిన లతవలె, అంతఃపుర కిటికీవద్ద రాణి ఉదాసీనంగా కనబడేది. “భగవంతుడా! ఈ ధరాతలంలోని ప్రతి అంగుళం నేల సస్య శ్యామలమై సౌందర్యవంతంగా అలరారుతోంది. కాని, నాఒడి సంతాన భారంతో ఎందుకు సస్యశ్యామలం కాదు” అంటూ పదే పదే నిట్టూరుస్తూ ఉండేది.

సుమనాలకు శుభ ముహూర్తంగా ఋతురాజ వసంతం ప్రతి వత్సరం తరు, గుల్మ లతాదులతో దోబూచులాడుతూ కిల కిలా కేరింతలు కొడుతుంది. అందరినీ తన సౌందర్య సుగంధాలతో తన్మయత్వం చెందిస్తుంది. దీర్ఘ నిరీక్షణానంతరం రాణి సుకోమల శరీరంలో వసంతం తొంగిచూసింది. నిండు పూతతో నిండిన కొమ్మలా బరువెక్కిన శరీరంతో రాజ ప్రాసాదంలో అటు ఇటు వంగి వంగి నెమ్మదిగా తిరుగుతూ వుండేది.

ఆ విహంగం వచ్చి రాణి అంతఃపుర కిటికీలో కూర్చుంది. రాణి తన అరచేతులకు అందంగా గోరింటాకు పెట్టుకొని “ఈ పక్షికి నా అరచేతుల్లో గింజల పోసుకొని తినిపిస్తాను” అని తలపోసేది.

నిలువుటద్దం ఎదుట నిలబడి తన చంద్రబింబంలాంటి ముఖానికి ఎఱ్ఱని సుగంధపు పొడిని రుద్దుకుంటూ వుంటే దొండపండులాంటి ఆమె అధరాలపై అందమైన జోలపాట కూనిరాగాలు తీసేది.....

చక్కని పట్టు ఉయ్యాలలో ఆమె మంచిముత్యాల వరుసలు తీర్చి దిద్దినట్లు కనుల పండువుగా తోరణాలుగా కట్టేది. రానున్న శిశువుకై నిరీక్షణా దివసాలను ముత్యాల పూసలతో లెక్కిస్తూ ఉండేది.

ఒకనాడు ముత్యాలు గుచ్చుతూ ఉండగా ఆమె చేతిలోవున్న దారం తెగి పోయింది. ముత్యాన్ని మంచుబిందువుల్లా నున్నని గచ్చపై చెల్లాచెదరుగా

పడిపోయాయి. పరిచారికలు చలువరాతి గచ్చుపై మీల మీల మెరిసే ముత్యాలను జాగ్రత్తగా ఏరుతున్నారు. పాపం! రాణి తెగిపోయిన దారంలా దుఃఖంతో మునిగిపోతూ “నాకర్మ ఫల ముత్యాలు నాచేతులనుంచి జారిపోకుండా వుండు గాక....” అంటూ విలపించేది.

భంబోర్ నగరపు రాజు తన కోశాగారాన్ని తెరచి బీదలకు దానాలు చేయడం మొదలు పెట్టాడు. బీద ప్రజలు తమ జోలాలను నింపుకొని పరమానందంతో వెళుతున్నారు. రాజు రాణి రాత్రివేళ భగవంతుని ఎదుట తమ కొంగులను చాపి “లోకబాంధవా! దయానిదీ!! మేమూ నీగుమ్మందగ్గర చేరినభిక్షగాళ్ళం. నీవు సంతాన భిక్షతో మాజీవితపు జోలిని నింపు. ఓ దీనబాంధవా! నీవే మాకు సర్వస్వం” అంటూ దీన వదనారవిందాలతో అర్థించేవారు.

నెలవంకలాంటి తనయ రాజదంపతుల జోలిని నింపింది.

“ఈ చిన్నారిపాప నా వూహా సౌందర్యంకంటె ఎంతో అపురూపవతి.” అనుకుంటూ రాణి పదే పదే ఆ బంగారు పాపవైపు చూస్తూ పరవశం చెంది పోయేది. ఆమె శరీరంలోని ప్రతి అణువు జోలపాట పాడినట్లుండేది.

రక్తనాళాలలో రక్తం అమృత స్తన్యంగా మారి రాణి వక్షంనుంచి ధారలు కట్టుతూ ఉండేది. ఒకనాడు పాలు త్రాగుతూ ఉండగా సస్సీ ఆర్థ్ర అధరాల నుంచి పాల బిందువులు అద్దంలాంటి గచ్చుపై పడ్డాయి. ఆ పాల బిందువులు ముత్యాల్లా మెరసి మురుస్తున్నాయి. ఒక్కసారిగా రాణికి గతించిన ఆ రోజు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఒకనాడు తనచేతినుంచి ముత్యాలపేట తెగి జారిపడింది. ముద్దులుగొలిపే ముత్యాలన్నీ మూగమనస్సుల్లా నేలపై రాలాయి. రాణి భయ కంపిత హృదయంతో తన ముద్దుల బిడ్డను గట్టిగా గుండెకు అదుముకుంది. అంతా అనూహ్యం! ఆ రాత్రంతా ఆమె పెదిమెలనుంచి వెలువడిన జోలపాట కంపిస్తూనే ఉంది.....

ఉదయం రాజు దర్బారుకు వెళ్ళాడు. అదిచూసి రాణి కంగారుపడింది. రాజు వెనువెంటనే అంతఃపురానికి తిరిగి వచ్చాడు. ఆయన సస్సీ ఉయ్యాల వద్దకు వచ్చి సమాధివద్ద కూర్చున్న వ్యక్తిలా చతికిలబడ్డాడు.....

విలపిస్తూ వణకుతూ రాణి ఒకసారి తన పాపవైపు చూసింది. మరోసారి పాప తండ్రీముఖంవైపు తదేకంగా చూసింది. చివరకు రాజు ఇలా అన్నాడు.

“మనకు కలిగిన ఈ బిడ్డ మన రాజవంశానికి కళంకం. ఈ ముక్కుపచ్చలారని బిడ్డను ఏమి చేయాలి? ఈనాడు జ్యోతిష్కులు ‘ఈ బిడ్డ యౌవనవతి అయాక ప్రపంచమంతటిచేత తిరస్కరింప బడుతుందని, ఏదో యువకుని ప్రేమపాశంలో చిక్కుకొని ఇల్లూ వాకిలి విడచి పోతుందని....అంతటితో మన వంశ గౌరవం కూడ మంట కలుస్తుందని జోష్యం చెప్పారు”.

“కళంకం చంద్రునిలోకూడ వుంది” అంటూ రాణి తెగిన లతలాగ రాజు పాదాలపై వ్రాలింది.

“రాణీ! తారా శశాంకుల దోషం క్షమిస్తారు. కాని మానవుని దోషం క్షంతవ్యం కాదు....!”

“ఈ పసిపాప చంద్రుని అంశమే కదా” — అంటూండగా రాణికి స్పృహ తప్పింది.

తనకు పుట్టిన బిడ్డని తన చేతులారా ఎలా చంపటం! మంత్రులు ఉన్నతాధి కారుల సలహా సంప్రదింపులతో రాజు గంధపు కట్టతో ఒక పెట్టెను అందంగా తయారు చేయించాడు. దానికి ముత్యాలు రత్నాలు పొదిగారు. పెట్టెలో మెత్తటి పట్టు పక్కను పరిచారు. పెట్టెలో నలువైపులా సువర్ణ నాణేల సంచులు, వాటి మధ్య రక్త, మాంసపు ముద్దలాంటి తన చిన్నారి పాపను పడుకోబెట్టి ఆ పెట్టెను నదిలో వదిలిపెట్టారు. “సర్వాంతర్యామీ! భగవంతుడా!! దీనోద్ధరణా!!! ఇక ఈ బిడ్డను నీకప్పగించాము!” అన్నాడు దీనాతిదీనంగా రాజు.

రాణికి స్పృహ వచ్చింది. ఆమె పెదవులమీద నిరంతరం నాట్యమాడే జోలపాట విలాపస్వరంగా మారింది. “అయ్యో! ఎంత అన్యాయం! ఏమిటి విధి విలాసం? నీకు ఎటువంటి మంజూష లభించింది. ఆ పెట్టెకై మొసళ్ళను వేటాడే పాషాణ హృదయాలు నీకు హాని కలిగించరుకదా!....” అని పలు రకాలుగా తన బిడ్డకై పరితపిస్తోంది.

నగరం వెలుపల నదీ తీరంలా అత్తేయ అనే చాకలి బట్టలు ఉతుక్కొంటున్నాడు. నదీ ప్రవాహంలో ఏదో మెరుస్తున్న వస్తువు గోచరించింది. అతను అనేకసార్లు కళ్ళు నలుపుకొని తేరిపార చూశాడు.

నిండుగా ప్రవహించే సలిల ధారలో సౌందర్యవంతమైన స్వప్నంలా ఏదో వస్తువు కొట్టుకొని పోతూవుంది....

రత్న వైధూర్యాలు, ఆణిముత్యాలు పొదిగిన పేటికపై బాల భాస్కరుని అరుణ కిరణ కాంతులు పడుతూంటే అది మరీ దగధగాయమానంగా మెరసి పోతోంది. అత్తేయ రజకుడు భగవంతుని స్మరించి, అమాంతంగా నదిలో దూకాడు. వింత కాంతులు విరజిమ్మే ఆ పేటిక పయనించే దిశవైపు గబ గబా ఈదసాగాడు. చివరకు దాన్ని సమీపించి పట్టుకున్నాడు. నెమ్మదిగా ఒడ్డుకు చేర్చి తెరచి చూశాడు. రెప్పవల్చక ఎంతోసేపు ఆ పెట్టెలోని బంగారు పాపను చూస్తూ ఉండిపోయాడు. తనలాంటి సంతానహీనుని దగ్గిరకి అదృష్టదేవత ఈ రూపంలో స్వయంగా విచ్చేసింది. ఆ సర్వాంతర్యామియైన భగవంతుడు హిమ కరునిలాంటి సౌందర్యరాశిని నేడు తన ఒడికి చేర్చాడని ఆనందపడ్డాడు.

ఇంతకూ, ఈ భాగ్యలక్ష్మిని నిర్దాక్షిణ్యంగా ఎవరు నదీప్రవాహంలో వదలి వుంటారు? అని తీవ్రంగా ఆలోచించినా అతనికి ఏమీ అంతుచిక్కలేదు. అమాయకంగా తన కుడికాలి బొటని వ్రేలును నోటిలో పెట్టుకొని చీకుతున్న సస్సీని పదే పదే చూడయానికి చూత్తుకుంటూ గద్దగ పోయాడు. ఆ క్షణంలో అతను దివ్యానందానుభూతి చెందాడు.

“ఎంతటి గొప్ప సౌందర్యరాశి” అత్తేయ తన భార్య ఒడిలోకి సస్సీని తీసుకొన్నప్పుడు ఆమె శుష్క నాళాలనుంచి ఒక్కసారిగా మమతా స్రవంతి పరవళ్ళు త్రొక్కింది.

పాప మెడలో బంగారు గొలుసుకు ఒక తాయెత్తు కట్టివుంది. అత్తేయ ఆ తాయెత్తుపై సస్సీ పేరు చదివాడు. ఆ తాయెత్తు పెట్టెకు పొదిగిన రత్నాలు, ముత్యాలు అన్నీ ఒక చిన్న మూటకట్టి ఇంటి వెనుక గదిలో పదిలంగా దాచాడు. “చిట్టితల్లీ! ఇది నీయావ్వనపు మూలధనం, నీవు పెద్దదానైనా తరువాత వీటిని నీచే ధరించు ” అన్నాడు ఆప్యాయంగా.

ఆరోజు అత్తేయ రక రకాల పిండిపంటలు చేయించి కుల బంధువులందరికీ విందు చేశాడు. మధురమైన పాయసపు పాత్రను నదీమతల్లికి సమర్పించాడు.

“ లోకబాంధవా! నేడు నేను ఈ విశాల ప్రపంచంలో జీవించడానికి తగిన మీనిషినయ్యాను ఇంతవరకు నిద్రమత్తులో వున్న నా అదృష్టదేవత ఆకస్మికంగా మేల్కొంది, ఇదంతా నీ కృపాఫలం ” అని వేనోళ్ళ భగవంతుణ్ణి పొగిడాడు.

అత్తేయ భార్య ఆ అందాలుచిందే సస్సీని ఎత్తుకొని గుండెలకు హత్తుకొన

గానే శుష్కించిన ఆమె స్తన్యాలనుండి పాలు పొంగివచ్చాయి. తన పనికిమాలిన శరీరంనుంచి అమర సుమనం వికసించినట్టయిందామెకు.

విధి వైపరీత్యం ఎవరికెదుక! అంతఃపురపు సౌందర్యరాశి ఒక సాధారణ చాకలివాని వాకిట్లో ప్రాకుతూ లప్పబడుగులు వేస్తూ ఆడుకోసాగింది.

సస్సీ సౌందర్యం దిన దిన ప్రవర్థమానంగా వెలుగొందుతోంది. యౌవ్వనం మొగ్గలు తొడిగి పూవులు పూయసాగింది. నీరద గమనంలో ఆమె సోయగం సృద్ధిచెందింది. చాకలి వంశాలనుంచి అనేక సంబంధాలు వస్తున్నాయి. తన కుమార్తె ముఖారవిందం చూసేసరికి అత్తేయ కళ్ళు మూతలు పడేవి. “ఈ అందాల భరిణయైన నా కుమార్తెకు ఎక్కడనుంచయినా ఒక దేవకుమారుడిలాంటి యువకుణ్ణి వెతికి తెస్తాను. ఈమెకు తగిన యువకుడు నాకు గోచరించుటలేదు” అని తీవ్రంగా యోచించేవాడు.

అత్తేయ కుమార్తె స్వర్గంనుంచి భువికి దిగివచ్చిన దేవకన్య. ఇతని ఇంటికి ఏదో రాజవంశపు సంబంధం వస్తుందని అతని బంధువులు అంటూ వుండే వారు.

సస్సీ నిరుపమానమైన సౌందర్యకిరణాలు దేశం నలుదిశలా వ్యాపించాయి. ఎక్కడ చూసినా ఏనోట విన్నా సస్సీ సౌందర్య పొగడ్తలే వినవచ్చేవి. పేదవారి పూరిగుడిసెలు దాటి మంత్రులు, ధనకుబేరుల చెవులవరకు ఈ సౌందర్య వర్ణన సోకింది. ఎవరో రాజుగారితో “అత్తేయ చాకలి కుమార్తె రాజ భవంతులలో వుండ దగిన సౌందర్య ప్రతిమ” యని చెప్పారు.

తక్షణం రాజు చాకలిని పిలిపించాడు. అతని గుండెల్లో రాయి పడింది. “ఓ ఈశ్వరుడా! ఈ నదీ నదాలు ప్రతికూలంగా ప్రవహిస్తున్నట్లుంది. ఏమైవా సరే, రాజాజ్ఞను మన్నించాలి. త్రోసిపుచ్చడానికి వీలులేదు” అనుకున్నాడు అత్తేయ.

చాకలిభార్య సస్సీకి నలుగుపెట్టి అభ్యంగన స్నానం చేయించింది; మంచి బట్టలను కట్టింది. ఆమెకై దాచిన బంగారు గొలుసుతో వున్న తాయెత్తు మెడలో వేసింది.

అమ్మాయిని తీసుకొని తండ్రి రాజమందిరానికి చేరాడు. సస్సీ సౌంద ర్యాన్ని చూసి రాజు తనకళ్ళను తానే నమ్మలేకపోయాడు. ఇంతటి దివ్య సౌందర్యం

రాజు ప్రాసాదాల్లో కూడ ఎవరికీ లభించదు. ఈ చాకలి స్వర్గ సౌందర్య రాశిని తన గుప్పెల్లో పెట్టుకుని తీసికొని వచ్చినట్లుందని రాజు భావించాడు.

కాళ్ళక్రింద వున్న భూమి మెత్తని ముఖములులా అనిపించింది. రాజు ఉన్నాదిలో సస్సీ చేతిని పుచ్చుకున్నాడు. ఆమె భుజాలమీదికి తన చేతిని సాచడమే తడవుగా అతని దృష్టి ఆమె మెడలో తాయెత్తుమీద పడింది! అతని కాళ్ళక్రింద భూమి కంపించినట్లయింది....

రాజు అంతఃపురంనుంచి రాణిని పిలిపించాడు. సస్సీ మెడలోని తాయెత్తును ఆమెకు చూపించాడు.

“అయ్యో! నాబిడ్డ....” అంటూ రాణి కంఠస్వరం కంపించింది!

రాజు చూడయం ఎవరో నలిపివేస్తున్నట్లనిపించింది. ఒకానొకనాడు నదిలో విడిచిపెట్టిన తన చూడయాంశం ఇంకా ఈ విశాల జగత్తులో సజీవంగా ఉందా? అని సందేహించాడు.

ఇట్టి మహత్తర సన్నివేశం ఈ జగత్తులో జరుగవలసినది కాదు అనుకొని నమ్మ శక్యంకాని ఆ స్వప్న సౌందర్యం తన కళ్ళెదుటనుంచి మటుమాయ మవుతుందనే భీతితో రెప్పవార్చక రాణి తదేక దృష్టితో ఆ అమ్మాయిని చూస్తూనే ఉంది.

రాజు అత్తేయని తనవద్దకు పిలిచి కూర్చుండబెట్టుకొని, నిజాన్ని దాచకుండా అమ్మాయిని గూర్చి చెప్పమని ఆదేశించాడు.

“ప్రభూ! ఆ భగవంతుడు కనికరించి సంతానహీనుడనైన నాకు ఈ బిడ్డను ప్రసాదించాడు. రత్నాలు, ముత్యాలు పొదిగిన పెట్టెలో ఈ పాప పట్టుదారాల ముద్దలా పడివుంది. ఆ పెట్టె ఒకనాడు నదీప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతూ వుంది..” అత్తేయ తన రెండుచేతులు కట్టుకొని నిజాన్నంతా పూస గ్రుచ్చినట్లు రాజుకు విన్నవించి ఆయన పాదాలను పట్టుకొని “ఈ బంగారుతల్లి మత్స్య కన్యలా జలంనుంచి వెలువడింది. మహాప్రభూ! పైన భగవంతుడు ఈ భువిని మహా రాజు లేకుంటే ఈ దివ్యకన్య నా పేద కుటీరంలో ఆడుకోవడమేమిటి ప్రభూ....” అన్నాడు భావోద్వేగంతో.

రాజు అత్తేయకి ఒక వంద సువర్ణ నాణాలను బహుమతిగా ఇచ్చాడు. ఇది అంతా భగవంతుని మహిమ! అంతఃపుర సౌందర్య ప్రకాశ పుంజాన్ని మాకు

ఇచ్చివేయమని అభ్యర్థించినట్లు అడిగాడు రాజు

రాణి హృదయంనుంచి ఆళా కిసలయాల చిగురించాయి ఆమె “అత్తేయా” నేను నీకృతజ్ఞతకు ఋణంతీర్చుకోలేను తల్లినైన నాకు నా అదృష్టాన్ని తిరిగి ఇచ్చివేయక తప్పదు!” అంది.

అత్తేయ పెదవులు కంపించాయి. అతని నోటినుంచి మాట పెగిలి రాలేదు. అతని బదులుగా సస్సీ “మహారాణీ! మీరు కోరినప్పుడు నేను మీ యింటికి వస్తాను. నన్ను ఆ పూరిగుడిసెలోనే కాలం గడవనివ్వండి. చిన్న నాట చనిపోవనున్న నాకు ఈయన ఆశ్రయం ఇచ్చి కాపాడాడు.” అంది గంభీరంగా.

రాజభవనాలలో పుండదగిన అందాలరాణి సస్సీ చాకలివాని వాకిట్లో స్వేచ్ఛగా ఆడుకొంటూ వురిది. మొదట ఈశ్వరునికి ఈమె సౌందర్య ప్రకాశం తెలుసు. ఆ తరువాత ప్రపంచపు నేత్రాలు ఈమెను చూశాయి. సస్సీ జలంలా స్వతంత్రురాలు; మనస్సు కలిగినప్పుడల్లా నదీ తీరాలలో స్వేచ్ఛగా విహరిస్తూ వుండేది

మహారాజు సస్సీ విహారానికై ఒక ప్రత్యేకమైన ఉద్యానవనాన్ని నాటించాడు. ఆ వనంలో సస్సీ తన స్నేహితురాండ్రతో ఉయ్యాలలు ఊగేది; పాటలు పాడేది. ఉద్యానంలోని కుసుమాలవలె సస్సీ ఆత్మపరమైన సుగంధం గుబాళించింది

ప్రపంచంలోని విభూతులన్నీ సస్సీపై కేంద్రీకృతమయ్యాయి. పండితులు. విద్వాంసులు, ఉపాధ్యాయులని పిలిపించటం జరిగింది. సస్సీ తన మనస్సును చదువుపై మరల్చింది. రాత్రులు దీపాలు వెలుగుతూ ఉండేవి. ఆ వెలుగులో ఆమె తన అంతరాత్మలో జ్ఞాన కాంతుల్ని నింపుకునేది.

నగరంలో గజనీ వ్యాపారి ఒకతోటను నాటించాడని తెలిసింది. అతను తన తోటలోని భవనంలో అత్యంత సుందరమైన చిత్రాలను వేయించాడు. అంత చక్కని చిత్రాలు ఆనాటివరకు ఎవ్వరూ ఎక్కడా చూడలేదు. అటువంటి చిత్రాలను గూర్చి విననైనా వినలేదు

సస్సీకి అన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తి అధికమైంది. తన స్నేహితురాండ్రతో పరుగు పరుగున గజనీ వ్యాపారి తోటకు చేరుకొంది. ఆ

సుందర వనాన్ని చూసి ఆమె మనస్సు ఆనంద దోలకల్లో ఊగిసలాడింది. ఇరు వైపులా భవనపు గోడలు సుగంధ తెమ్మెరలను విరజిమ్ముతున్నాయా అన్నట్లుంది. ఒకవైపు సుమన సౌరభం, మరోవైపు వివిధరంగుల గుబాళింపులు దోఠాచులాడు తున్నాయి. భవన ప్రాంగణంలో తోటమాలి పూలమొక్కలను నాటుతున్నాడు. భవనం లోపల చిత్రకాడుడు రంగులతో అనేక చిత్రాలను చిత్రిస్తున్నాడు. చిత్రాలు సజీవరూపాలు దాల్చినట్లున్నాయి. చూపరుల హృదయాలను అవి గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి.

సస్సీ చిత్రాలను చూసి వాటి సౌందర్యానికి ప్రణామం చేసింది. ఆచిత్రాల్లో ఒక చిత్రాన్ని చూసి నివ్వెరపోయింది. ఆమె కాళ్ళు బంధింపబడినట్లయింది. ఆమె ముందుకు అడుగు వేయలేక పోయింది. కనురెప్పలు మూత పడలేదు. ఆమె శిలాప్రతిమలా నిలబడిపోయింది. చెలికత్తెలు ఆమెను ఎంతో కదిలించగా ఆమె చిత్రకారుని యెదుటకు వెళ్ళి చేతులు జోడించి “ఓ కళాపిపాసీ, ఈ చిత్రాన్ని నీవు ఎవరినిచూసి చిత్రించావు” అని ప్రశ్నించింది.

చిత్రకారుడు ఫక్కున నవ్వాడు. “సౌందర్యాన్ని భగవంతుడు నిర్మించాడు. ఎందుకూ కొరగాని నేను ఈ చిత్రాన్ని చిత్రించాను. ఇతడు కీచమ్మవలీ అలీ హోతో కుమారుడైన యువరాజు పున్నా.....” అన్నాడు.

“పున్నా.... పున్నా....” సస్సీ రోమ రోమంనుంచి ఏకైక స్వరంగా మెలు వడింది “పున్నా....పున్నా....” అని.

అందాన్ని తిలకించి, పరిశీలించాలని వచ్చిన సస్సీ తన సౌభాగ్యాన్ని తాను చూస్తగతం చేసుకొన్నట్లయింది.

తన హృదయపు విలువలన్నిటితో సస్సీ, పున్నా చిత్రాన్ని తన కళ్ళల్లో పదిలంగా దాచుకొంది.

భంబోర్ నగరపు ఉన్నతాధికారులలో సస్సీకి దాసులు కానివారు ఎవరూ లేరు. నది రేవులన్నిటివద్ద గట్టి కాపలా పెట్టారు. వ్యాపారులపై అనేక ఆంక్షలు విధించారు. నగరం బయటినుంచి ఏ వ్యాపారి వచ్చినా అతణ్ణి ముందు సస్సీ సమక్షాన హాజరు పరచాలని ఆదేశం.

“వ్యాపారస్తుల ప్రాణాలకు, వారి వ్యాపార సామాగ్రికి ఎటువంటి హాని

జరగదు. కాని వారు అలీహాత్ కుమారుడైన యువరాజు పున్నూను ఇక్కడికి తీసికొని వచ్చేంతవరకు వారు తమ మాతృదేశానికి తిరిగిపోవడం సాధ్యపడదు.” ఆదేశం జారీ అయ్యేసరికి వ్యాపారస్థులలో కల కలం బయలుదేరింది. ఒక వ్యాపారిని వారి తరపున దూతగా నియమించి కీచమ్ నగరానికి పంపారు. ఈ వార్త అలీహాత్ వినగానే బలోచ్ వంశంలో రోషాన్ని రగుల్కొల్పింది.

ఈ రోషాగ్నివార్త పున్నూకు తెలిసింది. అతను దూతను ఒక ఏకాంత ప్రదేశానికి పిలిచి అతనిద్వారా సస్సీ ప్రగాఢ ప్రేమనుగూర్చి తెలుసుకొన్నాడు.

సస్సీ చూడయాగ్ని పున్నూ చూడయాన్ని స్పృశించింది. అతను ఆపాదమస్తకం సస్సీ ప్రేమానురాగంలో దహించుకుపోయాడు.

ఉదయ భాస్కరుని అరుణ కిరణ కాంతుల్నిచూసి నేడు సూర్యుడు ఉదయించలేదు....సస్సీ ప్రేమానురాగం ఆకసమంతా ఆవరించింది పున్నూ తల పోశాడు.

“కీచమ్ నుంచి వ్యాపారులు వచ్చారు” అన్నవార్త కావలాదారులపల్ల సస్సీకి తెలిసింది. తక్షణం ఆమె వ్యాకుల చిత్తంతో పరుగు పరుగున వ్యాపారుల గుడారాలకు చేరింది. వ్యాపారులంతా రికరకాల పస్తువులు తమ గుడారాల ఎదుట చక్కగా అలంకరించుకొని కూర్చున్నారు.

పున్నూకూడ వ్యాపారుల వరుసలో ఒక వ్యాపారియై కూర్చున్నాడు. అరణ్ణి సస్సీ గుర్తించలేకపోయింది. పున్నూ సస్సీ నిరుపమ సౌందర్యాన్ని చూశాడు కాను ప్రాతఃకాలమున ఏ ఉదయ భానునికి నమస్కరించాడో ఆ బాలభానుడే అతని ఎదుట భూతలానికి దిగివచ్చాడా అన్నట్లు అతనికి తోచింది.

పున్నూ, సస్సీ సమీపానికి వెళ్లి అత్తరులో ముంచిన చూచి పుల్లని ఆమె పమితెకొంగుకు నెమ్మదిగా రాశాడు. సిద్ధపురుషుని పవిత్ర సమాధికి సుగంధ పదార్థాన్ని సమర్పించినట్లు

“ఇదంతా ఆ లీలామయుని మహిమలా వుంది! ” సస్సీ నేత్రాలు ఒక్కసారిగా జ్యోతుల్లా మెరిసాయి. ఆమె తన కంపిత అధరాలతో “ఓ వ్యాపారీ నీవు అదృష్టదేవత వరించిన దేశాన్నుంచి వచ్చావు. నిజం చెప్పు. నీవు ఎక్కడైనా నా పున్నూను చూశావా” అని ప్రశ్నించింది.

“అఁ, చూశాను.” వినయంగా పున్నా శిరస్సు వంచాడు. నెమ్మదిగా తల పైకెత్తి సస్సీ కళ్ళలోకి చూసి “అప్పరసా! నిజమైన పున్నాను, నేను నేడే చూశాను, నీ కళ్ళలో చూశాను” అన్నాడు.

ఇరువురి శిరస్సులు ఒకదాని ఎదుట మరొకటి ప్రణమిల్లినట్లుగా అవనత మయ్యాయి.

సస్సీ ప్రేమలోపడి పున్నా ఊరు వదిలి వెళ్ళిపోయాడన్నవార్త తెలియగానే అతని సోదరులు కోపంతో ఒంటెలనెక్కి వెనువెంటనే బంబోరు నగరానికి బయలు దేరారు. వారు అక్కడకు చేరేసరికి నగరమంతా జ్యోతిలా ప్రకాశవంతంగా కనబడింది. రక రకాల వార్తలు వింటూ పున్నా బసచేసిన సస్సీ ఉద్యానవనం లోకి చేరారు. సుమన సందోహాల మధ్య సస్సీ, ఆమె స్నేహితురాండ్రు బుల్ బుల్ పక్షులవలె కలవరం చేస్తూ పూలతో దోబూచులాడుతున్నారు.

పున్నా సోదరులు పరస్పరం ఏదో సలహా చేసికొన్నారు. తమ ఒంటెలను బియట చెట్లకు కట్టి ఉద్యానవనంలో ప్రవేశించారు. వారు సస్సీ పున్నాలపట్ల తమప్రేమను ప్రదర్శించారు. “మేము మా సోదరుని ఆనందంలో పాల్గొనాలని వచ్చాము” అన్నారు తేనె రంగరించిన మాటలతో అతి మధురంగా

“దయామయులారా! తమ రాకకై నేను ఎంతగానో ఎదురుచూస్తున్నాను.” అంది ఆదరంగా సస్సీ. ఆమె తక్షణం రకరకాల వంటలను చేయడానికి ఏర్పాటు చేసింది.

సాయంకాలమయింది. పున్నా సోదరులు సారాయి సీసాలు, పానపాత్రలు బియటకు తీశారు. “పాణిగ్రహణానికి ముందు మేము మూడురోజులు ఆనందోత్సవం జరుపుకుంటాము” అన్నారు. సస్సీ పఖురాండ్రు గోరింటాకు సుగంధ పదార్థాలతో కలిపి చక్కగా నూరారు. అత్తరు పన్నీరులు కలిపి నలుగుపిండిని తయారు చేశారు. వధూవదులకు పట్టు వస్త్రాలను కట్టబెట్టారు. మంగళ వాయిద్యాలు మోగాయి.

రాజభవనంనుంచి తల్లియైన రాణి మంచి ముత్యాలు నింపిన పళ్ళాన్ని కానుకగా పంపింది. అతేయ ఎండుకొబ్బరి ఖజ్జారాలు తెచ్చి వియ్యాలవారికి సమర్పించాడు.

ఇది పుణ్యాన్ని సముపార్జించడానికి శుభప్రదమైన సమయం. కాని పున్నూ సోదరులు పాపానికి ఒడిగట్టారు. వారు పానపాత్రలో నిద్రమందు కలిపారు అంతిమ పానపాత్రను వరుడు తీసికొనే ఆచారం వారికి ఉంది. అందుచేత పున్నూ మనస్సులో ఎటువంటి సందేహం కలగలేదు. పానపాత్రలోని సారాయిని త్రాగడమే తడవుగా అతనికి మత్తుగా నిద్ర రాసాగింది.

సస్సీ తన మిత్రురాండ్రతో తన గుడారానికి వెళ్ళిపోయింది. పున్నూ తన సోదరులతో వెళ్ళి గుడారంలో నిదురమత్తుతో ఒళ్ళు మరచి నిద్రపోయాడు.

తెల్లవారింది; సస్సీ మేలుకుంది రాత్రంతా ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం వహించిన అంధకారం సూర్యుని ఎదుటనుంచి నెలపు తీసికొందోంది. పున్నూ గుడారం చినిగి చిందరవందరగా పడివుంది. అర్ధరాత్రివేళ పున్నూ సోదరులు నిద్ర మత్తులోవున్న పున్నూను ఒంటెపై నెక్కించుకొని కీచమ్ నగరంవైపు తీసికొని పోయారు.

సుమనరాళి సుగంధమంతా సస్సీ అధరాలపై విషమ విషాదంగా మారి పోయింది. ఆమె ప్రేమమయ ఛూదయంలో తుపాను రేగింది. ఆమె పిచ్చి దానిలా ఆ సమయంలో తనప్రియుణ్ణి బలవంతంగా లాక్కొనిపోతున్న ఒంటెబాని నుంచి రక్షించమన్నట్లుగా రెండు చేతులు ముందుకు చాచి ఎడారులవైపు పరుగిడు తోంది.

ఆమె సఖురాండ్రు ఏడ్చు మొరలతో సస్సీని వెంబడించాడు. కాని ఉన్మాద స్థితిలో పరుగిడుతున్న సస్సీని వారు సమీపించలేకపోయారు. సస్సీ ఒంటెల అడుగుజాడల వెంట విరామం లేకుండా పరుగులు తీస్తునేవుంది. ఇంతకూ ఆమె ఏదరికి చేరిందో ఎవరికీ తెలియదు.

“పున్నూ! పున్నూ!” అనే సస్సీ కేకలు ఎడారిలో ఇసుక తిన్నెలా ఉవ్వెత్తుగా ప్రతిధ్వనించి వాయు మండలంలో విలీనమై పోయాయి.

సస్సీ అరికాళ్ళకు పెట్టిన పారాణి రక్తసిక్తమై మరీ ఎరుపెక్కింది.

నెత్తిపై సూర్యుడు సస్సీ ప్రేమ విరహతాపంలా భగ భగ మండుతున్నాడు. ఆపాదమస్తకం అగ్నిస్తూపంలా మండుతూ ఆమె ఎడారుల్లో విరామమెరుగక పరుగెత్తుతూంది.

రాణీ పంపిన ముత్యాలహారం సస్సి మెడలోనే ఉంది. ఆమె విడివడిన శిరోజాల్లో - చిక్కుకొని కుదకు ఆ ముత్యాలసూత్రం తెగిపోయింది. జరి జలా ముత్యాలు ఇసుకలో రాలిపోయాయి. అప్పట్లో ఆమెకు తన అదృష్టాన్ని పరీక్షించిన గతం గుర్తుకొచ్చింది. ఆమె శిశువుగా వున్నప్పుడు ఉయ్యాలకు కట్టడానికై తన తల్లి ముత్యాల దండలను గుచ్చుతున్న సమయంలో దాని బారం తెగిపోయింది....

సస్సీకి రాణీతల్లి చెప్పిన 'మాటలు జ్ఞాపకంవచ్చి ఆమె నోటినుంచి ఒక్క సారిగా దీర్ఘ నిట్టూర్పు వెలువడింది "నా అదృష్టాన్ని ఆనాడే అమ్మ గమనించింది....." అన్న శబ్దాలు వెలువడ్డాయి అప్రయత్నంగా.

సస్సి అరికాళ్ళ బొబ్బల బాధతో క్రిందపడిపోయింది. ఇసుకలో రాలి పోయిన ముత్యాలను చూసింది. మళ్ళీ మరుక్షణం ఒంటెల పాదగుర్తులను వెతకడం మొదలెట్టింది.

ఎడారిలోని సైకతం సస్సి అనంతమైన ఆలోచనలవలె అనంతమైనది.

"నేను జలానికి, స్థలానికి మూలధనాన్ని. ఒకానొకప్పుడు అనంత జరి రాశి నన్ను అమూల్య మూలధనంగా తన అరచేతుల్లో పైకెత్తి కాపాడింది. ఇప్పుడీ ఎడారులు నా ప్రేమయనే మూలధనంవలె నన్ను సంభాళిస్తు కాపాడతాయి....." సస్సి వ్యధా విరహాలతో తన హృదయానికి ఊరట కలిగించుకుంది.

కుకనూస్ పక్షి గానం చేస్తున్నప్పుడు దాని రెక్కలనుంచి అగ్నిజ్వాలలు వెలువడుతాయి. అది గానం చేస్తున్నకొద్దీ జ్వాలలు ఉవ్వెత్తుగా లేస్తుంటాయి. చివరకు అది తన రెక్కలనుంచి వెలువడిన జ్వాలలలోనే భస్మమై పోతుందని సస్సి గురువులవల్ల విని వున్నది.

ఆమె అంగ ప్రత్యంగములనుంచి విరహజ్వాలలు లేస్తున్నాయి. ఆ తాపంతో ఆమె యింకా పెద్దగా పున్నా....! పున్నా....! అని అరచింది.

ఇక ఆమె అవయవాలు ప్రేమాగ్నిలో భస్మం కాజొచ్చాయి....

దగ్గరగానున్న మెట్టప్రక్కనుంచి ఒక గొల్లపిల్లవాడు గొట్టెలను తోలుకొని పోతున్నాడు. అతనికి వేదనాభరితమైన కేకలు వినబడ్డాయి. అతను వడగాలిని చీల్చుకుంటూ మెట్ట ప్రక్కనుంచి పరుగు పరుగున అక్కడికి వచ్చాడు. రత్నాలు

ముత్యాలు అంచులందు పొదిగిన చీరె ఏదో ప్రేతవనంలా నిర్జనమైన ఎడారిలో పడి ఉండడం చూశాడు.

“అయ్యో, భగవంతుడా!” అంటూ ఆ కుర్రవాడు చీరెకొంగు పైకెత్తి చూశాడు. నస్పీ ప్పుకూతప్పి పడిఉంది.

ఆ బాలుడు తన గొట్టెపైనున్న నీటి తోయసంచి తీసుకొనివచ్చి ఆమె ముఖం మీద నీళ్ళు చల్లాడు.

కొద్దిసేపటికి నస్పీకి ప్పుకూ వచ్చింది. మళ్ళీ మరుక్షణం “పున్నూ....., పున్నూ.....” అని గట్టిగా కేకలు వేసింది. నీటి బిందువులతో దోపెలి నింపు కున్నట్లుగా ఆమె పున్నూ నామస్మరణంతో తన కంఠాన్ని నింపుకుని ప్రాణాన్ని వదిలింది.

ఆ గొల్లబాలుడు ఎంతోసేపు మౌనంగా ఆమెముందు చతికిలబడి కూర్చుండి పోయాడు. అస్తమిస్తున్న సూర్యునితోబాటు అతను అక్కడే ఇసుకలో నస్పీని సమాధి చేశాడు.

గొల్లబాలునిలో నూతనంగా అంకురిస్తున్న యోవ్వనం ఒక్కసారిగా వైరాగ్యంగా మారిపోయింది. ఈ అప్పరకన్య సమాధిపై దీపంలా ఆ వైరాగ్యం విరంతరం వెలుగుతూ ఉంటుంది.... అని అతనికి అనిపించింది.

సాయంకాలం మసకగా పున్న చీకటి అప్పుడే వ్యాపించింది. ఇంతలో ఏదో ఒంటె ఆ సమాధి సమీపంనుంచి ముందుకు సాగింది. ఒంటెపై ఒక యువకుడు ఉన్నాడు. నిర్మానుష్యమైన ఎడారిలో ఆ కుర్రవాడు కూర్చుని వుండడం చూసి క్షణకాలం అతను తన ఒంటెను ఆపాడు. అతడు, ఇక్కడ ఎక్కడై నా కాస్త మంచినీళ్ళు దొరుకుతాయా? అని ఆ అబ్బాయిని అడిగాడు.

గొల్లకుర్రవాడు నస్పీకి గుక్కెడు నీరుపోసిన పాత్రతో నీరు నింపి అతని ముందు ఉంచాడు.

ఆ యాత్రికుడు నీళ్ళు త్రాగాడు. ఆశ్చర్యకరంగా “ఈ నిర్జనమైన ఎడారిలో చెట్టాలేదు, నీడలేదు. నీవు ఇక్కడ ఒంటరిగా ఎందుకు కూర్చున్నావు?” అని ప్రశ్నించాడు.

ఆ అబ్బాయి సమాధిని చూపించాడు. “నా మనస్సు ప్రపంచం అంటే విరక్తి చెందింది. నేడు ఇక్కడ ఒక అప్పరసలాంటి అమ్మాయి దిక్కు మొక్కు లేకుండా చనిపోవడం చూశాను....” అన్నాడు దీనంగా.

“ఎవరు”? యాత్రికుని చేతిలోనున్న నీళ్ళప్పాత్ర కంపించిపోయింది.

“ఎవరో, ఏమో పున్నూ, పున్నూ అంటూ ఆమె ప్రాణాన్ని వదలింది....”

ఒంటెరౌతు వణుకుతున్న చేతిని గొల్లకుర్రవాని భుజంపై ఉంచాడు. “తమ్ముడూ! నీవు నాపై దయచూపి ఈ సమాధిని త్రవ్వి దాన్ని కాస్త పెద్దదిగా చెయ్యి!” అన్నాడు.

గొల్ల కుర్రవాడు ఖంగారుగా ఆ యాత్రికుని చూస్తూ ఉండిపోయాడు కాని ఆ రౌతు ఇంక ఏమీ చెప్పలేకపోయాడు, అతనే స్వయంగా తన చేతులతో ఆ సమాధి ఇసుకను గబగబా తొలగించసాగాడు అతను సమాధిని త్రవ్వడం పూర్తి చేశాడు.

సస్సీ మృత శరీరానికి ముందుగా నమస్కరించాడు. తరువాత తాను కట్టుకున్న బట్టలను ఊడదీసి వాటిని ఆమె కాళ్ళవద్ద ఉంచాడు.... “ఓ సస్సీయా! నా సోదరులే నన్ను మోసగించారు నాకు వాడు యిచ్చిన నిదురమత్తు మాత్రం మత్తునుండి స్పృహ రాగానే నీవట్ల నా విశ్వాసాన్ని ఋజువు చేసుకునేందుకు నీ దగ్గరే తిరిగి వచ్చాను....” అన్నాడు అతి దీనంగా

పున్నూ తన ఖడ్గబలంతో సోదరులతో పోరాడి వారి బారినుంచి తప్పించాని తిరిగి వచ్చాడు. అదే కత్తితో అతడు తన రొమ్ములో పొడుచుకుని స సమాధిలో కుప్పగా కూలిపోయాడు.

ఆ గొల్లబాలుడు ఖంగారుపడిపోయాడు..... అతనికి అంతా అయోమయం వుంది. ఆ సమాధిని ఇసుకతో నింపుతూ సమాధి ద్వీపపు జ్వాలలా అత గడ గడా వణకిపోయాడు.

సోహనీ - మహివాల్

—కర్తాస్సింగ్ దుగ్గల్

పంజాబు పంచనదుల దేశం-జీలం, చీనాబ్, రావి, బియాస్, సల్లెజ్. 1947వ సంవత్సరంలో భారతదేశ విభజన సమయంలో మూడు నదులు పాకిస్తాను వాటాకు పోగా రెండు నదులు బియాస్, సల్లెజ్ భారతదేశపు వాటాకు లభించాయి. మూడు నదులు కలిగిన తన భూభాగాన్ని పాకిస్తానువారు పంజాబు అని పిలుస్తారు. రెండు నదులు వున్న భూభాగాన్ని మనంకూడ పంజాబు అంటాము. ఈ కృత్రిమ సరిహద్దు రేఖలు ఏదో ఒకనాడు పలకపై వ్రాసిన అంకెలవలె చెరిగిపోవచ్చు. పంజాబు అంతా ఈ ఆంధకారాన్ని అతిక్రమించి ఉవ్వెత్తున లేచి బయట పడవచ్చునని ఆశించవచ్చు కూడా.

పంజాబులోగల నదులలో చీనాబ్ నదిని గూర్చి ఎక్కువగా ఉల్లేఖిస్తుంటారు. అక్కడి జానపద సాహిత్యంలో ఈవర్ణన అధికంగా గోచరిస్తుంది.

జానపద గేయాలు, కథా కథానికలలో చీనాబ్ నదిని యునా అనే పేరుతో వర్ణించారు ఈ నదీజలంలో ఏదో అద్భుతమైన మహిమ వుందని ప్రజల నమ్మకం ఒక్కొక్కసారి ఆ నది మానవుణ్ణి ఎందుకూ కొరకాకుండా చేస్తుందని, ఇహ పరలోకాలకు కూడా పనికిరానట్లు మార్చివేస్తుందని కూడ అంటారు. ఈ నదీతీరంలో దామోదర కవి కళ్ళ ఎదుట హీర్-రాంఝాల విషాదాంత కథనం జరిగింది. ఈ నదీతీరంలో మిరజా సాహిబుల మహోన్నత ప్రేమ మహోజ్వలంగా వెల్లివిరిసింది. వారిరువురు తమ ప్రేమలో భగ్నహృదయులై పోయారు. ఈ యునా జలాలపై సోహనీ మహివాల్ ప్రేమగాధ రక్తరంజితంగా వ్రాయబడింది.

ప్రపంచ దేశాలన్నీ భారతదేశాన్ని బంగారు పక్షిగా తలచే రోజులనాటి మాటయిది దేశ విదేశాలనుంచి వ్యాపారులు, విలువైన రక రకాల వస్తువులు తీసుకుని ఈ దేశానికి వచ్చేవారు. మళ్ళీ మనదేశపు చిత్ర విచిత్రమైన విలువైన వస్తువులను తీసుకొని తమ దేశాలకు తిరిగి వెళ్ళేవారు. ఈ కథ బుభారాకు చెందిన

ఒక వ్యాపారితో ప్రారంభమవుతుంది. అతను ఆరబ్ దేశపు గుఱ్ఱాల వ్యాపారం చేసేవాడు. అతనితోబాటు ఒకసారి ఇజ్జతీ బేగ్ అనేపేరుగల యువకుడు ఈ దేశానికి వచ్చాడు. అతనికి గుఱ్ఱాలంటే అపరిమితమైన యిష్టం. వాటినిచూసి మైమరచి పోయేవాడు.

ఇజ్జతీబేగ్ రకరకాలుగా గుఱ్ఱపు స్వారీ చేసేవాడు. ఒకప్పుడు కుమైదీ నగరానికి ఛాంప మయూర గమనంలో ప్రయాణం చేస్తే మరొకప్పుడు శరవేగంతో తన గుఱ్ఱంపై స్వారీ చేసేవాడు. అందమైన రంగు రంగుల జీనులను తన గుఱ్ఱాలకు అలంకరించేవాడు. ఇలా రకరకాల అశ్వ విన్యాసాలతో దర్శకుల నేత్రాలకు మిరిమిట్లు గొలుపుతూ ఉండేవాడు. ఆ యువకవ్యాపారి గుఱ్ఱాలు అధిక ధరకు అమ్ముడు పోయేవి. అలా వారు తమ గుఱ్ఱాలను విక్రయించుకుంటూ గుజరాత్ చేరుకున్నారు. తమ దేశానికి తిరిగిపోయేసరికి వారివద్ద అవసరమైన గుఱ్ఱాలు మాత్రమే మిగిలేవి. లాహోర్, ఢిల్లీ, ఆగ్రా మొదలైన అనేక నగరాలను వారు తిరిగి వచ్చారు. గుఱ్ఱాలతోబాటు మణుగుల తరబడి లవంగాలు, ఏలకులు, పిస్తా, బాదాం, కిస్మీస్ మొదలైన సరకులను కూడా విరివిగా అమ్మేవారు.

ఆ రోజులలో గుజరాతి ప్రాంతం మట్టి పాత్రలకు గొప్ప ప్రసిద్ధి చెందింది! తులాయను ఒక కుంభకారుడు ఈ శిల్పంలో ప్రసిద్ధి చెందాడు. అతను చేసిన పాత్రలు సుదూర దేశ విదేశాలలో బాగా అమ్ముడు పోయేవి. అతనుచేసే కూజాల మెడ భాగంనుంచి నీరు తొణికిసలాడుతున్నదా యన్నట్లు తయారు చేసేవాడు. అతను తయారుచేసే చిన్న గిన్నెలు, పూలపాత్రలు చిన్న పళ్ళాలు, చిలుంపీల్చే గొట్టాలను చూసి, కొనేవారి మనస్సు ఎంతకీ తనివితీరేదికాదు. అతను ఎక్కడ నుంచి మట్టి తెచ్చేవాడో, ఎవ్వరికి తెలీదు. కుమ్మరిచక్రంపై మట్టిముద్దలతో అపురూప వస్తువుల రూపు రేఖలను దిద్దేవాడు. తన ఈ శిల్ప రహస్యాన్ని అతను పైకి తెలియనిచ్చేవాడు కాదు. అతని పాత్రలపై వివిధ రంగులతో చిత్రించిన చిత్రకళ అద్వితీయంగా ఉండేది. ఎన్నో తరాలుగా అతని వంశం యిదే వృత్తి చేస్తూంది. తులాకుమ్మరి మిగిలిన పనులన్నీ చేస్తే చేయవచ్చుకాని చిత్రకళకు సంబంధించిన పని అంతా అతని కుమార్తె సోహానీ చేసేదని ఈనాటి పంజాబు ప్రజలు చెప్పుకుంటారు. సోహాని నన్నని చేతివ్రేళ్ళు సుకుమారంగా, సుకోమలంగా,

ఉండేవి. ఆమె సౌందర్యాన్ని గూర్చిన కథలు యింటింటా వేనోళ్ళ చెప్పుకునే వారు. ఆమెనుగూర్చి వ్రాసిన సాహిత్యం పంజాబు సాహిత్యంలో కో కోలాలుగా ఉంది.

ఒకరోజున ఇజ్జత్ బేగ్ తిరిగి తిరిగి తులా కుంభకారుని వాకిటికి చేరాడు. అది వాకిలికాదు. ఒక మహాత్తరమైన మట్టిపాత్రల నిర్మాణ కర్మాగారం. అక్కడ వందలాది కూలీలు పనులు చేస్తున్నారు. ఎన్నో గదులు, వసారాలు, మట్టిపాత్రలతో నిండి ఉన్నాయి. తులా మట్టి శిల్పసౌందర్యం చూసి ఇజ్జత్ బేగ్ కు అత్యాశ్చర్యం కలిగింది. శిల్పంలో ఒకదానిని మించిన మరోపాత్ర అచ్చట గోచరించింది. ఒకదానిని మించిన మరోచిత్రం వెన్నెల జల్లులు చల్లుతున్నట్లున్నాయి. వివిధరంగుల చిత్రాలు చూసి అమీర్ జాదా చూపులకెంతో చల్లదనం కలిగింది. బయట ప్రదేశంలో శరీరాన్ని మండించే తీవ్రమైన ఎండ కాస్తుంది.

తులా కుంభకారుడు స్వయంగా బుభారాకు చెందిన అమీర్ జాదాహా శిల్ప సోయగంతో మురిసి మెరుస్తున్న మట్టి పాత్రలను చూపిస్తున్నాడు. ఒక వసారానుంచి మరొక వసారాకు, ఒక గదినుంచి మరొక గదికి తీసికొనిపోయి అన్నీ చూపించాడు. వారు పాత్రలను చూస్తూ ఇంటిలోపల గదిలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ తులా అపురూపమైన తన అమూల్య మట్టిపాత్రలనుంచాడు. ఆ వివిధ మట్టిపాత్రలను ధన కుబేరులే కొనగలరు.

ఇజ్జత్ బేగ్ శిల్ప సౌందర్యాన్ని ఊహిస్తూ ఒక గదిలోపల అడుగు పెట్టగానే ఎదుటవున్న తెరవెనుక అరుగుపై కూర్చునియున్న తులా కుమార్తె సోహాని సౌందర్య కీర్తితనం తలుక్కుమని కనపడింది. ఆమె ఒక పానపాత్రపై చక్కని చిత్రాలను రూపొందిస్తూ ఉంది. ఒక్క చూపులో అతను తన్మయత్వం చెందాడు. ఇజ్జత్ బేగ్ చేతిలోనున్న పూలగుత్తి మట్టిపాత్రపై పడిపోయింది. పాత్ర పగిలిన ధ్వనితో సోహాని గుండె గుభేలుమంది. ఆమె తక్షణం తన చేతిలోవున్న రంగుకుంచె పట్టుకొని శిరస్సుపై మేలిముసుగు లేకుండానే గదిలోకి చక చక వచ్చింది.

సోహాని తన ఎదుట ఇజ్జత్ బేగ్ నిలబడి వుండడం చూసింది. అతను చక్కని శరీర సౌష్ఠ్యం గల పొడుగాటి మనిషి. వికసించిన గులాబీలా అతని ముఖం తేజోమయంగా ఉంది. మెడక్రిందివరకు నల్లని నిగనిగలాడే గిరజాల జుత్తు, మరోవైపు దివినుంచి దిగివచ్చిన అప్పరలాంటి మనోహరమైన నసోహాని

నిలబడి ఉంది పరాయి పురుషుని చూసిన కారణంగా ఆమె కొంత ఖంగారు పడింది ముఖం ఎర్రబడింది చంద్రబింబంలాంటి ఆమె ముఖంపై నల్లని ముంగురులు చిందర వందరగా పడి ఉన్నాయి. గుమ్మందగ్గిర నిలబడివున్న సోహాని బంగారు బొమ్మలా గోచరిస్తోంది

కొద్ది నిమిషాలు గడిచాయి గొంతుక నవరించుకుంటూ ఆమె తండ్రి పగిలి నేలపై పడిన సుమనపాత్ర పెంకులను ఏరడం ఆరంభించాడు

ఆనాటినుంచి వరుసగా రెండు మూడు రోజులు ఇజ్జత్ బేగ్ తులా యింటికి వచ్చాడు. అతను తనకు నచ్చిన రకరకాల పాత్రలను కొనేవాడు ఈ విధంగా అతను ఎన్నో మట్టిపాత్రలను కొన్నాడు

మరొకరోజు అమీర్ జాదా (ఇజ్జత్ బేగ్) తులా ఇంటికి వచ్చాడు కాని తులా ఎక్కడికో బయటకు వెళ్ళాడు అతని బంధువులలో ఎవరో స్వర్గస్తులయ్యారు. తండ్రిలేని కారణంగా వచ్చిన పెద్దమనిషికి సోహాని మర్యాద చేయవలసి వచ్చింది. అంతేకాదు, వ్యాపారదృష్ట్యా స్వయంగా పాత్రలను చూపించసాగింది. ఉదయంనుంచి మధ్యాహ్నం వరకు ఇజ్జత్ బేగ్ విభిన్న చిత్రకళతో నిండివున్న పాత్రలను కొంటూనే వున్నాడు. నెమ్మదిగా పొద్దు దిగజారింది; సూర్యుని ప్రచండతాపం విశ్రాంతినొంద సాగింది. సంద్యాసమయమైనది కాని కొలం ఎలా దొర్లింది, ఏమి జరిగింది మరేమి ఒరిగింది? అనే విషయమే సోహానికి తెలీదు పాత్రలను అమ్ముతూ ఆమె తనను తాను మరచిపోయింది పరదేశీయుని చేతి స్పర్శవల్ల ఆ మట్టిపాత్రల సౌందర్యం మరింతగా ఇనుమడించినట్లు అనిపించింది ఆమెకు. ఇజ్జత్ బేగ్ రాకతో ఆ యింటిలో చల్లదనం వ్యాపించినట్లయింది. ఇంటిబయట మండుచెండ యింటిలోపల చల్లని చల్లదనానికి యెంతయో వ్యత్యాసం ఉంది. ఆ యువకుని చేతి స్పర్శతో సోహాని అంగ ప్రత్యంగాలు వికసించినట్లయింది అక్కడి వాతావరణంలో మధుర సంగీత సప్తస్వరాలు ప్రతిధ్వనించాయి

మరోవైపు ఇజ్జత్ బేగ్ తో వచ్చిన యితర వ్యాపార మిత్రులు ఖంగారు పడుతున్నారు వ్యాపారంలో పంపాదించినదంతా బేగ్ మట్టిపాత్రలు కొనుటకై ఖర్చు పెట్టాడు వారి వివాసంలో కుప్పలు కుప్పలుగా పాత్రలు ప్రోగుపడివున్నాయి. ఏదో నాలుగైదు పాత్రలనైతే మనిషి మోయగలడు. కాని వందలాది మట్టిపాత్రలను

నుదూరంలోనున్న బుభారాకు ఎలా తీసుకొని వెళ్ళగలడు! ఇజ్జత్ బేగ్ ఈ పట్టణాన్ని విడిచి రావడానికి సుముఖంగాలేడు. ధర్మశాలలోనుంచిన పాత్రలపై రోజు రోజూ దుమ్ముపేరుకుంటూ ఉంది. దొంతరులుగా పేర్చిన మట్టిపాత్రలలో కొన్ని పగిలిపోతున్నాయి. ఇజ్జత్ బేగ్ చేసే పనులలో అంతర్యం అతని మిత్రులకు అంతు పట్టడంలేదు.

చివరకు విసుగెత్తి ఒకనాటి ఉదయం వ్యాపారస్థుల దళం అచ్చటినుంచి బయలుదేరి తమ దేశం వెళ్ళిపోయింది. ఇజ్జత్ బేగ్ మాత్రం వారివెంట వెళ్ళలేదు.

ప్రస్తుతం ఇజ్జత్ బేగ్ కు ఒకే ఒక పని మిగిలింది. పగలస్తమానం తులా కుంభకారుని కర్మాగారంలో నలువైపుల తిరగడం ఒకప్పుడు గిర్రున తిరిగే కుమ్మరి చక్రం దగ్గర నిలబడి తదేకంగా చూడడం మరొకసారి కుండల ఆమం దగ్గరకు వెళ్ళి అవి ఎలా కలుతున్నవో పరిశీలించడం మరొకసారి మట్టిపాత్రల ధరలను నిర్ణయించడం, అంతేకాదు సోహాని తన కంటికి కనబడితే చాలు అతనికి ఆరోజు అఖండ విజయం పొందినట్లు వుండేది.

సోహాని పరిస్థితి కూడా మారింది. పరదేశీయుని శరీర స్పర్శతో ఆమెకు తనపని, తన యిల్లు అంతా పరాయిదిగానే కనపడుతోంది. భోజన పానీయాలు ఆమెకు రుచించుటలేదు. రాత్రివేళ నిదురపట్టడంలేదు; అహోరాత్రాలు అవిరామంగా కూర్చుని పాత్రలకు ఎన్నో వన్నెలు దిద్దుతూనే ఉంది. తన ప్రియునికి నచ్చిన నీలి రంగును మట్టిపాత్రలకు అంచువేస్తూ ఉండేది. అతనికి నచ్చే చిత్రాలను ఆ పాత్రలపై సప్త రంగులతో చిత్రిస్తూ ఉండేది.

సోహాని తండ్రి అంతా గమనిస్తూనే ఉన్నాడు. చదువు లేకపోయినా ఇజ్జత్, సోహానీల మధ్య జరిగేదంతా అవగాహన చేసుకుంటున్నాడు. నోటితో ఎన్నడూ వల్లెత్తు మాటయైన అనలేదు. కాని లోలోపల కాలిన కుండవలె మండి పడుతున్నాడు. సోహాని పెండ్లిచేయాలని అతను చేయరాని ప్రయత్నాలన్నీ చేశాడు. అమ్మాయి తన వశంలోకి రాలేదు. కాని తన ఏకైక పుత్రికను ఏదో పరదేశీయుని చేతులలో పెట్టడమంటే అతనికెంతో బాధగా ఉంది. బుభారాకు వ్యక్తపదళం వెళ్ళి ఎన్నో వారాలు అయ్యింది. బేగ్ వద్ద డబ్బు ఏమీ మిగులలేదు. మాసిన బట్టలు, ఆకలి దప్పులు, పైసా పైసాకు యిబ్బింది పడుతున్నాడు.

గుఱ్ఱాల పరిశీలనాశక్తి తప్ప, ఇజ్జత్ బేగ్ కు మరి ఏపనీ రాదు, ఆ పట్టణ వాసులు మాట్లాడే భాష అతనికి అర్థంకాదు. చివరకు ఎంతో ఆలోచించి అతను ఒకరివద్ద పశువుల కాపరిని చేబట్టాడు. ఆ ఊరివారి ఆవులు, గేదెలు, దున్నపోతులు, గుఱ్ఱాలను ప్రోగుచేసేవాడు. వాటిని ఊరు బయటకు మేపుటకై తోలుకొని పోయేవాడు. పగలంతా పచ్చిక బయళ్ళలో పశువులను మేతకై విడచి తాను పిల్లనగ్రోవిని వాయిస్తూ కాలం గడిపేవాడు. అతని చంకలో నిరంతరం పిల్లనగ్రోవి ఉండేది. సోహాని అతను పచ్చికబయళ్ళలోన అప్పుడప్పుడు కలుసుకునే వారు తులా కుంభకారుని పాత్రలకు విలువకట్టే అధికారం, యోగ్యత, కొనేశక్తి అతనికిలేదు.

జుభాతా నివాసి అమీర్ జాదా పంజాబు నివాసియైన సోహానికై పశువుల కాపరిగా మారాడు.

ఏడు పరజాల వెనుక ఘోషాలో వుండే కళా తపస్వినియైన యువతి సోహాని ప్రస్తుతం అడవులు, పచ్చికబయళ్ళలో పిచ్చిదానిలా తిరుగుతూ ఉంది. పశుల కాపరి ప్రేమలో పడిన సోహానికి పనిపాటల్ని వ్రాశుటల్యంగా కనబడుతున్నాయి. ఆంతరంగిక స్నేహితురాండ్రు మరుగున ఆమె ఉదయం సాయంకాలం నగరం నుంచి బయటకు పోయేది. ఆమె చెలికత్తెలు ఒకప్పుడు నాట్యంచేసి, మరొకప్పుడు పాటలు పాడి పశుల కాపరి హృదయాన్ని ప్రేమ తరంగాల్లో మోలల్లాడించేవారు. ప్రేమ దాచినా దాగని వస్తువు కొద్ది రోజులలోనే సోహాని. పశులు కాపరి ప్రేమ బజారున పడింది. పలువురూ పలువిధాలుగా వారినీగూర్చి చెప్పుకుంటున్నారు. ఈ నగుబాటునుంచి రక్షణ పొందుటకై తులా కుంభకారుడు దానిన దొరికిన కుర్రవాడినీ పట్టుకొని సోహానితో వివాహం చేసి నిశ్చితంగా వున్నాడు.

“బామీ మహీవాల్తో నా ప్రేమ సంబంధం ఎన్నోజన్మల పుణ్యఫలం, నన్ను అతనితో వేరుచేయవద్దు” అని సోహాని ఎంతగానో అర్థించింది. కాని ఎల్లప్పుడూ ప్రాణహీనమైన మట్టికుండలతో జీవితాన్ని గడిపే తులా కుంభకారుని బుద్ధికి ఆమె మాటలు అర్థంకాలేదు. ఆమె మాటలన్నిటినీ పెడచెవిన్ పెట్టాడు.

జల్ల జలా కన్నీరు కారుస్తున్న సోహానీని బలవంతంగా పల్లకీలో కూర్చుండ బెట్టి అత్తవారింటికి పంపించి వేశాడు తండ్రి.

యనా నదీతీరపు అవతలి ఒడ్డున సోహానీ అత్తవారి గ్రామం ఉంది. ఇక్కడ తలి ఒడ్డున ఆమె తండ్రి గ్రామం ఉంది. అక్కడే మహీపాల్ సోహానీ వియోగ విరహంలో ఆహారాత్రాలు ఒడ్డునపడ చేపవలె గిల గిల కొట్టుకుంటు న్నాడు. ఒంటరిగా పిచ్చివానిలా తిరుగుతూ “సోహానీ, సోహానీ” అని గట్టిగా పిలుస్తూ ఉండేవాడు. అతని రక్తమంతా కన్నీరుగా ప్రవహించింది. ఆకలి దప్పులనే అతను మరచిపోయాడు. పంచభక్ష్య పరమాన్నాలను ఆరగించే అమీర్ జాదా (మహీపాల్) గడ్డిపరకలా చిక్కిపోయాడు. అతను ఎంతో చక్కని పంజాబీ భాష మాట్లాడగలడు. తన హృదయ వేదనను తన భాషలో గానం చేస్తున్నాడు. అతని ప్రతి మాటలో సోహానీ తప్ప మరో స్మరణే లేదు. అరణ్యాలు పచ్చిక భైశ్యలో ఎక్కడ చూసినా “సోహానీ, సోహానీ” స్వరం ప్రతి ధ్వనిస్తూ ఉంది.

అత్తవారింట సోహానీ పరిస్థితి మరీ అభావంగా ఉంది. నిరంతరం మహీపాల్ ను హృదయంలో స్మరిస్తూ ఉండేది. తనను వివాహం చేసుకున్న భర్తకు, భార్యగా వ్యవహరించేందుకు సుతరామూ ఆమె అంగీకరించుటలేదు. అహారాత్రాలు మహీపాల్ తప్ప మరో వ్యాసయే ఆమెకు లేదు. ఒకరోజు ఆరు బయట తిరుగుతుండగా సోహానీ అతణ్ణి పిలిచినట్లునిపించింది. అతను శ్రద్ధగా ఆ పిలుపు వినాలని ప్రయత్నించాడు. అయితే ఆ ధ్వని అతని హృదయంనుంచే వెలువడుతున్నదని తెలుసుకున్నాడు. అది గ్రహించి మహీపాల్ పకపక నవ్వు కున్నాడు. ఇది ఒక మోసం అనుకున్నాడు. అతను పిచ్చివానిలా దిగ్భంగా పకపక నవ్వుకునేవాడు. కాని ఎవరో అతనిని పిలుస్తున్నట్లుగా “మహీపాల్” “మహీపాల్” అంటూ వినబడేది. అతను పరుగు పరుగున వెళ్ళి ఎత్తైన దేబ్బెక్కి నలు వైపుల తదేకంగా కలియచూశాడు. ఎక్కడా ఎవ్వరూ కనబడలేదు. అయినా పిలుపు స్వరం మాత్రం వినబడుతూనే ఉండేది. బహుశా ఎదుటవున్న చీట్ల సముదాయంలో ఎవరో ఉండి వుంటారు. అందుకనే “మహీపాల్”! “మహీపాల్”! “మహీపాల్”! అనే స్వరం వినబడుతోందే అనుకునేవాడు. అతని ప్రతి శ్వాస నుంచి సోహానీ పిలుపుతోపాటు కలసి “సోహానీ మహీపాల్”! “సోహానీ మహీపాల్”! మహీపాల్ సోహానీ! మహీపాల్ సోహానీ! అని వినబడేది ఇదంతా వినబడే మహీపాల్ కు అర్థం కాలేదు. ఎవరో అతనిని పరిహసిస్తున్నట్లు అనిపించింది. కాని అక్కడ

ఎవ్వరూ లేరు. మరుక్షణం అతనిని పిలిచినట్లు మరల దాగినట్లు అనిపించేది. ఒకప్పుడే ఎక్కడో దూరంనుంచి పిలుపు వస్తున్నట్లు భావించేవాడు. మరొకప్పుడు ఆధ్వనులన్ని చూడయంనుంచే వెలువడుతున్నట్లు తలచేవాడు. “సోహనీ మహీవాల్”, “మహీవాల్ సోహనీ”, అన్న ఆకస్మికంగా వినవచ్చిన స్వరం ఏదో దూరపు కందకంనుంచి వస్తున్నట్లు అనిపించింది. రివ్యూన పరుగెత్తికెళ్ళి ఆ కందకంలో గభాలున దిగాడు. దిగిన తర్వాత ఆ ధ్వని బయటనుంచి వస్తున్నట్లని పించింది. మళ్ళీ వెంటనే పైకి ఎక్కాలని ప్రయత్నించాడుకాని అతని ఊపిరి ఆడడం లేదు. ఆకలి దప్పులతో కాళ్ళకు చెప్పులు లేకుండా పరుగెడుతూ అలసి సొలసి కందకం పైభాగానికి ఎల్లాగో ఎక్కగలిగాడు. కాని మళ్ళీ కందకంనుంచే “సోహనీ మహీవాల్”, “మహీవాల్ సోహనీ”, అన్న పిలుపు వినవచ్చింది. నిజమే, పిలుపు కందకం లోపలనుంచే వస్తున్నదని గబగబా మహీవాల్ కందకంలో ప్రవేశించాడు. క్రిందికి దిగుతున్నకొద్దీ ఆ పిలుపు అతనికి దూరం అవుతున్నట్లు అనిపించింది. కందకపు దిగువ భాగానికి చేరిన తర్వాత ఆపిలుపు నిజముగా బయటనుంచే వస్తున్నట్లు వినబడింది. పైభాగంనుంచి “సోహనీ మహీవాల్”, “మహీవాల్ సోహనీ”, అన్న పిలుపు వినబడింది. పిచ్చివానిలా మరల అతను కందకంపైకి ప్రాకడం ప్రారంభించాడు. పైకిచేరి కళ్ళు పెద్దవిచేసి నలుపైపుల దీక్షగా చూశాడు. ఆ ధ్వని ఎక్కడనుంచి వస్తుంది? ఎంతో దూరంగా ఉన్నట్లని పించింది. మరొకసారి అతిసమీపంలో ఉన్నట్లు తోచింది. ఈ పిలుపులతో మహీవాల్ విసుగెత్తిపోయి కట్టుకున్న ఒట్టలను ముక్తముక్కలుగా చించివేశాడు శరీరమంతా చెమటతో స్నానంచేసినట్లయింది. ఎన్నో రోజులనుంచి శరీరం దుమ్ము పట్టి పోయింది అతను పిచ్చివానివలె వెనుక ముందులకు పరుగెత్తడం ప్రారంభించాడు. చివరకు పరుగెడుతూ, పరుగెడుతూ యునానదీతీరానికి చేరాడు. ఆ ధ్వని జల తరంగములనుంచి వస్తూ ఉండవచ్చుననిపించింది. నిజమే. ఆ పిలుపు యునానదీ జలమునుంచియే వెలువడుతోంది అనుకుని మహీవాల్ నదిలోకి దూకాడు.

మహీవాల్ ఈదుతూ ఈదుతూ ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యాడు. ఆ నదీ కెరటాలతో ప్రాణరక్షణకై పోరాటం ప్రారంభించాడు. వెనుక ఒడ్డు ఎంతోదూరంలో ఉంది. ముందు ఒడ్డు కనుచూపు మేరలోనైనా కనబడడంలేదు. అతను కాళ్ళూ చేతులు కొటుకుంటూ పెద్దపెద్ద కెరటాలను చీల్చుకుంటూ ముందుకు సాగుతూనే

ఉన్నాడు. మళ్ళీ అతనికి సోహానీ పిలుస్తున్న కేక వినబడింది. అవును యిది ఆమె స్వరమే “మహీవార్”, “మహీవార్”, అన్న ప్రతిధ్వని వస్తోంది. అతను ఒళ్ళు తెలియని స్థితిలో చేతులు గబగబా కొడుతూ కాళ్ళతో నీరు గబగబా వెనక్కి త్రోస్తూ ఈడుతున్నాడు. అతనికి నదీతీరంలో సోహానీ వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్న ట్లనిపించింది. ఇంతలో ఒక పల్లెవాడు అతణ్ణి చూశాడు. గబగబా తన పడ వను నడుపుకుంటూ పోయి అతణ్ణి పడవలోకి ఎక్కించుకుని కాపాడాడు.

నిజంగా సోహానీ అతని ఎదుట నిలబడి ఉంది. ఆమె కళ్ళనుంచి జల జలా కన్నీళ్ళు రాలుతున్నాయి. అదిచూసి మహీవార్ మాటి మాటికి తన కళ్ళు నలుపుకుని తదేకంగా చూస్తున్నాడు. నిజం ఈమె సోహానీయే. ఇది కలకాదు, కల్లాకాదు. వారు ఒకరినొకరు చూసుకుని ఆత్రంతో గబగబా దగ్గరకు చేరుకుని చేతులు చాపి కొగలించుకున్నారు. సాయంకాలపు క్రీనీడలు చల్లని అంధకారంగా మారిపోయాయి.

ప్రతిరోజూ సాయంకాలం పశువులను వాటి వాటి యిళ్ళకు త్రోలివేసి యునా నదీతీరపు పచ్చిక బైళ్ళలో వారు కలుసుకుంటూ ఉండేవారు

మహీవార్ ఎల్లాగో ఒక పెద్ద తోలుసంచి కొన్నాడు. రాత్రికాగానే అతను ఆ సంచిని గాలిలో నింపి దాని సహాయంతో ఈడుకుంటూ సోహానీ గ్రామ తీరానికి చేరుకునేవాడు. అక్కడ కూర్చుని తన ప్రియురాలు రాకకై నిరీక్షించేవాడు. గేలం వేసి చేపలను పట్టడం. పిల్లనగ్రోవి వాయింబడం అతనిపని. “ఓ సోహానియే”, నీ రాకకై పిల్లనగ్రోవి ఎదురుతెన్నులు చూస్తోంది. దానినుంచి వెలువడే రాగాలను విని కుప్పలు కుప్పలుగా చేపలు నా వల్లిలో వచ్చిపడుతున్నాయి” అని మహీవార్ అనేవాడు “ఓ మిత్రుడా”, నీవు ఒకే చేపను పట్టుకున్నావు. కాని కుప్ప తెప్పలుగా కాదు. అని సమాధానంగా సోహానీ నవ్వుతూ అనేది.

ప్రతి సాయంకాలం మహీవార్ ఒక చేపను పట్టుకుని తన ప్రియురాలితై వేచి కూర్చునేవాడు. సోహానీ వచ్చేది; వారిరువురు ఆ చేపను కాల్చుకుని ఎంతో ఆనందంగా తినేవారు.

మహీవార్తోబాటు కూర్చుని ఆ చేపను తినటంలో సోహానీకి అపరిమిత ఆనందం కలిగేది. అది తింటూ గుక్క తిప్పుకోకుండా ఎన్నెన్నో మాటలు

ఆమె చెప్పతూ ఉండెడిది. వారికి తెలియకుండానే రాత్రంతా ఆమె మాటలతో గడచిపోయేది భక్తున తెల్లవారకముందే నెమ్మదిగా యింటికి చేరి తన మంచంపై ఏమీ ఎరుగనిదానివలె మౌనంగా వడుకునేది.

ఒకరోజు యునా నదిలో తీవ్రంగా వరదవచ్చింది. అది వర్షాకాలం. నది పైభాగంలో బాగా వర్షాలు పడివుంటాయి. నది గట్లను తెగకోసుకుంటూ, పరవళ్ళు త్రొక్కుతూ ప్రవహిస్తోంది; పంటలన్నీ కొట్టుకుపోయాయి; నూతులు విండిపోయాయి; అలాటి స్థితిలో మహివాల్ ఎల్లాగో ప్రాణాలకు తేగించి నది అవతలి గట్టుకు చేరాడు. కాని ఆరోజు చేపను పట్టుకొనడమెలా? మహివాల్ చాలాసేపటి వరకు అటూ ఇటూ పచ్చిగా తిరిగాడు. ఎక్కడా అతనికి చేప దొరకలేదు. నీరంతా బురద బురదగా ఉంది. నది వరదతోబాటు ముళ్ళపొదలు, చెత్తా చెదారం కొట్టుకొని తెచ్చింది. ఎక్కడా ఒక్కచేపా దొరకలేదు. మైళ్ళ తరబడి గట్లు గండ్లు పడ్డాయి. గేలంవేసి చేపలను పట్టడమెలా? వేయడంకూడా సాధ్యపడదు? సోహానీ వచ్చే సమయం అయింది. పాపం, ప్రేయసీని ఒట్టి చేతులతో కలుసుకోవడం ఎలా అని అతను యోచిస్తున్నాడు. ఏదో ఆలోచన తట్టింది. అతని పెదవులపై చిరునవ్వు చిందులు త్రొక్కింది ఆ రోజున మహివాల్ తాను యోచించినట్లుగా ఏమీ చేయలేకపోయాడు. అతని కోర్కెను తీర్చే సాధనం లేదని అతనికి ఏమీ తెలీదు? సోహానీ సన్నియైన సమయానికి ఆక్కడికి వచ్చింది. ఆమెకు మాటి మాటికి మహివాల్ నువహిసించడమంటే సరిధా. నేను ప్రస్తుతం అత్తవారింట రాత్రివేళ తిండి తినడమే మానివేశాను. మహివాల్ తో కూర్చుని తినని భోజనం నాకు ఎంతమాత్రం సహించదు. నేను లేకుండా నా ప్రియుడు మరొకచోట ఎలా భోజనం చేయగలడు? అని అడటూడంటే ఆమె మాటలు విని మహివాల్ నిలువునా నీరై పోయాడు. భూమి బ్రద్దలై తన పొట్టలో అతణ్ణి యిముడ్చుకుంటే ఎంత బాగుండేది అనుకున్నాడు మనసులో

మరుసటి రోజు కూడా వాన ఆగలేదు. పెనుగాలి వీస్తూనే ఉంది. కుండ పోతగా వర్షం పడుతోంది. నది బుసలుకొడుతూ పొంగి పరవళ్ళు తొక్కుతోంది; నురగలు కక్కుతోంది మహివాల్ ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేశాడు కాని ఆవేళ కూడా ఒక్కచేపకూడా చేతికి దొరకలేదు. అయ్యో, ఈ రోజు రాత్రి సోహానీ వస్తుంది. ఆమె ముందు అతను సిగ్గుపడవలసి వస్తుంది అనుకుని తన ప్రియు

రాలికి కావలసిన ఏర్పాట్లు చేసి వుంచాడు.

స్వయ్యైన సమయానికి సోహని గది గది నడుస్తూ నిరునవ్వులు వెదజల్లుటా మహివార్ సమీపానికి వచ్చింది. ఆమెలో ప్రతిరోజు ఒక నూతన సౌందర్యం! ప్రతిరోజు ఒక నూతన ఆకర్షణ!! ప్రేమానుభూతిలో వ్రే ఒక గాలిపటంలా ఉంటుంది. అది పైపైనే ఎగురుతూ గగన వీధుల్ని స్పర్శిస్తూ ఉంటుంది.

కొద్దిపయిన తరువాత ఆమె చేప ముక్కలను ఒక పొడుగాటి ముల్లుకు గ్రుచ్చి కల్పడం ప్రారంభించింది.

“ఈవేళ నీవు పట్టిన చేప కల్పడానికి కుదరడంలేదే?”

“అల్లానా!”

“అబ్బు! దీనిని కల్పడానికి ఎంత సమయం పడుతుంది! ఇదేమిచేప బ్లాబూ?”

“అవును!”

చిలుము త్రాగుతూ మహివార్ తన స్వప్నలోకంలో తనను తాను మంచి పోయాడు.

ఇరువురు కార్చిన చేపను తినడానికి కూర్చున్నారు. ఈవేళ ఏదో విచిత్ర శంకుటని బదులుగా ఉంచని సోహనీకి గట్టి నమ్మకం కలిగింది. చేప రుచి అదోలా ఉంది. ఆమె పైకిపిరి పైనే, లోకిపిరి లోనే ఉండిపోయింది. మహివార్ కట్టుకున్న యంగీ అంచు రక్తంతో తడిసి వుండడం చూసింది.

“ఈ రక్తం ఎలావచ్చింది?” సోహనీ ముందుకు జరిగి అతని యంగీ అంచును చేతితో పట్టుకొని చూసింది

ఇంకేముంది! మహివార్ నోటివెంట మాట రాలేదు. ఆమె చేతుల్లో అతను కుప్పగా ఒరిగిపోయాడు

తన ప్రియురాలికై తన తొడ మాంసపు ముక్కలను కోసి ఆ రాత్రి ఆమెకు వేపకు బదులుగా ఉంచాడు క్రితంరాత్రి చేప దొరికేదు. ఇవాళ రాత్రికూడా సోహనీని ఆకలితో ఎలా తిరిగి పంపగలడు? ఎన్నో రోజులనుంచి రాత్రివేళ మహివార్ తప్ప మరెవ్వరితోను కలిసి తినటమే లేదు.

మహివార్ ప్రేమ జగత్తులో ఉన్నత శిఖరాలకు చేరుకున్నాడు సోహనీ. అతని పెదమలు, అతని బుగ్గలు, అతని రెప్పలు, అతని లలాటాని, అనేక

సార్లు ముద్దాడి అతనిని స్పృహలోనికి తెచ్చింది. ఎన్నో వర్యాయములు అతని పెదవులతో తన పెదవులను కలిపింది. వారిరువురు ఒకరి అధరామృతాన్ని మరొకరు తనివితీరా ఆస్వాదించారు. ఆరోజు రాత్రి సోహనీ ఒక దీప శిఖవలె మహివాలు అవయవంలో వ్యాపించింది. ఆమె అతని రోమ రోమాన్ని అనురాగంతో ముంచెత్తింది; ప్రేమతో ఉర్రూతలూగించింది; తెల్లవారుతోంది; ఆమె వెళ్ళే సమయమైంది. అయినా ఆమె హృదయం మహివాలుని విడిచిపెట్టి వెళ్ళడానికి ఎంతమాత్రం యిష్టపడ్డంలేదు.

చివరకు గత్యంతరం లేక ఆమె అక్కడినుంచి బయలుదేరి వెళ్ళింది. మరుసటిరోజు సాయంకాలం, ఆ తరువాతకూడా అతను సోహనీ గ్రామ తీరానికి రాకూడదని, ఆమెయే అతను ఉండే తీరానికి వస్తూ ఉంటుందని, గాయము మానే వరకు నీటిలో దిగనని ఈ ఉదయం పడవలోనే అవతల ఒడ్డుకి తిరిగి వెళతానని ఆమె మహివాల్ చేత వాగ్దానం చేయించింది. వారు ఇకనుండి అవతల ఒడ్డున మసీదుదగ్గర కలుసుకునేందుకు నిశ్చయించుకున్నారు.

ఈ నిర్ణయాలు చేసుకోవడం ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడుకొనడంలో ఆలేఖ సోహనీకి చాల ఆలశ్యమైంది. నెమ్మదిగా ఆమె తన యింటి వాకిట్లోకి చేరింది. ఎన్నోకళ్ళు ఆమెవైపు కోపతాపాలతో చూస్తున్నట్లు గమనించింది. అత్త ఆడబడును తమ తమ మంచాలపై పడుకుని కళ్ళు మూసుకొని నిద్రపోతున్నట్లు నటిస్తూ అంతా గమనిస్తున్నారు.

మర్నాడు ఉదయము సోహనీకి తన ఆడబడుచు అత్తగారితో కొంత గొడవ జరిగింది. ఆమె కొమల శరీరం దానితో వాడి మాడినట్లయింది. అత్త ఆడబడుచుల మధ్య ఈర్ష్య, అసూయలు. ప్రజ్వరిల్లుచున్న చితివలె భగ భగ మండుతున్నాయి. ఆరోజంతా తన యింటి వాకిట్లో జరిగే గొడవలు చూస్తే సోహనీకి ఊపిరాడ్డంలేదు. ఆమెకు తన పరిసర ప్రదేశమంతా ఏదో దుర్వాసనతో నిండినట్లు తోచింది. యింటి లోపల, యింటి మూలల్లో నిలబడ్డవారు ఏదో గుసగుసలు, కుట్రలు పన్నుతున్నట్లుగా అనునూనం కలిగింది.

ఎట్లాగో రాత్రి అయింది. పరివారంలోని వారికి కొంచెంగా నిద్ర పడుతోంది. వాకిట్లో యింటివారు నిద్రపోతున్నారు. ఆ సమయమున సోహనీ తన మహివాల్ ను కలుసుకోవడానికి బయలుదేరింది. యునానది దాటేందుకు ఆమె పంట గదినుంచి ఒక కుండతీసికొని చంకలో పెట్టుకుంది.

సోహనీ నదీవైపుకు బయలుదేరింది. నిద్రపోతున్నట్లుగా నటిస్తున్న దుష్టురాలు ఆమె ఆడబడుచు లేచి నెమ్మదిగా సోహనీని వెన్నంటింది. అత్తగారు తన మంచంపైనుంచి లేపకుండానే మనస్సులో ఏవగింపుని పెంచుకుందోంది.

తనయింటినుండి బయలుదేరి సోహనీ గది గజా యునానదీ తీరానికి చేరు కుంది. ఆరోజు నది శాంతంగా ఉంది. వరద వచ్చినట్లే లేదు. సోహనీ ముందు వెనుకలు చూడకుండా తన ప్రియుణ్ణి కలుసుకొనే ఆత్మతతో నదిలో దిగి ఈదడం ప్రారంభించింది. ఆమె ఆడబడుచు నిరాశతో నిలుపునా నీరుకారుతూ ఒడ్డున నిలబడిపోయింది. ఆమె చూస్తూ ఉండగానే సోహనీ మటుమాయమైంది.

రాత్రంతా సోహనీ ఆడబడుచు నదీ తీరంలో కూర్చుని రకరకాల ఆలోచనలు చేస్తూ ఉంది. మధ్య మధ్య కోపంతో దంతాలను పట పటా కొరుక్కుంది. తెల్లవారుతుండగా నదిలో సోహనీ కుండ సహాయముతో ఈడుతూ వస్తూ ఉండడం ఆమె చూసింది

దొంగ దొంగతనం చేస్తూ ఉండగా పట్టుకోవాలని ఆడబడుచు ఎంతగానో వాంచింది. కాని అలా చేయలేకపోయింది. ఒక దట్టమైన మర్రిచెట్టుక్రింద నిలబడిమాత్రం చూస్తూఉండిపోయింది.

సోహనీ నదినుంచి ఒడ్డుకు చేరింది. బట్టలను పిండుకుంది. ఆహా! ఎంతటి సాహసవంతమైన యువతి! వెన్నెలలో ఆమె సౌందర్యం కళ్ళకు మిరిమిట్లు గొలుపుతూ ఉంది. ఆడబడుచు గుడ్లవృగించి సోహనీవైపు చూస్తూ ఉంది. సోహనీ తన కుండను ఒక పొదలోదాచి యింటివైపు మరలింది. తెల్లవారకముందే యింటికి వెళ్ళి ఆమె తన మంచంపై వాలిపోయింది. ఎండాకాలపు రోజులవి. ఆమె బట్టలు దారిలోనే ఎండిపోయాయి.

ఆడబడుచు తల్లికి తాను చూసినదంతా పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పింది. అసూయతో ఆడపడుచు మండిపోయింది. మనస్సులో ఆమె సోహనీకంటే బాల పెద్దది. అయినా. యింతవరకు ఆమెకు వరుడు లభించలేదు. కాని సోహనీ వివాహమైన తర్వాత కూడా తన భర్తను విడచి తన ప్రియునితో ప్రేమ సల్లాపాలు సలుపుతూ ఉండడం ఆమెను పూర్తిగా దహించివేసింది.

చివరికి తల్లి కూతుళ్ళు తన కుమారుణ్ణి నిలువుగా మోసగిస్తున్న కోడల్ని నిండు ప్రాణాలతో అంతం చేయాలని నిర్ణయించుకున్నారు. ఆడపడుచు దగ్గరగా

వున్న ఒక పచ్చికుండను తీసుకొని వెళ్ళి యనానదీతీరపు పొదల్లో సోహానీ దాచిన గట్టికుండ తీసివేసి తాను తెచ్చిన కుండను అక్కడ పెట్టింది.

మరునటిరోజు రాత్రి సోహానీ తన నిర్ణీత సమయానికి లేచి బయటకు బయలుదేరింది. ఆమె సరాసరి సవీతీరానికి చేరింది. పొదనుంచి కుండ తీసికొని నదిలో దిగింది.

అది నిండు పూర్ణిమనాటి రాత్రి. ఆరోజు మళ్ళీ నది పొంగుతూ ఉంది. మహీవాల్ ను కలుసుకోవాలనే ఉత్సాహంతో సోహానీ ఆనదీ తరంగాలపై తేలి యాడుతూ ముందుకు ఈడుకు పోతోంది. ఆమె కొంచెం దూరం వెళ్ళింది. ఇంతలో చేతులుక్రింద ఉన్న కుండ కరిగిపోతున్నట్లు గమనించింది. అది నిజానికి పచ్చికుండ. అంతా బురద బురద అయిపోయింది. సోహానీ నది మధ్యకు చేరుకుంది.

ఎదుట నది ఒడ్డున శివమందిరం ఉంది. అక్కడ కూర్చున్న మహీవాల్ సోహానీ రాకకై ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఆమె “మహీవాల్, మహీవాల్” అని కేకలు వేయసాగింది. నది తుఫాను చేగంతో పరవళ్ళు త్రొక్కుతోంది. దాన్ని నిజమైన తుఫాను అనే అనాలి. నీటి కెరటాలు సోహానీని ముంచెత్తుతున్నాయి. ఆమె పదేపదే మహీవాలుని పిలుస్తూ ఉంది. కెరటాలలో ఆమె మునిగి తేలుతూ ఉంది. ఆమె మహీవాలుని పిలిచినప్పుడల్లా వెనుక ఒడ్డుపై నిలబడి ఉన్న ఆడ బడుచు పకపక విరగబడి నవ్వుతోంది. తుఫాను రాత్రిలో ఆమె వికటాట్టహాసపు నవ్వులు భూతాల అరుపుల్లా ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి.

మహీవాల్ సోహానీ అరుపులు విన్నాడు. తన చేతిబెత్తం సహాయంతో మందిరం బయటకు వచ్చాడు. ఆహా! ఎంతటి నిండు యావ్వనపు సౌందర్యం అతనిది. సోహానీ పిలుపు మళ్ళీ వినబడగానే అతను వెనుక ముందు ఆరోచించు కుండానే ఉన్న పళంగా గాయపడిన కాలునికూడా లెక్క చేయక నదిలో ఉరికాడు.

మహీవాల్ నదిలో దూకగానే విసురుగా ఒక పెద్ద తుఫాను కెరటం చచ్చింది. జలప్రవాహంలో వారిరువురు ఒకరి కౌగిటిలో మరొకరు ఇటుడిపోయారు. రెండు మూడు క్షణాలు వారలా వుండడం ఆడబడుచు చూసింది. ఇక ఉత్తుంగ తరంగాలు వారిరువురిని తడలో దాచుకున్నాయి. ఆ తరువాత మళ్ళీ వారు ఎక్కడా కనబడ లేదు. ఇక ఈ ప్రపంచంలో సోహానీ లేడు. మహీవాల్ లేడు. వారు ఒకరి నొకరు గట్టిగా కలిచుకుని యనానదీ జలంలో రినమై పోయారు. అవతలి ఒడ్డున నిలబడి వున్న ఆడబడుచు నిశ్చేష్టరాలై తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

పూరనభగత్

—శివమూర్తి

ఇది పంజాబులోని సియాల్కోట్ కు సంబంధించిన విషయం. ఒకానొకప్పుడు అక్కడ సలవాన్ అనే రాజు పరిపాలన చేస్తూ ఉండేవాడు. అతనిపట్టపు రాణి ఇచ్చారా. ఆమెకు ఒక పుత్రుడు జన్మించాడు. అంతటితో తన కోర్కెలన్నీ కదలేరినట్లుగా రాజు తలంచాడు. అతను తన కుమారుడికి పూరన్ అని నామకరణం చేశాడు.

అప్పట్లో సిద్ధయోగుల ప్రభావం పంజాబులో అత్యధికంగా యుండేది. సిద్ధులు శ్రీజాతిని ఎంతో హీనంగా చూసేవారు. పురుషులను స్త్రీల ప్రభావంనుంచి దూరంగా వుంచేవారు. వారి దృష్టిలో వివాహమంటే అర్థం గుల్లకర్రకు పురుగు పట్టినట్లు తలచడమేకాక కుటుంబము, మాయా మమతల బంధనాలు పురుషుని విరాసానికి హానికరంగా భావించబడేవి. సలవాన్ రాజుకు సిద్ధులంటే అపరిమితమైన భక్తి కాబట్టి పూరన్ పుట్టిన వెంటనే అరణ్ణి పన్నెండేళ్ళ వయస్సు పరకు కుటుంబానికి దూరంగా ఉంచాలని నిశ్చయించాడు. అతన్ని కఠోరమైన నిగ్రహ నియమాలతో పెంచాలని తద్వారా బాల్యం నుంచి అతను చక్కగా మనోవికాసం చెందగలదని నిర్ణయించ బడింది. ఈ నిర్ణయం అత్యంత కఠినంగా అయినా తన కుమారుని మేలుకై రాజు తన హృదయాన్ని పాషాణంగా మార్చుకుని అందుకు అంగీకరించాడు.

"పూరన్ ఇక చానేరియో బాహర్ ఆయా,
దూజీ కోఠరీ దే విచ్చ పా దిత్తా
కాదర్ యార్ మోయా, పూరన్ భగత్ తాయా,
బాప్ జమ్మదియా, కైద్ కరా దిత్తా!"

[పూరన్ ఒక అంధకార బంధురమైన మాతృగర్భం అనే కొఠారం నుంచి బయటకు వచ్చాడు. మళ్ళీ అతన్ని మరియొక కఠిక చీకటితో భూగర్భపు జైలులో

పడవేశారు. అంటే అతని తండ్రి పూరన్ పుట్టిన వెంటనే కారాగార వాసుణ్ణి చేశాడు.]

సిద్ధయోగులు చెప్పిన దానిని బట్టి ఈ నిర్ణయం సరియైనదే కావచ్చు. కాని యోగుల సాధన ప్రకృతి నియమాలను ఉల్లంఘిస్తున్నది. తల్లి కుమారుడు ఒకరికొకరు దూరమయ్యారు. ఈ విధముగా శ్రీ, జరుగులుగా తప్ప వారి మధ్య మరే సంబంధము మిగులలేదు. మనం మనస్సునుంచి ఏ విషయాన్ని తొలగించి దూరంగా ఉంచాలనుకుంటామో ఆ వైపు మన మనస్సు ఎక్కువగా ఆకర్షింప బడుతూ వుంటుంది. సలవాన్ రాజు తన కుమారుణ్ణి తల్లినుంచి వేరుచేయ గలిగాడు. కాని, అతను మాత్రం ఆవృద్ధాప్యంలో మరొక వివాహం చేసి కొన్నాడు. రెండవ భార్య నిండు యౌవనవతి. రాజు సహజంగా తన నూతన భార్య ప్రభావంలో పడిపోయాడు. అతను ఆమె చేతిలో ఒక కీలు బొమ్మగా తయారయ్యాడు.

“జోమ్ జాయే రాజే సలవాన్ ఆందీ,
ఇక్ శ్రీ హోర్ విఆహ కే జో,
ఓహదీ జాత్ చమియారో తేనా(లూణా),
ఘర్ ఆయీ సో ఈన్ మనాకే జో.”

[రాజు సలవాన్ మరొక శ్రీని వివాహమాడి అంతఃపురానికి తీసుకొని వచ్చాడు. కులానికి ఆమె మాదిగ శ్రీ. ఆమెపేరు లూణా. పూర్తి అధికారాలు పొందిన పిమ్మటనే ఆమె రాజభవనంలో ప్రవేశించింది]

పూరన్ భూగర్భ బంధిభానాలో పెరుగుతూ వున్నాడు. సలవాన్ రాజు నూతన పడుపుతో ఘోగ విలాసాలలో రాత్రింబవళ్ళు మునిగి తేలుతున్నాడు. ఇక తండ్రి కొడుకులమధ్య ప్రేమ సంబంధంగాని, గౌరవ భావంగాని లేదు. ఇరువురి మధ్య అగాధమైన అభాదం ఏర్పడింది. ఇరువురు ఒకరికొకరు అపరిచితులు. వారిద్దరి అభిరుచులు విభిన్నమైనవి.

పన్నెండు సంవత్సరాల తరువాత పూరన్ భూగర్భ కారాగారంనుంచి బయటకు వచ్చాడు. వైధమంగా అతను తండ్రి దర్బారుకు వెళ్ళి తండ్రికి నమస్కరించాడు. దీర్ఘకాలం తర్వాత తండ్రి కొడుకులు కలసికొన్నారు. ఇరువురూ

తమ తమ వ్యక్తిత్వాన్ని ఒకరికొకరు చక్కగా అవగాహన చేసుకొన గలిగారు. నూతన రాజీతో భోగ విలాసంలో మునిగి తేలుతున్న రాజు “నా కుమారునికి వివాహం తక్షణం ఇదేరోజున జరిగి తీరాలి” అని ఆదేశించాడు. కాని సత్యం, ధర్మంగా జీవితాదర్శంగాగల పూరన్ తండ్రితో “వివాహమనే సంకెళ్ళు వేసి నన్ను భగవంతునికి దూరం చేయవద్దు” అన్నాడు. భక్తులు, సాంసారిక మానవులు కలసి వుండడం కష్టం. రెండు జీవితాల విభిన్న భావాలు ఒకటి మరొక దానితో సంఘర్షణ పడ్డాయి.

“దాల్ దసదా పుచ్చదా లాగియాఁ నూఁ,
సలవాన్ రాజా ఉచ్చే గట్టే కే జో
పూరన్ భగత్ దా డూంధజా దాఁ ఓఁ కొయీ
జిచ్చే చల్ దుకాఁ దిన్ ఆణ్ణేదే జో,
జాల్ జరా నా సంగదా బాప్ రోలోఁ,
కేమాదా బాబలా పుత్త విలహా నాహీఁ
జే హదే శౌక్ లయీ తోక్ బ్యాహా కర్దే,
అజే ఓహ్ మేరేమన్ చా నాహీఁ,
మేరా భోర్ సైలానీ హై నిత్తరైఁ హదా,
బన్న బాబలా దేడియాఁ పా నాహీఁ,
కాదర్ యార్ ఆఖే పూరన్ బాప్ తాయీ
మైథో రబ్బదా నాఁ భులా నాహీఁ”

[ఈరోజు పూరన్ కి వివాహం జరిపే స్థలం క్షణంగా సంసిద్ధం చేయండి అన్నాడు సలవాన్ రాజు గట్టిగా. పూరన్ జంకు విడిచి వివాహం నిరాకరించాడు. ఏ కోరికలు నెరవేరేందుకు వివాహం జరుగుతుందో అవి నాలో ఇంకా అంకురించ లేదు. నా మనసుకి సుస్థిరత లభించనందువల్ల, నా పాదాలకి సంకెళ్ళు వేయ వద్దు. ఈశ్వరునికి నన్ను దూరం చేయవద్దు అన్నాడు పూరన్.]

రాజు దర్బారులో రాజైన సలవాన్ కు భక్తుడైన పూరన్ కు మధ్య ఎంత మాత్రం పొంతన కుదరలేదు. ఇరువురి మధ్య జటిల సమస్య ఎక్కురైంది. ఎప్పుడూ రాజు తన ఆజ్ఞను ఉల్లంఘించటమనేది వినేందుకు అలవాటు పడియుండ లేదు. ఒకసారి రాజు తన కుమారునికి విరుద్ధంగా ఆజ్ఞ జారీ చేస్తాడని సుంత్రి

కంగారుపడి రాజకుమారుని అమాయకత్వాన్ని గూర్చి రాజుకి ఎన్నో విధాల సచ్చ జెప్పి శాంతింప బేశాడు. రాజు కొంతమంది నౌకల్లను పూరన్ వెంట పంపుచూ అతను వెళ్ళి తన తల్లుల పాదాలకు ప్రణమిల్లాలని ఆదేశించాడు. యోగవిద్యలో ప్రవీణుడైన పూరన్ కు రాజ దర్బారులో అమలుజరిగే శాసనాలు తెలియవు. అంతే కాదు, అతనికి అంతస్పృహ భోగ విలాసాలంటే అసలే తెలియవు. అందరికంటే మొదటి భవనం సనతిల్ల లూణా నివసించేది. ఆమెకు జీవితంలో భోగ విలాసాలు తప్ప గృహస్థ జీవితముతో పాఠ్యం లేదు. ఇంతకాలంగా ఆమెకు సంతానం కలగలేదు. భర్త ప్రేమతప్ప ప్రపంచంలో ఆమె మరేమీ చవిచూడ లేదు. పతి తప్ప మరేపురుషుడూ ఎన్నడూ ఆమె భవనంలో అడుగుపెట్టి ఎరుగడు. ఆమె దృష్టిలో బహుశా పురుషులంతా ఒకటే. ఆమె పెద్దగా చదువు సంధ్యలున్న. త్రీకూడా కాదు. ధార్మిక విద్యయంటే ఎంతమాత్రం ఆమెకు తెలియదు.

హఠాత్తుగా రాజకుమారుని రాక చూసి ఆమె సిద్ధైరపోయింది. పూరన్ ఆమెను 'తల్లీ'యని సంబోధించి పిలిచాడు. ఆమెకు ఒక్కసారిగా ఒళ్ళు జల్లుమంది. ఆమె యింతవరకు మాతృమూర్తి కాలేదు. సవతి కుమారుణ్ణి తన కుమారునిగా ఎలా భావిస్తుంది! పూరన్ నోటినుంచి తనను తల్లి అన్న శబ్దం ఎంతో కటువుగా వినిపించింది. అతను తనను పరిహాసం చేస్తున్నట్లు భావించింది.

లూణా రాజుపై కూడా పెత్తనం చెలాయించేందుకు అలవాటు పడింది; ఆమె తన హృదయంలో యిలా భావించింది:

జోయే జాహరా ఆఖదో శర్మ కేహో,
మాయీ మాయీ నా రాజియా ఆఖ్ మైనూఁ
కువబోఁ రఖ్ నా జమియో జాయియోఁవే,
మాయీ ఆఖదా ఏ కేహదే సాక్ మైనూఁ."

పూరన్ నోటితో తనని 'అమ్మా' అన్న పిలుపు విని "నన్ను ఏ సంబంధంగా తల్లినంటున్నావు నేను నీకు జన్మనివ్వలేదు" అన్నది లూణా.

పూరన్, లూణా ఇరువురూ భిన్న భిన్న భావాలను వ్యక్తపర్చిచారు. ఒకరికి జీవితపు ఆద్యంతాలు భోగవిలాసాలైతే మరొకరికి జీవన పర్యంతమూ యోగసాధనయే జీవితపు ఏకైకలక్ష్యం యోగసాధన. ఇరువురు కూడా ఒకరు సత్యమని

నమ్మిన దానిని మరొకరు అర్థంచేసుకోవటంలో అసమర్థులు. నిజానికి ఇరువురూ రాజగృహపు నివాసులే అయినా పూరన్, లూకాల ఇరువురి జీవిత విధానాలు పేరే నవి. వారిరువురి జీవిత విధానాలూ సమానాంతరములగుటచే పరిస్పరం అపరిచితుల పలే వ్యవహరించారు. అంతట పూరన్ ఇలా అన్నాడు.

‘నీవు వివాహమాడిన వ్యక్తి నా తండ్రి కావటంవల్ల, నువ్వు నా రల్లి వయావు’ అని సమాధానమిచ్చాడు పూరన్.

“జిన్ దీ త్రీతూ ఓహ పై బాప్ మేరా

తేరే శికమ్ హో జామియాఁ జాన్ మాయే ”

లూకా పూరన్ మాటలు విని గగుర్పాటు చెందింది. ఒకవైపు పూరన్ విషప్రాయంగా తోస్తున్నా మరోవైపు ప్రాణ ప్రియునిగా, మనో నాయకునిగా కన బడుతున్నాడు. ఆమె అతణ్ణి ఏవిధంగానైనా తనవాణ్ణి చేసుకోవాలని చూస్తోంది. ఒకవేళ ఆ అవకాశం లభించకపోతే అతని జీవితాన్ని సమాప్తం చెయ్యాలని దృఢంగా నిశ్చయించుకుంది. లూకా ఒక సమయంలో తన ప్రేమను, తన ద్వేషాన్ని ప్రకటిస్తూయిలా అంది:

“కాఫ్ కత్త కరా ఉంగే పూరజా వే,

అఖే లగ్ జాజే ఫలా చాహూఁ నావేఁ

ఁ డూలీ అడ్డరే ఖదీ మైఁ పాన్ తేరే

హౌసి యాయా ధైర్ నా పాడిఁ నా ఐఁ.”

పూరన్ తన జీవితాన్ని రాపాడుకోవాలంటే ఆమెకోర్కె ననుసరించి నడచాలి. లేదా జీవితంపై ఆశ వదులుకోవాలి అని లూకా పూరన్ తో స్పష్టంగా చెప్పింది. కాని పూరన్ కు ఐహిక సుఖాలకంటే ధర్మమంటే ఎక్కువ ప్రేమ. అతను ధర్మానుసారంగా జీవించాలనుకుంటున్నాడు. కాని పథభ్రష్ట జీవితం గడవ దలచుకోలేదు:

“ఆంభోఁ పరతరే నజర్ న చూర్ కర్ సాఁ,

బపర్ సూలో రేచధన్ క చూర్ కర్ సాఁ

కన్నీ ఖిచ్చరే బందరౌఁ బాహార్ ఆయాఁ

అఖే ధర్మ గవాయే కే నాహా మీఁసాఁ.”

జీవితాంతరమూ ఎవరైతే ధర్మంకొరకు చావునరైనా వెనుకాడడో అతనే

దూర దృష్టిగల పురుషుడు. ధర్మ మార్గంలో ఒకవేళ మృత్యువు సంభవిస్తే అతణ్ణి డాంబికుడని ధార్మిక గర్విష్టయని తలచాలి. పేరన్ ఏ భవనంనుంచి ప్రతికూల సమాధానం లూణాకి యిచ్చి బయటకు వచ్చాడో అదే భవనంనుంచి అతనికి మరణ శిక్షకు ఆదేశం యిచ్చబడింది. లూణాను అక్కడ విడచి పూరన్ ఐశ్వర్యములతో తులతూగే భవనంనుంచి తిరిగి వచ్చాడు. రాజుకు అత్యంత ప్రీయురాలైన లూణా తన శృంగార పరికరములైన ఆభరణాదులను చిందర వందరగా తీసి పారవేసింది. మాసిన బట్టలు దరించింది; రాత్రికాగానే విలాస ప్రీయుడైన రాజు లూణా భవనానికి విచ్చేరాడు. రాజు అంతఃపురంలో విచిత్రమైన ఆ వాతావరణం చూసి ఆశ్చర్య చకితుడయ్యాడు. దీపాలకాంతి లేదు. లూణా చీకటి గదిలో పడుకొని వుంది. ఆమె ఆభరణాలు, విలువైన వస్త్రములు చిందర వందరగా పడివున్నాయి. రాజు రాణిని “ఏమయింది? ఈ విధంగా పున్నందుకు కారణమేమిటి?” యని అడిగాడు. దాంతో ఆమె చెక్కి చెక్కి ఏడుస్తూ రాజుకి తన పగిలిన గాజులు, చినిగిపోయిన రవికె చూపించింది. పూరన్ పేరుపెట్టి ఏదో చెప్పడం ప్రారంభించిందో లేదో రాజు మండిపడ్డాడు. రాజు దర్బారులో రాజునకు కూడ తన కూమారుని సంభాషణ నచ్చలేదు. రాజభవనంలోనే కాదు, రాజు మనసులో కూడా చీకటి అలముకొంది. ఇంటా బయటా ఎక్కడా అతనికి వెలుతురు కానరాలేదు తక్షణం అతను తలారులకు కబురంపించాడు. చీకటి భవనంలో కూర్చునే అతను కుమారునికి మరణదండన విధించమని ఆదేశించాడు. ఐశ్వర్యం కఠోర చృదయాలకు మధ్య ఏదో అవినాభావ సంబంధముంది. రాజు పుత్రుని ఎధించి తన ఐశ్వర్య సాధన సామగ్రిని కాపాడుకోదలిచాడు.

ప్రాతఃకాలం రక్త రంజితమైన సూర్యునకు అర్ఘ్యమిస్తున్న రాజు పురో హితుని చేయి కూడా పణకసాగింది బజారు మూసివేశారు. ప్రజలు తమ తలుపులను కిటికీలను మూసుకున్నారు. పూరన్ శూన్యంగా పున్న వీధుల్లో జజ్జార్లగుండా మృత్యువునకు ఎదురుగా సాగిపోతున్నాడు. అతనికి ముందు నిశ్శబ్దంగా, నిర్జీవంగా పూరన్, అతని వెనుక భయకంపితులైన వధకులు వారి వెనుక పాదరక్షలు లేని కాళ్ళతో నెత్తిపై గుడ్డ లేకుండా విలపిస్తూ తల్లి ఇచ్చారా నడుస్తోంది. పట్టణమంతా నిశ్శబ్దంలో నిద్ర పోతోంది. ఏభిధమైన శబ్దం ఎక్కడా వినపడ్డంలేదు. రాజు శాసనం ఎవరిని వల్లెత్తుమాట అనకూడదని శాపించింది.

పూరన్ ను గిల గిల కొట్టుకునేటట్లు చంపమని రాజాజ్ఞ. అతని చేతులు నటికివేయ బడాలి; అతణ్ణి ఒక నూతిలో వ్రేలాడదీయాలి; పూరన్ కు విధించిన శిక్ష చూసి తక్కినవారికి గుణపాఠం కావాలి; అతనిని చూసి జాలిపడేవారు వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ చావాలి. రాజు కేవలం శిక్ష విధించుటయే గాక తద్వారా మనో రంజనం కూడా పొందేవాడు. అపరాధికి ఎంత కఠినశిక్ష విధిస్తే రాజు అంతగా ప్రసన్నచిత్తుడయ్యేవాడు. వధకులు వచ్చి రాజుతో ఆయన ఆజ్ఞను అక్షరాలా పాటించామని, పూరన్ కాళ్ళూ, చేతులు(నరికి వేశామని, అతణ్ణి ఒక నిర్జన ప్రదేశ మందున్న పాడుపడిన నూతిలో వ్రేలాడదీశామని చెప్పారు. ఇది వినడమే తడవుగా పట్టణ ప్రజలంతా అర్తనాదం చేశారు. కాని ఎవ్వరూ అతని జీవితాన్ని రక్షించలేదు. ఐహళ అందుచేతనే ఎవ్వడూ కాళ్ళూ, చేతులు నటకబడిన రాకుమారుడు గిల గిల కొట్టుకొని విలపించడం చూడడానికై వెళ్ళలేదు. అంతా పూరన్ దురదృష్టం. మొదటి తల్లి గర్భం తరువాత తండ్రి విధించిన అంధకార బంధురమైన భూ సౌరంగ కారాగారవాసం. ఇక యిప్పుడు సషతి తల్లి కృపా ఫలితం చీకటినుయ్యి. ఒక చీకటి తరువాత మరొక చీకటి; అనంతరం మళ్ళా మూడో చీకటి కొఠారం. మూడవ అంధకారం అతని హృదయ జ్యోతిని మరీ ప్రజ్వలితం చేసింది.

కొంతకాలం గడచింది కొంతమంది సిద్ధయోగులు తమ యాత్రా మజిలీగా ఆ పాడుపడిన నూతి దగ్గర బసచేశారు. సంవత్సరాల తరబడి వాడకుండా దుర్గంధ పూరితమైన నూతిలో నీళ్ళకొరకు ఆయోగులు చేదవేశారు. నూతినుంచి మనుష్యునివలె మాట్లాడినట్లు ధ్వనులు వినపడ్డాయి. ఇంతకాలం తర్వాత ఎవ్వరో నన్ను జ్ఞాపకం చేసుకోవడం ఒక విధంగా మంచిపనే జరిగినట్లయిందనుకున్నాడు పూరన్. మొదట ఆ యోగులు ఆ ధ్వనులకు భయభ్రాంతులయ్యారు. అది నుయ్యికాదు. భూతముల నివాసమని వారికి తోచింది. వారి గురువు గోరకనాథ్. ఆయనకు ఈ విషయం తెలిసి నూతి దగ్గరకు వెళ్ళి శ్రద్ధగా పరిశీలించి చూశాడు. నూతిలో ఏ దెయ్యమూ లేదు; భూతమూ లేదు. ఒక మనిషి వ్రేలాడుతున్నాడు. గురువుగారి ఆదేశానుసారము శిష్యులైన ఆ యోగులు నూతిలో వ్రేలాడుతున్న ఆ వ్యక్తిని బయటకు తీశారు. గోరకనాథ్ దృష్టి అతనిపై పడగానే పూరన్ కు కాళ్ళూ చేతులు యథాతథంగా అతుక్కున్నాయి. ఎంతటి విచిత్రం! గురువు

యొక్క కృపచేత కాళ్ళూ, చేతులు తిరిగివచ్చాయా? లేక వధకులే రాశాజ్ఞను సరిగా పాలించలేదా? పూరన్ కు చేతులే కాదు అతని సర్వాంగములు వికలమై యున్నట్లయింది. అతనికి నిలవవున్న దుర్గంధపూరిత జలంవలె తన శరీర శక్తి యంతా వుడిగినట్లనిపించింది. తన శరీరాన్ని అతను ఎన్నడూ ఏదనిలో నిమగ్నం చేయలేదు. నూతినుండి వెలువడి పూరన్ గురు గోరక్ నాథ్ పాదాలపై పడి తన కుపదేశమిమ్మని అర్థించాడు.

గురు గోరక్ నాథ్ ఎంతో కష్టంమీదగానీ ఉపదేశమిచ్చేవాడు కాదు. మొదటి శిష్యుణ్ణి కఠినంగా పరీక్షించేవాడు. కాని పూరన్ కఠిన పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడయ్యాడు. తల్లిదండ్రులు, ప్రపంచ మాయామమతలు అతని దృష్టిలో ఎన్నడో చురణించాయి. అది గమనించి గోరక్ నాథ్ అతనికి ఉపదేశమిచ్చాడు. పూరన్ చెవులకు రంధ్రాలు పొడిపించి యోగి చిహ్నంగా రాగిపోగులు తగిలించారు. అయినా, ఇంకా ఒక అగ్నిపరీక్ష మిగిలివుంది. కాముకురాలైన స్త్రీ బాంసుంచి పూరన్ రక్షింపబడ్డాడు. ఇక ప్రియురాలి ప్రేమ బంధనాలనుంచి బయట పడవలసి వుంది.

మరుసటిరోజున పూరన్ భుజానికి జోలి తగిలించుకొని భిక్షకై సమీప పట్టణానికి బయలుదేరాడు. అది అతని తండ్రి నివసించే పట్టణం. ఆ పట్టణము లోకి వెళ్ళడానికి అన్నిమార్గాలు పూరన్ కై నిషేధింపబడి వున్నాయి. అతడు తండ్రి పట్టణమునకు వెళ్ళేబదులు మరో అపరిచిత పట్టణమునకు వెళ్ళటం మంచి దని భావించాడు. మరోవైపు రాణి సుందరా, యొక్క రాజధాని నగరముంది. అక్కడ రాజ్య కార్యకలాపాలన్నీ స్త్రీలే నిర్వహిస్తారు. పూరన్ మొదటనే స్త్రీ ప్రభావానికి గురి అయ్యాడు. అయినా భిక్ష అడిగి తీసుకొని పోవాలి. స్త్రీ నిజానికి యోగికి అగ్నిపరీక్షవంటిది.

రాణి సుందరా, అనుపమ సౌందర్యవతి. నిండు జన్మని. కాని ఆమెకు తన సౌందర్య యౌవ్వనాలకంటే తన సత్యమార్గంపై ఎక్కువ అభిమానం. పూరన్ రాణి సుందరా రాజద్వారంవద్దకు వెళ్ళి 'భిక్షందేహి' అన్నాడు. సుందరా, పూరన్ యిరువురికి పరీక్షా సమయం ఆసన్నమైంది. దాసీలు భిక్షపెట్టేందుకు వచ్చి వారు పూరన్ సౌందర్యాన్ని చూసి విస్తుపోయారు. వారు ఆశ్చర్యంతో వెనుకకు మరలి రాణితో "అటువంటి మన్మథ రూపసియైన యోగికి భిక్ష తమ చేతులతోనే ఇవ్వాలి" అని అన్నారు. బహుశా కఠిన నిగ్రహంతో ఉంటూ రాణియొక్క

దాసీలు కూడా విసిగి - వేసారి పుంటారు. తన దాసీలుకూడా తన ధర్మాన్ని పరీక్షించ చూస్తున్నారని రాణీ తలచింది. ఆమె అంతఃపుర పైభాగంనుండి క్రింద నిలబడి వున్న యోగిని చూసింది. ఆమె కళ్ళు కాంతివంతమైనాయి. ఆమె వజ్ర, వైడూర్యాలు నింపిన పళ్ళెం తీసుకొని స్వయంగా సింహద్వారం దగ్గరకు వచ్చింది యోగి పూరన్ రాణీవైపు కన్నెత్తినా చూడలేదు. అంతేకాదు, వజ్ర వైడూర్యాలు నింపిన పళ్ళాన్నికూడా అతను చూడలేదు. రాణీ అతని జోలిలో వేసిన దానిని తీసికొని అతను గురువుగారి బసకు చేరాడు. గురువు ఆ రత్నాల భిక్ష చూసి యిలా అన్నాడు:

“నూన్ నహి ఎహ దౌలతాః కమ్మ సాదే,
గురాః ఆశియా మోద్ కే ఆ పూతా,
ఎహ వైణ్ ఫకీరాః దా కమ్మ నాహీ,
పక్కా భోజన్ జా మంగ్లియా పూతా.”

పూరన్ మొదటి పరీక్షలో నెగ్గాడు. గురువు అతణ్ణి మళ్ళీ రెండవ పర్యాయం అదే పరీక్షకి గురిచేశాడు. పూరన్ రెండవ పర్యాయం భిక్షకై రాణీ దగ్గరకు వచ్చాడు. దాంతో సుందరాః బహుశా అతనిపై తన సౌందర్య, ఐశ్వర్యముల ప్రభావం పడివుండవచ్చునని తలచింది. ఇక అతనిపై పూర్తి విజయాన్ని సాధించాలనుకుంది పూరన్ వండిన భోజనము కావాలని కోరాడు, రాణీ రకరకముల పిండివంటలు తయారు చేయించింది. తన దాసీలను వెంట పెట్టుకొని పూరన్ తో బాటు అతని గురువుకి ప్రణమిల్లి రావచ్చునని బయలుదేరింది. మార్గంలో సుందరాః దృష్టి అంతా పూరన్ నిండు యౌవనంపైనే కేంద్రీకృతమై వుంది పూరన్ నడుస్తున్నప్పటికి అచంచల సమాధి స్థితిలో తన్మయుడై వున్నాడు.

గురువు వున్న కొండపైకి చేరి సుందరాః సిద్ధులందరికి భోజనం పెట్టింది. కఠిన సంఘర్షమయ జీవితం గడిపే ఆ యోగులకు ఎన్నో సంవత్సరముల తర్వాత యింతటి రుచికరమైన భోజనం తనివితీరా లభించింది. మనసారా వారు భోజనం చేశారు. సుందరాః చూపిన ఆదరానికి, సేవాభావానికి ప్రసన్న చిత్తుడై గోరక్ నాథ్ “రాణీ, నీవు చూపిన ఆదరానికి నేనెంతో ఆనందిస్తున్నాను. కావున నీవు ఏదైనా కోరదలచినచో కోరుకో” అన్నాడు. రాణీ తన హృదయంలో రేకెత్తే తుఫానును అణచుకుంటూ “గురువర్యా, నాకు భగవంతునివల్ల ఏమీ లోపంలేదు.

సర్వ భోగ భాగ్యాలు ఉన్నాయి. ఇక ఏ వస్తువు నాకు అవసరంలేదు.” అన్నది. అంతట గోరక్ నాథ్ సర్వ భోగభాగ్యాలు లభించినప్పటికీ ఏదో ఒక కోర్కె మిగిలి ఉంటుంది. కనుక ఏదైనా కోరుకోమని మళ్ళీ అన్నాడు. ఇక తన మనస్సులోనున్న వాంఛను అరికట్టడం రాణీకి కష్టమైంది. కాని రాణీ తన దాసీల సమక్షంలో తన నిగ్రహం అనే భ్రమను ఎట్లానో అణచుకొంది “గురువర్యా, తమరు సర్వజ్ఞులు అంతా రమ కృప” అంది. కొద్దిసేపట్లో దాసీలంతా అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయారు. దాంతో గోరక్ నాథ్ “అపకాశం పోగొట్టుకొన్న తరువాత లభించేదేమీ వుండదు. నేను మూడవసారి మళ్ళీ మాట యిస్తున్నాను. నీవు ఏమైనా కోరికలిస్తే కోరుకో” అన్నాడు. సుందరాకు దైర్యం సడలింది. ఆమె నోటితో ఏమీ అనలేకపోయింది. ఆమె తన నయనాలతో తన మనోవాంఛను ప్రకటించింది:

“రాణీ సుందరా, ఉత్ కే నజర్ కోతో.

పూరన్ భగత్ హై అమృత ఫల్ మేరా.”

గోరక్ నాథ్ పూరన్ కు ఆదేశమిచ్చి సుందరా వెంట పంపించివేశాడు అగ్ని జ్వాలలాంటి సుందరా నీడలాంటి పూరన్ ఇరువురూ ఒకరివెంట మరిఒకరు నడుస్తూ ముందుకు సాగిపోతున్నారు. అది అగ్నిజల సమ్మిళితం. ఇరువురికీ కఠిన పరీక్షా సమయం. గురువర్యాలు మరొక పర్యాయం తనను అగ్నిజ్వాలల్లోనికి విసరి వేశారని యిది నాకు పరీక్షా సమయమని పూరన్ తలచాడు. అంతఃపురానికి చేర గానే రాణీ పూరన్ ను సింహాసనంపై కూర్చుండబెట్టింది. అతనికి ముళ్ళపాన్నపై కూర్చున్నట్లు అనిపించింది. పూరన్ సింహాసనం నుంచి లేచి నిలబడ్డాడు. రాణీ అతణ్ణి మళ్ళీ సుకోమల తల్పంపైన కూర్చుండబెట్టింది. కాని, అతను నిద్ర పోయేందుకు బదులు యోగ సమాధి అవలంబించి కూర్చున్నాడు. రాత్రంతా అతడు ఏకాగ్ర జ్యోతివలె ప్రకాశవంతంగా వున్నాడు. రాణీ అతని కాంతిమయ శరీర మహిమను చూస్తూ కూర్చుంది. ప్రాతఃకాలం పూరన్ కాలకృత్యములు తీర్చుకొనుటకై రాజ భవనం నుంచి బయటకు వెళ్ళాడు. రాణీ అతణ్ణి ఆపలేక పోయింది. అయినా, ఆమె కొంతమంది దాసీలను పూరన్ వెంట పంపింది. కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని రాణీ భవనానికి తిరిగి రావటానికి బదులు గురువర్యులున్న కొండవైపు బయలుదేరాడు. దాసీలు అతణ్ణి అడ్డగించి రాణీ మహల్ వైపు తిరిగి

రమ్మని కోరాడు. అంతట “యోగులకు తిరిగి వెళ్ళటం అనేది నిషేధము. విడిచిపెట్టినదానిని వారు మరల గ్రహించరు” అన్నాడు పూరన్. దాంతో దాసీలు “మీ గురువర్యులు మిమ్ములను రాణీగారివెంట పంపాడుగదా” అన్నారు. పూరన్ సమాధానంగా “గురువర్యులదేశానుసారం నేను రాణీవెంట వెళ్ళాను” అన్నాడు.

“అయితే మీరు ఎందుకు రాణితో నివసించరు?”

“గురువర్యులు రాణీవెంట వెళ్ళమని ఆదేశించారు తప్ప ఆమెయింట వుండమని నాకు చెప్పలేదు”

దాసీలు ఎంతో ప్రయత్నించారుకాని, ఉజ్జ్వల జ్యోతిపలె పూరన్ ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఆజ్యోతి చల్లారేటట్లులేదు. అతని శరీరంపై, చెయ్యి పెయ్యడానికి దాసీలకు సాహసం చాలలేదు. వారు భయభ్రాంతులయ్యారు. ఆయనను అడ్డగించలేక వారు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు. దాసీలు ఒంటరిగా రావడం చూసి రాణి నిరాశ చెందింది. అంతకు ముందునుంచి తన విలాస భవనం నుంచి పూరన్ రాకకు ఎదురుచూస్తూ వుంది. కాని, అతని చున్నద ముఖావిందము కనబడలేదు. రాణి మృతప్రాయమైన తన భగ్న ప్రేమను తలంచుకుంటూ ఎంతగానో విలపించింది. ఉన్నాదినివలె ఆమె పూరన్ ను ఇలా పిలువసాగింది.

“రే రంగ్ మహల్ లే చాన్ రానీ,
రోరో అబద్ధో పూరనా యిట్ట గియోఁ
బాగ్ శౌక్ దే పక్క తైయార్ హోయ,
నేహఁ రాయే కే పూరనా పుట్ట గీయోఁ
మదీ బైత్ నా కొత్తియోఁ రజ్జగల్లాఁ,
ఝూతీ ప్రోత్ లగాయే కే ఉడ్డ గీయోఁ
కాదర్ యార్ మియాఁ సస్సీ వాంగ్ మైనూఁ
థలా విచ్చ కురలావుందీ సుట్ట గియోఁ

ఈ ఐశ్వర్యముతో కూడుకున్న వస్తువులు మా ఫకీర్లకి నిరుపయోగం. అందుకని తిరిగి ఇచ్చివెయ్యి. వీటికి బదులు నువ్వు వెళ్ళి వండిన భోజనం తీసుకురా.

పూరన్ ఆమె కండ్లనుంచి అదృశ్యమయ్యాడు. రాణి రంగమహాలుపై నుంచి క్రిందికి దూకి ప్రాణత్యాగం చేసింది. నగరమంతా ఆర్తనాదంతో విండిపోయింది.

పూరన్ తన గురువు ఎదుట నిలబడ్డాడు. గోరక్ నాథ్ పూరన్ నిశ్చహం చూసి ఆశ్చర్య చకితుడయ్యాడు. పూరన్ ఎన్నడూ తన తల్లిదండ్రులను గాని. తన జన్మ భూమినిగాని తలచలేదు. అతనికి లూణాపై ఎట్టి నేరారోపణా లేదు. సుందరా, యొక్క ప్రేమపైన కూడ అతను ఎట్టి అపరాధం మోపలేదు. అతను నిజానికి బ్రహ్మజ్ఞుడై వున్నాడు. నిందాస్తుతులకు దూరుడై ప్రేమ ద్వేషాలకు అతీతుడై వున్నాడు. గురువు గోరక్ నాథ్ ఇతను యితరులకు ఉపదేశించే యోగ్యుడైనాడని గమనించి ప్రపంచమునకు యోగవిద్య ఉపదేశించమని అతణ్ణి ఆదేశించాడు. కాని ఆ ఉపదేశ శుభారంభం నీ జన్మభూమి నుంచియే చేయమని ఆజ్ఞ యిచ్చాడు. పైగా ఈ విద్యయొక్క అవసరం నీ తండ్రికి నీ నవతి తల్లికి ఎంత గానో ఉంది. ఇది గురువు చెప్పిన మాట.

ఆజ్ఞకు బద్ధుడైన పూరన్ తన నగరానికి పయనమయ్యాడు. పన్నెండు సంవత్సరాలకు తిరిగి పూరన్ తన జన్మభూమికి వెళుతున్నాడు. రాజు సలవాన్ నిరంకుశ శాసనమరతా నేడు వెల వెల బోయింది. లూణాకి కూడా తన యావ్వనమంతా నలిగిపోయినట్లు కనపడింది. పాపం, ఆమెకు సంతతి కలుగలేదు. ఆమెకు తన శరీరం తన సౌందర్యం శాపంగా కనబడుతున్నాయి. ఇచ్చారాగి విలపించి విలపించి అంధురాలయిపోయింది. నగరవాసులు రాజాజ్ఞకై ఎదురు చూడలేదు. వారు రాజ శాసనాన్ని ఉల్లంఘించినట్లనిపించింది. ప్రతి పౌరునిపై సూదో ఒక క్రీనీడ తిరుగుతున్నట్లనిపించింది. పూరన్ పుట్టినపుడే రాజు ఒక స్మృతి వాటికను నిర్మించాడు. కాని పూరన్ అంటే రాజు మనస్సు ఎంతో విరక్తి చెందింది. అందుచేత నాటినుంచి ఆ వాటికను శ్రద్ధగా చూడాలనే ఆసక్తి రాజుకి కలుగలేదు. ఆ వాటికే నేడు చిందర వందరగా పాడై వుంది. పూరన్ పాడై పోయి నిర్జనంగా వున్న ఆ వాటికకు వచ్చి ఆసీనుడయ్యాడు.

నిజానికి ప్రపంచంలో ఏవస్తువూ పూర్తిగా చెడిపోదు.

రాజు - రసాలూ

—చారిభజనసింగ్

సలవన్ రాజు తన ఏకైక పుత్రుడికి మరణశిక్ష విధించాడు. రాజుగా తాను చేయ పలసిన న్నాయాన్ని చేశాడు. చుక్కవారుల చుక్కను కాపాడాను. అయినా అరనికి తృప్తి కలుగలేదు. ఆయనకు ఇద్దరు రాణులు; అయినా ఎవరికీ సంతానం కలుగలేదు. పెద్ద రాజ్యం, ఉన్నత భవంతులు, హర్మ్యాలూ ఉన్నాయి. అయినా రాజాంతఃపురాలలో ఆనందంలేదు; సుఖంలేదు; రాజు పయస్సు మ్మింది. రాజ్యానికి చాలనుడు లేడు పూరన్ తల్లి పట్టపురాణి ఇచ్చాగా, రోదించి రోదించి చివరకు అంధురాలయిపోయింది చిన్నరాణి లూణా యౌవ్వనం కూడ తిరుగుముఖం పట్టింది. ఆమెకు సంతానం లేదు. ఆమె హృదయానికి పెద్ద గాయం తగిలింది. అది రోజురోజూ రగిలి పుండుగా బాధపెడుతోంది. తెలియనిచనంలో, స్వప్నంలో, అపమాన భారంతో కాని తాను చేసిన పాపగాధ తనంత తానుగా ఎక్కడ బయట పడుతుందేమోయని ఆమెకు భయం భయంగా ఉంది. కొన్ని సంవత్సరాలనుంచి ఆమె మంచి బట్టలు కట్టుకోలేదు; నగలు ధరించలేదు; శృంగారం అనలే లేదు; రాజుపై అలగలేదు; ఆయనచే ఏనాడూ బ్రతిమాటించుకోలేదు; అంతా నిరాశా నిస్సృహ! రాజభజనంలో ప్రతి చస్తువు డెలడెల బోతున్నట్లుంది. దాస దాసీలు నీడల్లా ఆమెచుట్టూ నిలింతరిం తిరుగుతున్నారు.

ఒకరోజు ఒకయోగి పూరన్ తోట నూతిచద్ద బస చేశాడని వార్త తెలిసింది. కొన్ని సంవత్సరాలుగా ఆనూకేనుంచి ఎవ్వరూ నీరు తోడడంలేదు. చుట్టుప్రక్కల తోట ఎండి మోడువారింది. నూతిలో నీటికి ఏదో పాకుడు పట్టింది. ఆనీరు త్రాగడానికి పనికిరానిదై పోయింది. ఈ అపశకున లక్షణాలుగల తోటలోకి ఎవ్వరూ పోయేవారుకాదు. అదేమి విచిత్రమో మరి! ఆ యోగిరాకరో ప్రజలు నూతి నుంచి నీరు తీసుకోసాగారు; ఎండి మోడువారిన తోటంతా మళ్ళీ కొత్త కొత్త చిగుళ్ళు తొడిగింది. భక్తి ప్రపత్తులుగల భక్త జనం తామర తంపరగా యోగి

సందర్శనార్థమై రాసాగింది. యోగి మహిమలను గూర్చి రాజుగారికి తెలిసింది. ఆ సమయంలో రాజ భవనపు పిట్టగోడపై ఒక తెల్లని కాకి వచ్చి కూర్చుంది. తమ కుమారుడు వచ్చి తల్లilైన ఇచ్చారా, లూకాలను పిలుస్తున్నట్లుచిపించిందని ప్రజలన్నారు. రాణులిరువురు ఉన్న పళంగా యోగి దర్శనార్థమై వెళ్ళడానికి నిర్ణయించుకున్నారు.

రాణి ఇచ్చారా పన్నెండేళ్ళనుంచి అంధకార బంధురమైన భూ సౌరంగంలో అజ్ఞాతంగా పడివున్నట్లు చీకటి గదిలో పడిఉంది. మొదటిసారిగా నేడు తన విషాద మహల్నుంచి గులాబీరంగు బట్టలను ధరించి బయటకు వచ్చింది. ఈ వార్త సుమన సుగంధంవలె పట్టణమంతా క్షణంలో తెలిసింది. బండివాడు చక్కగా అలంకరించిన వాచానానికి మంచి గుఱ్ఱాలను కట్టి రాజ భవనపు సింహ ద్వారం దగ్గర నిలిపాడు. కాని ఆ పిచ్చితల్లి మమతామయ సూత్రాలతో ఆకర్షింప బడి కాలి నడకనే పాదరక్షలు కూడా లేకుండా, ఎదురు దెబ్బలు తింటూ, పడుతూ లేస్తూ ముందుకు సాగిపోయింది. ఆమె అంధనేత్రాలు కూడ తమ కుమారుడున్న తోట మార్గాన్ని గుర్తిస్తున్నాయి. ముందు పట్టపురాణి, ఆమె వెనుక గుఱ్ఱాలబండి, రాణి తన దద్దరకు వస్తున్నట్లు పూరన్ కు ఆమె చేరకముందే తెలిసింది.

తడబడుతూ. తూలుతూ తన దగ్గరకు వస్తున్న తల్లిని యోగి చూశాడు. అతను తన యోగాసనమునుంచి లేచాడు. కొంతదూరం ఎదురువెళ్ళి తల్లి చేతులను పట్టుకున్నాడు. తల్లీ, కొడుకు నడుస్తూ వెడుతున్నారు. అప్పుడు ఇచ్చారా, ఇలా అంది:

నాయనా! నీ స్వర్గ నా కుమారుని స్వర్గలా ఉంది. నీవు యోగియైన నా కుమారుడవేనా?

ఒక్కసారిగా యోగి హృదయం ద్రవించింది. ఎన్నో సంవత్సరాల తరువాత అతనికి కూడా తల్లిని స్పర్శించే అదృష్టం కలిగింది.

“అవువమ్మా! నేను నీ కుమారుడనైన యోగినే సుమా!” అన్నాడు సమాధానంగా.

పూరన్ యొక్క తోటవలె పూరన్ తల్లియొక్క శుష్క హృదయం కూడా ఆనందాతిశయంతో ఓలలాడింది. ఆమెకు కంటిచూపు తిరిగి వచ్చింది. పయోధరాల నుంచి పాల ధారలు చిందాయి,

ఇచ్చారా! వెనుకనే సలవన్, లూణా యిరువురు బయలుదేరి వచ్చారు. యిది చూసి వారికంతా అగమ్య గోచరంగా ఉంది తుషారాపాతంవల్ల మోడువారిన చెట్లు నడచి వెళుతున్నట్లునిపించింది. నిజంగా తన కరస్పర్శతో వీరిని యోగి సస్యశ్యామలం చేస్తాడా? పూరన్ తన ముసలి తండ్రి దుఃఖంలో మునిగి తనదైపు రావడం చూసి ఆసనంనుంచి లేచి నిలబడ్డాడు. సలవన్ రాజు తన దగ్గిరకు చేర గానే యోగి వినయంగా ఆయనకు నమస్కరించాడు. అది చూసి రాజు ఆశ్చర్య చకితు డయ్యాడు.

“యోగి పుంగవా! నాపై యింతటి కృతజ్ఞతా భారాన్ని మోపవద్దు. నేను మీ ధూప పాత్రనుంచి ఒక చిటికెడు విభూతిని తీసికోవాలని వచ్చాను. నేను మీ కృపా భిక్షను యాచిస్తున్నాను అన్నాడు రాజు.

“మహారాజా, ఈ ధూపపాత్ర నాకు మీరు ప్రసాదించినదేకదా! మీకు కావలసినంత విభూతిని తీసుకుని వెళ్ళండి.”

రాజు ఒక్కసారిగా కంపించాడు. అతని నోటవెంట మాట రాలేదు కాని పుత్రహీనురాలైన లూణా మౌనంగా ఉండలేకపోయింది.

“యోగి రాజా, తమరు దయామయులైతే నాకు ఒక్క కుమారుడు కలిగేలా వరాన్ని ప్రసాదించండి” అంది దీనంగా.

“రాజుగారికి యింతకు ముందే ఒక కుమారుడు ఉన్నాడు కదా!” అన్నాడు యోగి.

రాజు కళ్ళనుంచి కన్నీరు ప్రవహించింది. “యోగి పుంగవా, నా కుమారుడా! కాని యిప్పుడు అతను లేడు. ఉంటే ఈనాడే ఆ కుమార్తె గామిని తిరిగి తెచ్చు కుంటాను. సంతాన హీనులు చనిపోయినచో.....” యోగి ఆయన మాటకు అడ్డుతగిలి “కాదు. మహారాజా! మీ కుమారుడు ఇప్పుడూ సజీవుడే. అతను కుపథగామి కాదు. అయితే, మీరు అతణ్ణి యింటికి తీసుకుపోలేరు” అని అన్నాడు.

యోగులు అబద్ధమాడరని రాజుకు తెలుసు. అతను ఏదో కినుక భావంతో లూణావైపు చూశాడు. లూణా అంతకు ముందునుంచే ప్రాప్తాని ప్రతిమలా కూర్చుని ఉంది. ఆమె కండ్లనుంచి కన్నీళ్ళు ధారలు కడుతున్నాయి. యోగి ముఖంలోని తేజస్సును చూస్తూ ఆయనముందు అబద్ధమాడడానికి ఆమెకు సాహసం

ఎలా కలుగుతుంది? రాజు కళ్ళలో దుఃఖం వెల్లివిరిసింది. స్వయంగా రాణి కుమారుణ్ణి వరం అడగడానికి యోగి దగ్గరకు వచ్చింది. ఆమె ఏడుస్తూ తన పాపాన్ని ఒప్పుకుంది.

“ఇందులో పూరన్ దోషం ఏమీలేదు. నా బుద్ధియే వక్రమార్గం పట్టింది. అతని అపురూప సౌందర్యాన్ని చూసి సహించలేకపోయాను. నేను ధర్మానికి తిలోదకాలిచ్చి అధర్మ మార్గాన్ని చేపట్టదలిచాను” అంది గంభీరంగా.

రాజు తటాలున కత్తితీసి లూణా శిరస్సును ఖండించదలిచాడు. పూరన్ ఆయన చేతిని పట్టుకున్నాడు. “మహారాజా! జరిగినదేదో జరిగింది. అది అంతా మంచికే జరిగింది. అందుకు కోపమెందుకు? మీ కుమారుడు బ్రతికే వున్నాడు. అతను మీ సమక్షంలోనే వున్నాడు” అన్నాడు సందేహాన్ని దూరంచేస్తూ.

అందరూ యోగిని ఏకాగ్రతగా, దీక్షగా చూశారు. గుర్తు పట్టడానికి ప్రయత్నించారు. యోగి ముఖంలో రాజకుమారుని రూపం వారికి గోచరించింది. వారంతా ఒక్కసారిగా యోగిని మనసారా ఆలింగనం చేసికొని కృతకృత్యులు కావాలనుకున్నారు. కాని యోగి తన హోమగుండంనుంచి కాలుమన్న కట్టెను తీసుకుని నిలబడ్డాడు. “మహారాజా! మేము మోహ, మాయా బంధనాల్ని ఏనాడో తృంచివేశాము. మనమిక రెండవ పర్యాయము తండ్రి కొడుకులం కాలేము. మీరు నిరాశ చెందవద్దు. మీ కుమారుడు ఎక్కడకు వెళ్ళినా మీ వంశ గౌరవాన్ని కాపాడడమే గాక దాన్ని యినుమడింప జేస్తాడు. పూరన్ యోగిని తలిచిన చోటల్లా సలవనురాజు పేరుకూడా స్మరించబడుతుంది. ఈ రాజ్యాలు, సుఖ భోగభాగ్యాలు అదృశ్యమవుతున్న నీడల్లాంటివి. ధార్మిక గాథలు మాత్రమే యుగ యుగాల తరబడి అమరంగా నిలుస్తాయి” అన్నాడు యోగి ఉపదేశాత్మకంగా.

దాంతో లూణా “నాకారణంగా, రాజభవనం శూన్యంగా వెలవెల పోతూ ఉంది. రాజ కుమారుడు రాజ భవనానికి రానంతవరకు నేను కూడా ఆ భవనంలో అడుగు పెట్టలేను. యోగికుమారా, నీవు యింటికి రానంతవరకు నా శిరస్సుపై వున్న కళంకం తొలగిపోదు. నీవు నన్ను కాపాడదలిస్తే నా పాపాలన్నింటిని పరిహారం చెయ్యి. నీవు నీ యింటికి తిరిగిరా” అంది ప్రాదేయ పూర్వకంగా.

యోగి భిక్ష కపాలంనుంచి ఒక బియ్యపు గింజ తీసి లూణా అరచేతిలో ఉంచి “తల్లీ, వెళ్ళు నీ యింటికి తిరిగి వెళ్ళు. నీతోబాటు నీ కుమారుడు కూడా

యింటికి వస్తాడు. నీ గర్భంకూడా ఈ తోటవలె పరిపూర్ణ మవుతుంది" అన్నాడు.

"పూరనా! నీవుకూడ యింటికి తిరిగిరా నాయనా! నీవు రాకుంటే స్మశానంగా వున్న యిల్లు మళ్ళీ కళకళలాడదు" అన్నాడు రాజా.

"మహారాజా! నేను యింటికి తిరిగి రాలేను. మీకై నేను చనిపోయిన వానితో సమానం. నా నోటినుంచి వెలువడే మాటలు తిరుగులేనివి. మీయింట పుత్రుడు జన్మిస్తాడు. కాని అతణ్ణికూడా మీరు యింటిలో ఉంచుకోలేరు. నా తల్లి ఇచ్చారావలె ఈ తల్లి లాణాకూడా తన కుమారుని ఎడబాటుతో రోడిస్తూ ఆర్తనాదం చేస్తూ ఉంటుంది." పూరన్ సమాధానంగా అన్నాడు.

కొంతకాలానికి లాణాకు "రసాయి" అనే కుమారుడు పుట్టాడు. జ్యోతిష్కులు ఇతని గ్రహ, నక్షత్రాలు చూసి ఇతణ్ణికూడా పన్నెండు సంవత్సరాల వరకు తల్లిదండ్రులనుంచి వేరుగా ఉంచాలి. ఇతని గ్రహ నక్షత్రాలు పూరన్ గ్రహ నక్షత్రాల లాంటివే అన్నారు పండితులు. "ఈ రాజపుత్రుడూ శక్తివంతుడు, మహావీరుడు అవుతాడు. అయినా అతను యోగివలె నిర్లిప్తంగా వుంటాడు" అని చెప్పారు.

రసాయిను భూ సొరంగంలో పడవేశారు. అతని సేవకై దాసీలు, దాదులు వియమించబడ్డారు. పన్నెండేళ్ళవరకు అయ్యే ఖర్చుకూడా రాజు వారికి యిచ్చి వేశాడు. రసాయి పుట్టిన రోజునే రాజులయొక్క అశ్వశాలలో ఒక గుఱ్ఱపు పిల్ల పుట్టింది. దానికి ఫాలాది అని పేరు పెట్టారు. దాని పోషణకు ఏర్పాట్లన్నీ రసాలాతోబాటు చేశారు.

రసాలూ దినదిన ప్రవర్ధమానంగా పెరుగుతున్నాడు. పన్నెండేళ్ళ గడువు పూర్తయ్యింది. అతను చీకటి సొరంగంనుంచి బయటకు వచ్చాడు. అతనెంత సౌందర్యవంతుడో అంత ఆరోగ్యవంతుడు. గురువులు అతనికి రాజరికానికి సంబంధించిన అన్ని విద్యలూ నేర్పారు. గుఱ్ఱపుస్వారి, విలువిద్య, కత్తిసాము, బళ్ళెం విసరటంలో అతను అసమాన నైపుణ్యం సంపాదించాడు. ఇంటినుంచి బయటకుపోతే అతను వేటకు వెళ్ళేవాడు. ఇంటిలో వుంటే చదరంగం ఆడేవాడు.

రసాలూ యౌవనవంతు డయ్యాడు. అతని ఆటల్లో పంగల కర్రతో గుర్తి చూసి కొట్టడం కూడా ఒకటి. గ్రామీణ ప్రియ నూతివద్దనుంచి కుండలతో నీళ్ళు

తీసుకొని తమ యిళ్ళకు వెళుతున్నప్పుడు రసాలూ పంగల కర్రలో చిన్న రాయి వుంచి గురిచూసి ఆ కుండలను కొట్టేవాడు. కుండలు బెజ్జాలుపడేవి. కను రెప్ప పాటులో ఒకే కుండకు పది పన్నెండు బెజ్జాలు పడేటట్లు కొట్టేవాడు. దాని పొడుగునా కుండలనుంచి కారే నీరు ధారలు కట్టేవి. అంతా స్వప్న దృశ్యంలా సాగిపోయేది. రసాలూకు మాత్రం ఈ పనివల్ల మనోరంజనం కలిగేది కాని పిల్లికి చెలగాటం ఎలుకకు ప్రాణసంకటం అన్నట్లు గ్రామీణ సామాన్య ప్రజా నీకానికి ఎంతో హానికరంగా వుండేది. విసిగి, వేసారి ఆ స్త్రీలు చిన్నరాణి లూణా మహాలుకు వెళ్ళి యువరాజుపై ఫిర్యాదు చేశారు. తన ప్రియ పుత్రుణ్ణి ఆమె ఏమీ అనలేకపోయింది. ఆమె వారి కుండలకు బదులు బిందెలను దానం చేసింది. రసాలూ తల్లికంటే చాలా తెలివిగలవాడు. అతను పంగల కర్రకు స్వస్తిచెప్పి ధనుర్పాణాలు తీసుకున్నాడు. బాణాలతో బిందెలను కొట్టి వాటికి బెజ్జాలు పెట్టేవాడు. ప్రజలు యువరాజు ఆకతాయిత్వం చూసి ఎంతో దుఃఖం చెందారు. ఫిర్యాదు రాజువరకు వెళ్ళింది రాజు తన ఏకైక పుత్రుణ్ణి అదుపులో పెట్ట లేకపోయాడు. ప్రజల దుఃఖాన్ని అతడు చూడలేకపోయాడు. అతని స్థితి ముందు గొయ్యి వెనుక నుయ్యిలా వుంది. అతను తన కుమారుని ఆకారంగల ఒక విగ్రహాన్ని తయారు చేయించాడు. దాని ముఖానికి నలుపురంగు వేయించి రాజమందిరం ముందు పెట్టించాడు. రసాలూ వేటనుంచి యింటికి తిరిగి వస్తున్నప్పుడు రాజు భవనం సింహద్వారందగ్గర తన విగ్రహాన్ని చూశాడు. నల్లనిముఖం నీలిరంగు కళ్ళు. తండ్రి కోపాన్ని అతను అర్థం చేసుకున్నాడు. రాజభవనంలో యిక నాకు అన్న పానీయాలు దొరకనట్లే అనిభావించి అతను తన దేశాన్ని వదిలిపెట్టిపోవడానికి నిశ్చయించు కున్నాడు.

రాజకుమారుడు దేశాన్ని విడిచి వెళ్ళాడనే వార్త పట్టణమంతా పొక్కింది. సాహసవంతులైన యువకులు రసాలూ వెంట వెళ్ళారు. తమదేశంనుంచి బయటకు పోయి కేవలం తమ సాహస బలంతో తమ గొప్పతనాన్ని చూపించాలని గట్టి నిర్ణయం చేసుకున్నారు. యువకుల తల్లులు మళ్ళీ లూణా భవనానికి వెళ్ళారు. రాజకుమారుణ్ణి దేశంనుంచి వెళ్ళకుండా ఆపమని కోరారు. కాని, ధనస్సునుంచి బాణం విడిచిన తర్వాత “అయ్యో పాపం” అంటే లాభమేముంది? యువరాజు. అతని మిత్రులు పట్టణంనుంచి ఎంతో దూరం వెళ్ళిపోయారు. లూణా తన భవనపు పై అంతస్తునుండి వెళ్ళిపోతున్న కుమారుణ్ణి చూసింది. కాని, అతను కనబడలేదు. పైకెగసిన దుమ్ము, ధూళి మబ్బులుగా కనబడ్డాయి.

బాణా విలపిస్తూ యిలా అరచింది:

వేతూఁ చరి ఊఁ దేన్ బగానే పుత్త రసాలాఆ.
 వేతూఁ ముద్ ఆ కిసే బహునే పుత్త రసాలాఆ,
 గీలక తేరీ మిట్టి చ రూల్ గయీ,
 తేరే నఖనా జాణ- పఛాణే, లే పుత్త రసాలాఆ!
 తిట్టి చురి కలేజే ధాణే
 జా బైదీ దిల్దే ఖానే, వే పుత్తరసాలాఆ!
 పిచ్చే తాఁ చెడ్డె గి ఓఁ, బలదియాఁ లాటాఁ,
 వేతూఁ బన్నగియోఁ అగ్గదే గానే వే పుత్త రసాలాఆ!

[అబ్బాయి రసాలా, నీవు పరదేశం వెళ్ళిపోయావు: బాబూ రసాలా! వీదో నెపంతో నీవు తిరిగి రా నాయనా! నీ శిరస్సుపై వున్న తోపీనిండా దుమ్ము పట్టి పాడైపోయింది. ముఖంనిండా దుమ్ముపట్టి గుర్తు తెలియకుండా ఉన్నావు. పడునైన బాకు సూటిగా నా గుండెల్లో దిగినట్లయింది నీవు నీవెనుక భగభగ మండే అగ్ని జ్వాలల్ని విడచి వెళ్ళావు. ఇక నా జీవితంలో విషాదాగ్ని రగులు తోంది. హృదయం దహించుకు పోతోంది.]

రసాలా రాజభవనాన్ని విడచి వెళ్ళాక మళ్ళీ ఇంటిపైపు తిరిగియైనా చూడ లేదు. సీయాల్ కోటనుంచి తిన్నగా అతడు గుజరాతు ప్రాతం చేరుకున్నాడు అక్కడ గూజర్ రాజు పరిపాలిస్తున్నాడు. రాజు రాజధానినుంచి బయటకు వెళ్ళి రసాలాకు స్వాగతం చెప్పి ఇలా అడిగాడు:

కిస్ రాజే దా పుత్తర్ హైఁ,
 తే కీ హై తేరా నామ్,
 కే హడా తేరా దేన్ సోణియాఁ,
 కే హడా నగర్ గ్రామ్?

[నీవు ఏ దేశపు రాజకుమారుడవు? నీ పేరేమిటి? ఓ సుందరాకాకుడా! నీ దేశం పేరేమి? నీవు ఏ నగరంనుంచి వచ్చావు?]

రసాలా సమాధానం ఇచ్చాడు:

మై రాజే సలవన్ దా పుత్తర్

మేరా నామ్ రసాల్

మేరా తా(హుజదేక్ నా కోయా

పియోదా దేన్ సియాల్.

[నేను సలవన్ రాజు కుమారుణ్ణి. ఇప్పుడు నాదేశమేదియు కాదు. నా తండ్రి రాజ్యం పేరు సియాల్.]

రసాలా స్వతంత్ర ప్రవృత్తికల యువకుడని గూజర్ రాజు గమనించాడు, “నీకు శక్తి సామర్థ్యాలు ఉంటే జీలము నదీ ప్రాంతానికి వెళ్ళు. ఆ ప్రాంతం లోని నాలుగవవంతు భూ భాగంపై మీవంశం వారికి అధికారం ఉంది. మీ తండ్రి చాలాకాలం సంతాన హీనుడుగా ఉన్నాడు. అతను ఎన్నడూ ఈ భూ భాగంపై తనకున్న హక్కునైన చెప్పకొనలేదు” అని అతను అన్నాడు.

ఫాలాది గుఱ్ఱంపై స్వారీ చేస్తూ రసాలా ముందుకు సాగాడు. అతను రెండు మణుగుల బరువుగల ధనుస్సును చేత దరించాడు. ఒకేసారి ఆ ధనుస్సు నుంచి మూడు బాణాలు విడవవచ్చు అని తమ లక్ష్యన్ని చేదించి తమ యజమాని వద్దకు తిరిగి చేరుకుంటాయి. రసాలా జీలం కోటను కొద్ది పుడియల్లో జయించాడు. తన మిత్రులలో నొకడిని ఆ జయించిన కోటకు రాజును చేసి తాను ముందుకు బయలుదేరాడు. మిగిలిన మిత్రులు అతనిని అనుసరించగా అతను వారితో “మీరు యిక్కడనే ఉండండి, మీరు లేకుండా ఒంటరిగా యితను రాజ్యాన్ని ఎలా పాలించగలడు? ముందు యాత్ర నేను ఒంటరిగానే చేయగలను. నాతో పాటు కేవలం యిద్దరు మిత్రులు ఉంటారు. ఒకటి నా గుఱ్ఱమైన ఫాలాదీ మరొకటి నా చిలుక శానీ” అన్నాడు.

రసాలా తాను వెళ్ళిన భూ భాగాలను జయిస్తూ ముందుకు సాగిపోయాడు. అటు సలవను మహారాజు వృద్ధాప్యంవల్ల నానాటికి క్షీణిస్తున్నాడు. ఎప్పుడతని శరీరంనుంచి ప్రాణవశి ఎగిరి పోతుందో తెలీదు. అంతటితో ఆ సింహాసనానికి వారసులు లేరు. అది శూన్యంగా ఉంటుంది. రాజు వెంటనే కుమారునికి తన సందేశాన్ని పంపించాడు. సందేశ వాచకులు రసాలాను వెతుకుతూ బయలుదేరారు. ఈ రోజు రసాలా ఫలానా ప్రదేశంలో ఉన్నాడు అని తెలిస్తే వారు హుటాహుటిగా అక్కడికి గుఱ్ఱాలను పరుగెత్తించేవారు. తీరా అక్కడికి చేరగానే అక్కడనుంచి రసాలా యింకా ముందుకు వెళ్ళాడని తెలిసేది. వారు యిలా ఎన్నోసార్లు రసాలాని

చేరలేక నిట్టూరుస్తూ నిలచిపోయారు. తండ్రి పంపిన వార్త కుమారునికి చేరలేదు. వెళ్ళిన దూతలు తిరిగి వచ్చేకారు. మరొకసారి లాజా కుమారునికి ఏరో తన సందేశం పంపించింది. అదికూడా రసాలాకి చేరలేదు. చివరకు తల్లి ఇచ్చారా తన కుమారుడైన పూరన్ పేరు ద్వారా రసాలాకు సందేశం పంపింది. భగవంతుని దయవల్ల ఆ సందేశం రసాలాకు అందింది. అతను తన ఇంటిముఖం పట్టాడు. సలవన్ రాజా తన కుమారుని చిన్నవయస్సులోనే తన మంత్రి మోతీ రామ్ కుమార్తెతో పెండ్లి చేయాలని నిర్ణయించాడు. రసాలా తన యింటికి తిరిగి వస్తున్నాడు. నగరం బయట నూతిదగ్గర నీళ్ళు నింపుచున్న నవ యువతులు పరస్పరం నవ్వుతూ కేరింతలు కొడుతూ హాస పరిహాసాలాడుతున్నారు. వారు రసాలా గర్వంగా వెళ్ళడం చూశారు. వారిలో ఒక యువతి యిలా అంది

వే మోడీదే అసవరా
ఫండే తాఁ తేరే ఉదన్ చావా విచ్
సాంబ్ లై కుడీ దే వాంగ్
హాయ్ వే మోడీ దే అసవరా
జే ఫండియాఁ తోత్తెనూఁ ఫడియా కిసేనే
పుటన్న దహీఁ దేనీ లాంఘ్.

[ఓ అశ్వారోహీ! నీ శిరోజాలు గాలిలో ఎగురుతూ ఉన్నాయి. వాటిని నీవు అమ్మాయిలవలె చక్కగా దువ్వుకో. ఓ గుఱ్ఱపు రౌతా! ఏ యువతియైనా నీ జాట్టును పట్టుకొన్నచో ఒక్క అడుగైనా నిన్ను ముందుకు వేయనివ్వదు సుమా!]

రసాలా తక్షణం ఇలా సమాధానం ఇచ్చాడు:

జాఁ తాఁ అపనీ మోద్ లై బోలీ
నహీఁ తాఁ హోణ నాదేవాఁ తేరాకాజ్
టుట్ట జాయ్ తేరా చూడా భిడా
ధరియా రహా జాయ్ దాజ్

[ఓ పిల్లా! నీవు ఇప్పుడన్నమాటలు ఉపనంహరించుకున్నావా సరే. లేనిచో నేను నీ పెళ్ళి జరగవివ్వను. నీ పెళ్ళిప్రయత్నాలన్నీ మట్టిపోలు కావలసిందే. వరుడుకు నీవిచ్చే కట్న కానుకలన్నీ ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతాయి.]

ఆ అమ్మాయికి ఆత్మాభిమానం అధికం; యౌవనంపై గర్వం మెండు.

అంతేకాదు. ఆమెకు తన తండ్రి మంత్రియనే అభిమానం. తన అంతస్తును బట్టి ఆమె తన మాటలను ఎలా ఉపసంహరించుకొంటుంది? ఆమె ఎంతో సందేహ దృష్టితో యువరాజును తదేకంగా చూసింది. ఆ తర్వాత ఆమె ముఖం వెనుకకు త్రిప్పుకొంది.

రాజ మందిరానికి చేరగానే రసాలూ తన తల్లిదండ్రులతో “ఎందుకై నన్ను పిలిచినారో, ఆ పని త్వరగా పూర్తి చేయండి. నేను మీ నాలుగు గోడలమధ్య ఎక్కువకాలం ఉండలేను.” అన్నాడు. తల్లిదండ్రులు కుమారునికి పాణిగ్రహణం జరిపిస్తే ఇంటికి కోడలు వస్తుంది. అబ్బాయి మనస్సు భార్యపై లగ్నమవుతుంది అని ఆలోచించారు. మరుసటి రోజునే రాజు పెండ్లివారిని వెంటబెట్టుకొని కుమారునితో సహా మోతీరామ్ ఇంటికి చేరారు. పెండ్లి కుమార్తె పోడశ శృంగారాలు చేసుకొని పెండ్లి పీటలమీద వచ్చి కూర్చుంది. బ్రాహ్మణులు వధూవరుల మధ్య పర్కాలకు బ్రహ్మముడులు వేశారు. వారిని అగ్నిచుట్టూ నాలుగుసార్లు ప్రదక్షిణం చేయించారు. సప్తపదిలో ఇంకా మూడుసార్లు ప్రదక్షిణం చేయాల్సివుంది. ఇక పెండ్లికూతురు వెనుకకు పెండ్లికొడుకు ముందుకు రావాలి. వధువు ముందుకు పోయేముందు రసాలూ మెడత్రిప్పి పెండ్లికూతుర్ని చూశాడు. ఇరువురి కళ్ళు కలశాయి. ఒకరినొకరు గుర్తుపట్టారు. కనురెప్పపాటులో రసాలూ ఒరనుంచి కత్తితీసి బ్రహ్మముడులను నరికి దూరంగా పారవేశాడు. మెరుపులా వేగంగా పెండ్లి పందిరినుంచి పరుగెత్తుకుపోయి బయట నిలబడివున్న తన పొలదీ గుఱ్ఱాన్ని ఎక్కాడు. పెండ్లివారంతా నివ్వెరపోయి చూస్తూ ఉండిపోయారు. రసాలు కొద్ది క్షణాల్లో నగరంనుంచి దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. తండ్రి సలవాన్ రాజు కుమారుణ్ణి ఎంతగానో పిలిచాడు. “రా నాయనా! లలాటంపై తిలకం పెట్టించుకో. ఈ రాజ్యానికి ఈనాటినుంచి రాజు నీవే” అని;

రసాలూ రాజు వెళ్ళగా వెళ్ళగా ఒక దట్టమైన అరణ్యానికి చేరాడు. అక్కడ విపరీతమైన ఎండగా వుంది. అయినా ఏదో సువాసన గుప్పు గుప్పుమని గుఱ్ఱానిస్తుంది. కొంత ముందుకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఒక గంధపుచెట్టు తగలబడుతూ ఉండడం చూశాడు. కొద్దిసేపట్లో చెట్టునుంచి కాయచున్న రెక్కలతో ఒక హంస బయటకు రాజు పొదలపై పడింది. దానిని చూసి అతని హృదయం కరిగి పోయింది. అతనెంతో దుఃఖించాడు. “చెట్టుకు నిప్పు అంటుకొనగానే నీవు

చెట్టుపైనుంచి ఎందుకు ఎగిరిపోలేదు? అని అతను హంసను ప్రశ్నించాడు. దాంతో హంస “జీవితమంతా ఈ చెట్టుపై నివసించి దాని పండ్లు తిన్నాను. చల్లని దాని నీడలో ఆనందాన్ని పొందాను. కాని ఆ చెట్టుకు విపత్తు సంభవించి నప్పుడు నేను దానిని విడచి ఎలా ఎగిరిపోగలను?” అంది సమాధానంగా. రసాలా స్వయంగా భగీరథ ప్రయత్నం చేసి నదీ ప్రవాహాన్ని చెట్టువైపుకు మరలించాడు. ఈ చెట్టు దుఃఖాన్ని దూరం చేయమని ఎంతగానో ప్రార్థించాడు. అగ్నిచల్లారింది; హంస నుళ్ళి చెట్టుపైకి ఎగిరి కూర్చుంది. హంసా చందనపు చెట్టుయొక్క ప్రేమ చూసి రాజు హృదయం శోకంతో విండిపోయింది. కాని అతను అన్ని మమతా మమకారాలను ప్రేమను త్రుంచుకొని వచ్చాడు. రసాలా ముందుకు సాగాడు. దాంతో హంస ఇలా అంది:

కలము కల్లా భోరే పాలియో, కల్లే తేరే రాహ్

కలము కల్లే జంగల్ ధానీ కల్లా కల్లా జా.

[నీవు భూగర్భ సొరంగంలో ఒంటరిగా పెరిగావు. నీ మార్గాలన్నీ ఒంటరి మార్గాలు. ఈ ఒంటరి అడవిలో నీవు ఒంటరిగానే వెళ్ళు.]

రసాలా రాజు అవిరామంగా పయనించాడు. అడవి ఎంతకు అంతం కాలేదు. మరునటిరోజు ఉదయం రసాలాకు మార్గంలో ఒక సర్పం కనబడింది. తుపాను వీచడంవల్ల రేగిన ఇసుకవల్ల దాని కళ్ళకు అంధత్వం దాపురించింది. పాము గుట్టపుకాళ్ళ చప్పుడు విని ఎవరో మనిషి ఈ మార్గంగుండా వెళుతున్నాడని గ్రహించింది. అది అతణ్ణి ఇలా ప్రార్థించింది:

ఐ నీ రాహ్, లంఘార్దయా, గల్లా సాడీ సున్ జా

జేతూ, మెహరా, వాలదా సాడీ అఖ్కంకర్ కద్దజా

ధరమి యా, ధరమ్మ కమా,

ఈ మార్గంగుండా వెళ్ళే ఓ బాటసారీ! కాస్త నా మాటవిని వెళ్ళు! నీవు దయామయుడవైతే నా కంటిలో వడ్డ యిసుక రేణువులను తీసివెయ్యి. ఓ ధర్మ పరుడా పుణ్యం సంపాదించుకో.

పాము మానవ జాతికి శత్రువు. ఇంటినుంచి యింతదూరం వచ్చి రాజు విరోధాలని మర్చిపోయాడు. రాజు తన చేతులతో ఆ బాగుపాము కండ్లనుంచి యిసుక రేణువులను తీసి వేశాడు. పాము కళ్ళు బాగుపడ్డాయి. ఇక రాజు

ముందుకు పోసాగాడు. కానీ నాగుపాము పడగవిప్పి అతని దారికి అడ్డుగా నిలిచింది. రాజు “ఇది ఏమిటి? ఉపకారానికి ప్రతీకారమా!” అని అడిగాడు. నాగుపాము శిరసు వంచింది. “ఈ రాత్రి నాయంట నీవు బపచేసి వెళ్ళు. ఇది నా ప్రార్థన” అంది వినయంగా. రసాలూ సర్పం విన్నపాన్ని మన్నించాడు. దాని గుహలోకి వెళ్ళి ఆ పీరుడు రాత్రంతా ఆ నాగుపాముతో ఒకే మంచంపై నిదురించాడు. మరుసటి ఉదయం నాగుపాము మళ్ళీ ఏదో మనిషిని కాటువేయడానికై గడ్డిలో మాయమైంది. రసాలూ, తన దారిన వెళ్ళిపోయాడు. అదవిని దాటి రసాలూ నీల నగరానికి చేరాడు. నగరం బయట ఒక ముసలిది కూర్చుని ఉంది. ఆమె ఒకసారి నవ్వుతోంది. మరోసారి ఏడుస్తోంది. అతను ఆమె దుఃఖానికి కారణం అడిగాడు. కాని ముసలిది సమాధానం చెప్పడానికి బరులు పూర్వంవలె నవ్వుతూ, విలపిస్తూ వుండిపోయింది. ఆమె ఏమాటా చెప్పలేదు. రసాలూ కూడా ఆమెను అంతటితో విడిచిపెట్టలేదు. చివరకు ఆ మామ్మ యలా అంది. ఈ నగరము ఒక రాక్షసుని ఆధీనములో ఉంది. ప్రతిరోజు అతను ఒక మనిషిని ఆహారంగా తీసుకొంటాడు. కొంతమంది నగరాన్ని విడిచి పారిపోయారు, కొంతమందిని రాక్షసుడు పొట్టన పెట్టుకున్నాడు. మిగిలినవారు తమ మరణానికి ఎదురు చూస్తున్నారు. నాకు ఏడుగురు కొడుకులు. ఆరుగురిని రాక్షసుడు భక్షించాడు. ఈ వేళ నా ఏడవ కొడుకు వంతు వచ్చింది. నేను మిగిలానని అనుకుంటూ నవ్వుతున్నాను. నా ఏడుగురి కొడుకులను నా ఎదుటనే బలియిచ్చి చిమ్మకునీరెత్తినట్లు యింకా కూర్చున్నానే అని అనుకుంటూ విలపిస్తున్నాను ” రాజు, చెట్లు, పక్షులు నాగసర్పాలకి ఉపకారం చేశాడు. ఇక ఈరోజు మానవునికి ఉపకారం చేసే అవకాశం చిక్కింది. ఇప్పుడు ఈ పని మృత్యువుతో పోరాటంలాంటిది. తల్లికి కుమారుణ్ణి కావడానికి బద్ధులు నేను రాక్షసునికి భోజనం అవుతానని నిశ్చయించుకున్నాడు.

రసాలూ తన గుఱ్ఱం ఎక్కి మళ్ళీ అరణ్యంవైపు వెళ్ళాడు. నగరవాసులు రాక్షసుని ఆహారం కొఱకు ఒక బండి రొద్దెలు, ఒక ఆబోతును కూడా పంపుతున్నారు. వారు రాజుననుసరించారు. రాక్షసుడు ఒక గుఱ్ఱపు రౌతు తనవైపు రావడం చూసి పరమానందం చెందాడు. ఆహార పదార్థాలతోబాటు ఒక గుఱ్ఱం కూడా తినటానికి లభిస్తుందని అతని వంతోషం. అతను ముందుగా గుఱ్ఱముపై

చెయ్యి వేశాడు. కాని రసాలూ రెప్పపాటులో తన కత్తితో అతని చెయ్యిని నరికి వేశాడు. రాక్షసుడు చీత్కారం చేస్తూ లేచి తన యింటివైపు పరుగెత్తాడు. రాక్షసుడు అతనికేమార్గం కనబడుటలేదు. అతను చెట్లచాటున దాక్కున్నాడు. కాని రసాలూని బాణం చెట్టుని బేధించి ఆ రాక్షసునివద్దకు చేరేది. అతను తన కుమారులను రాజుని ఎదుర్కొనేందుకు ముందుకు పంపాడు. వారిలో కొంతమందిని రాజుకత్తి నరికివేసింది. కొంతమందిని అతని త్రాళ్ళు బంధించాయి. ఇక రాక్షసుడు తన యింటిలో ఏడు ఇనుప దేగిసీల వెనుకకు పోయి దాక్కున్నాడు. పరాక్రమవంతుడైన రసాలూ ఒక్క బాణంతో ఏడు దేగిసీలను తునా తునకలు చేశాడు. రాక్షసుణ్ణి అంతం చేశాడు. ఆ రాక్షస కుటుంబాన్నంతా చంపుటవల్ల రసాలూ పేరు నలువైపులా వ్యాపించింది. నగరవాసులంతా తమ రాజుతోపాటు రసాలూ దర్శనార్థమై వచ్చారు. నగరవాసులు రసాలూను అక్కడే ఆపదలిచారు. కాని, అతని పాదాలలో చక్రాలున్నాయి. అవి అతణ్ణి నిలకడగా ఎక్కడా కూర్చోనివ్వవు. ఆ నగరపు రాజు కుమార్తె కుమారి శౌంకనీ అతని సౌందర్యాన్ని చూసి మోహితురాలై నది. కాని, రాజుదృష్టి ఆమెవైపుకు మరలనేలేదు. రసాలూ తన దారిన తాను పోసాగాడు. శౌంకనీ ఎంతో దుఃఖితురాలై యిలా అంది:

చన్నన్ చీరా, చిఖ్ బహః పూర్ లగావాః అగ్గ
వే సోహనే పరదేసియాః, మై మరాతేరే గల్లలగ్గః

[గంధపు కట్టెలు పేర్చించి నేను ఆ చిత్తిపై కూర్చుంటాను. దానికి నిప్పు అంటిస్తాను. ఓ సుందరమైన పరదేశీయుడా, నేను నిన్ను ఒక్కసారి కాగలించు కొని చనిపోతాను.]

ఇంతటి ప్రేమ కూడా రాజును నిలువలేకపోయింది. అతను ఒక రకంగా యోగసిద్ధిని సాధిస్తున్నాడు. అతని నోటినుంచి “మీరు సుఖంగా నివసించండి; యోగి విరాగిగా వ్యవహరిస్తాడు” అని వెలువడింది.

అక్కడినుంచి రాజు వెళ్ళగా వెళ్ళగా అటవ్ వద్ద నదీతీరం దగ్గరున్న సిరీకోట చేరాడు. దాని రాజుపేరు సిరకవ్. ఈ రాజుకు ఒక విచిత్రమైన సరదా ఉంది. అతను దారినపోయే బాటసారులు, పరదేశీయుల శిరస్సులను పందెంగా ఒడ్డి వారితో చదరంగమాడేవాడు. వారిని కపటపు ఎత్తులతో ఓడించి వారి శిరస్సులను నరికి వేసేవాడు. రాత్రివేళ రాజు రసాలూ ఈ నగరానికి చేరాడు. అతని గుఱ్ఱం గిట్ట

ఒక అస్థిపంజరానికి తగిలింది. ఈ నగరపు మార్గంలో శవాలు పడి ఉన్నాయి. ఇది క్షేమకరం కాదు అని అతను తలంచాడు. రాజు ఇది జూదగాడైన సిరకప్ నగరమని కూడ తెలుసుకున్నాడు. అరచేత ప్రాణాల్ని ఉంచుకొని అతను ప్రయాణం సాగిస్తున్నాడు. సిరకప్ తో చదరంగపు పోటీ ఆడడానికి మనస్సులో గట్టి నిర్ణయం చేసికొన్నాడు. తెల్లవారగానే రాజు రసాలూ రాజ భవనంవైపు వెళ్ళాడు. ఇంత అందమైన గుఱ్ఱపు రౌతు ఆ నగర రాజునకు బలిపశువుగా ఆ యోగ పడవలసి వస్తుంది, అని గ్రహించి పట్టణవాసులు ఎంతో మధనపడ్డారు. ఒక అందమైన యువతి సాహసంతో గుఱ్ఱం కళ్ళాన్ని పుచ్చుకొని యిలా అంది.

నీవే ఘోడే వాలియా రాజా, నీవే నేజే ఆ.

అగ్గే రాజా సిరకప్పహై, సిర్ రై సో ఓహ లాహ

భలా చాహే జే ఆపనా, తా పిచ్చే ముద్ జా.

[నీలిరంగు గుఱ్ఱపురౌతా, కొంచెం దగ్గరకురా. ముందుకు సాగితివా సిర కప్ప రాజు ఉన్నాడు. అతను నీ తలను నరుకుతాడు. నీవు నీ క్షేమాన్ని కోరి నచో వెనుకకు మరలి వెళ్ళిపో.]

కాని, రాజు గుఱ్ఱాన్ని గట్టిగా మడమతో తన్నాడు; అది ముందుకు పరిగెత్తింది. నగరవాసులు రాజు రసాలూయొక్క పౌందర్యాన్ని చూసి ఎంతో జాలి చెందారు. ప్రతివారు తమ తమ బుద్ధిబలం ననుసరించి రాజును చదరంగంలో ఓడించే మటుగులను చెప్పారు. అతని క్షేమాన్ని కోరుతూ కొంతమంది మంత్రా లను చదివారు; మరికొందరు దేవుణ్ణి ప్రార్థించారు; ఒకడు ఎంతో ప్రేమతో పెంచిన తన పిల్లని రసాలూ జేబులో ఉంచి యిలా అన్నాడు:

[ఓ అమాయకపు రాజా, ఆగు, నా ఈమాటను విని వెళ్ళు. నీకు ఎక్కువ కష్టాలు ఎదురయినప్పుడు నీ కుడిచేతిని పైకెత్తి దాన్ని నీ జేబులో వుంచితే ఎటువంటి కష్టాలైనా తొలగి పోతాయి.]

రాజు రసాలూ సీరీకొట రాజ భవనం దగ్గరకు వెళ్ళి ఎలుగెత్తి పిలిచాడు. ఈరోజు నీతో ఒకాయన పాచికల ఆట ఆడడానికి వచ్చాడు వెంటనే రాజ భవ నపు సింహద్వారం వద్ద పద్నాలుగు భేరీలు మ్రోగాయి. రాజును సవాలుచేసి మనిషి భేరీలు వాయించి పాచికల ఆటలో పోటీ చేస్తానని రాజుకు తెలియజేయాలి. ఒక్కసారి వాటిని వాయించినచో అవిరామంగా అవి తమంత తామే ప్రతిధ్వ

నిస్తాయి. అదేపనిగా గట్టిగా మ్రోగే ఆభేరిఁ ధ్వని వినేవారి బుద్ధిని చికాకు పెట్టెటట్లు ఆ భేరిలు తయారు చేయబడ్డాయి. బుద్ధి చాపల్యం చెందిన మనిషి పాచికల ఆట పోటీలో ఎలా గెలుస్తాడు? ద్వారపాలకుడు రసాలను భేరిపై దెబ్బ కొట్టమని చెప్పాడు. అతను ఒక భేరిమీద దెబ్బకొట్టి రెండవ భేరిమీద అంత గట్టిగా కొట్టాడు. ఇలా భేరిలన్నీ బ్రద్దలై పోయాయి. ఇక వాటినుండి ప్రతిధ్వని రావడం ఆగిపోయింది.

సింహద్వారం ముందు సిరకప్ప దెబ్బదిమంది కుమార్తెలు కూర్చుని ఊగే ఉయ్యాల ఉంది. ఆ ఉయ్యాల లోనికి వచ్చేవారి మనస్సును చలింప జేస్తుంది. అందమైన రాచకన్యలను చూసేసరికి ఏకాగ్రత నశిస్తుంది. యువరాణులు రసాలతో “మా ఊయలను ఒక్కసారి ఊపివెళ్ళు” అన్నారు. రాజు “మిమ్ములను ఒక్కొక్కరిగా ఊపే సమయం నాకు లేదు. అందుచేత అందరినీ ఒక్కసారిగా ఊపగలను!” అన్నాడు. దెబ్బదిమంది రాచకన్యలు ఒక్కసారిగా ఉయ్యాలపై ఎక్కారు. అతను ఉయ్యాల త్రాడును పుచ్చుకొని గగన వీధుల్లోకి పోయేటట్లుగా గట్టిగా ఊపివేశాడు. పైకివెళ్ళి క్రింది భాగమునకు వస్తున్న ఉయ్యాల త్రాడును తన కత్తితో నరికాడు. ఉయ్యాల మధ్యలోనే తెగిపోయింది. ఆ అమ్మాయిలు దబ దబా నేలపై పడిపోయారు. అంతా గాయపడ్డారు. రసాలూ దర్బారు భవనంవైపు వెళ్ళాడు. అతను అక్కడకు చేరేముందే భేరిలు బ్రద్దలు కావడం, రాజ కుమార్తెలు గాయపడడం రాజుకు తెలిసింది. ఇక రాజా రసాలూ ఖంగారుపడలేదు. సిరకప్ప గంగవెరులెత్తాడు అతని ఏకాగ్రత అంతా తల క్రిందులైంది. ఇరువురూ పాచికల ఆటకీ కూర్చున్నారు. సిరకప్ప యిలా ఉద్ధరించాడు:

ఓ వేదే నిమ్యే చారణ చౌపడ

రాజే ఫేడన దో

ఆ నీ మాతా హోణియే, తూ మేరే వల్లహో

హుకమ్ జో సచ్చే సాహబ్ దా నరదా, మన్ననసో.

[దీపాల మసక వెలుతురులో ఇరువురు రాజులు చదరంగం ఆడుతున్నాడు. ఓ నవీ హోణీ, నీవు నాతో సహకరించు: సిరకప్పరాజు ఆజ్ఞను పాచికలు కూడ అంగీకరిస్తాయి.

సిరకప్ప పాచికలు వేయడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు. రాజా రసాలూ అన్నాడు. “రాజా, నీ ఆట ప్రారంభమే అపశకునాలతో జరిగింది. అన్ని పనులూ భగ ‘వంతుని పేరిట ప్రారంభం కావాలి” అని.

పాచికలు ఆడేటప్పుడు రాజు సిరకప్ప తన కుడివైపు ఎడమవైపులందు తన రాణిని, ఒక కుమార్తెను కూర్చోపెట్టుకున్నాడు. వాళ్ళిద్దరు తమ సౌందర్యపు వారచూపులు హావ భావాలతో పాచికలు ఆడేవారి దృష్టి తమవైపు ఆకర్షిస్తారు ఆటగాడు రాణివైపు చూస్తూవుంటే రాజకుమార్తె పాచికలను తలక్రిందులను చేస్తుంది. రాకుమారి వ్యామోహంలో పడి అదేపనిగా ఆమెవైపు చూస్తూ ఆట గాడు ఉండిపోతే రాణి పాచికల్ని మార్చివేస్తుంది. కాని రాజా రసాలూ ముందు వారి ఆటలు సాగలేదు. అతనిలో యోగికి ఉండే దీక్ష, నిగ్రహం, ఏకాగ్రత వుంది. సౌందర్యంలో అతను రాణి, రాజకుమార్తెలను తలదన్నాడు. పాచికల పందెం ప్రారంభమైంది. ఎవరి ఎత్తుగడలు సాగలేదు. రాజా రసాలూ అచంచలంగా ఆటకి కూర్చున్నాడు. రాజు సిరకప్ప మొదటి ఆట ఓడిపోయాడు.

రెండోఆట ప్రారంభమయింది. రాణి, రాజకుమారి తమ ఆట సాగక ఓడిపోయినందుకు విచారిస్తూ అక్కడినుంచి లేచి వెళ్ళిపోయారు. వారికి బదులు ఆటలో రకరకాల చిక్కుల సమస్యలను ప్రవేశపెట్టే ఆటగాళ్ళు వచ్చి కూర్చున్నారు. రసాలూ ఆటలో ఏదో వ్యాహం యొచ్చిస్తే వారు ఆటలో ఏదో చిక్కును తెచ్చి పెట్టే వారు. మొదటివారు ఒక సమస్య ప్రవేశపెట్టి దానికి సమాధానం అడిగారు సమస్య ఇది:

ఆర్ పత్తన్ నా బేడియాఁ, చౌదహ్ ఘమ్మన్ ఘేర్

జేతూఁ రాజా జతీ సతీ తాఁ పానీ కితనేసేర్.

[ఎనిమిది రేవులు, తొమ్మిది నదులను దాటించే పడవలు, నదిలా పద్నాలుగు సుడిగుండాలు ఉన్నాయి. రాజా రసాలూ: ఆ నదిలో ఎన్నిసేర్ల నీళ్ళున్నాయో చెప్పు]

రాజా రసాలూ ఆటలో చిక్కును ఒక్కసారిగా పరిష్కరించి సమస్యా పూరణం కూడా ఇలా చేశాడు:

ఆర్ పత్తన్ నా బేడియాఁ, చౌదహ్ ఘమ్మన్ ఘేర్

అంబర్ తారేగిన్ దస్సీ, మైఁ దస్సాఁ పానీ ఉతనేసేర్
జిన్నీ జంగర్ లకడీ, పానీ ఉతనేసేర్.

[ఎనిమిది రేవులు, తొమ్మిది పడవలు. పచ్చలుగు సుడిగుండాలు ఉన్నాయి. నిజమే ఆ నదిలో నీరు ఆకసంలోని నక్షత్రాలు లెక్కిస్తే ఎన్ని వుంటాయో నదిలో అన్నిసేర్ల నీళ్ళుఉంటాయి. అరణ్యంలో ఎన్ని కట్టెలు ఉంటాయో అన్ని సేర్ల జలం నదిలో ఉంటుంది.]

ఒకదాని తర్వాత మరో సమస్యా పూరణం రాజా రసాలూను చేయమనే వాడు. రసాలూ వారి సమస్యకంటే అతి చిక్కుతో కూడిన సమాధానం చెప్పే వాడు. వారు ప్రవేశపెట్టే సమస్యలన్నీ నిర్భక్తం కావడం చూసి వారికి తమ శీరస్సులు ఉంటాయా, ఉండవా? అన్న చింత కలిగింది. ఆట స్థలంనుంచి నెమ్మదిగా జారి అవతలకు పోవడం అన్ని విచాలా క్షేమమని తలంచారు. సిరికప్ప రెండో ఆట కూడ ఓడిపోయాడు.

ఇక చివరి ఆట మిగిలింది. సిరికప్పవద్ద ఇక ఒకేఒక ఎత్తుగడ మిగిలి వుంది. ఆట ప్రారంభమైంది. సిరికప్ప తాను శిక్షణ యిచ్చిన రెండు చిట్టెలు కలను బయటకు తీశాడు. అవి పాచికలపైనుండి పరుగులు తీస్తూ ఆటను తల క్రిందులు చేస్తాయి. రసాలూ ఆటలో వేసే ఎత్తులు ప్రతికూలంగా మారుతున్నాయి. సంయోగపశాత్తు ఎవరో తనకు ప్రియమైనవారు చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి.
రహర్ వే రాజా భోలియా, సాదీ ఇనీ గల్ల సున్ జా,

జదోఁ దాడీ భీదా ఆటనే, తేరీపే నా జావేకా
దాహినా దన్త ఉతాయాకే అసనీ జేబ్ చపా.

రాజా రసాలూ తన కుడిచేతిని జేబులో ఉంచాడు. జేబునుండి ఒకపిల్లి బయటకు వచ్చింది దానిని చూసి సిరికప్ప చిట్టెలుకలు పరుగు పరుగున పోయి తమ బిలాలలో దాక్కున్నాయి. పాచికల ఆట రసాలూకు అనుకూలంగా మారింది. సిరికప్ప ఖంగారు పడిపోయి ఇలా అన్నాడు

ధర్ వే పాసే డాల్ వేఁ, ఇద్దేబ సంతాలోక్
సిరాఁ ధదాఁ దీయాఁ బాజీ ఆఁ, జేహాడీ సిరికప్ప
కరే సోహాగ్.

[ఓ పాచికల్లారా- దొర్లిపోండి! మనుష్యులున్నారు. మొందెములనుంచి శిరస్సులను తొలగించే పందాలు జరుగుతున్నాయి. ఇక అంతా భగవంతునిదే భారం. ఆయనకేది ఇష్టమో అదే జరుగుతుంది]

సిరకప్ప రాజు తన శిరచ్ఛేదన పందెంలో కూడ ఓడిపోయాడు. సరిగా అదే సమయంలో ఒక మనిషి వచ్చి సిరకప్ప రాజుగారింట్లో ఒక అమ్మాయి పుట్టిందని కుభవార్త వినిపించాడు. సిరకప్ప రాజు ఈ వంశ నాశనం చేసే పిల్లలను తక్షణం చంపివేయమని ఆజ్ఞ జారీ చేశాడు. కాని రాజు రసాలూ ఆటలో శిరస్సును పందెంగా ఒడ్డి ఓడిపోయినవాడు మరొకరి శిరస్సును చేదించమని ఏ విధంగా ఆజ్ఞను జారీ చేయగలడు? ఈ రాకుమారిని నేను నావెంట తీసికొని పోతాను" అన్నాడు.

రాజు రసాలూ ఇప్పటికీ వివాహ బంధనంలో బందీ కాదలచుకోలేదు. ఈ నాడు పుట్టిన బాలిక యౌవనవతి అజ్ఞ్యవరకు అతను హాయిగా స్వతంత్ర జీవితం గడపవచ్చు. రాజు రసాలూ సిరకప్ప శిరచ్ఛేదం చేయకుండా స్రాణాలతో విడిచి పుచ్చాడు. కాని ఒక షరతు పెట్టాడు. ఇక ముందెన్నడూ అతను పాచికలతో జూదం ఆడకూడదని. రాజు భవనంలో ఎంతోసేపు కూర్చొని వుండడం వల్ల అతనికి ఊపిరి సలపడంలేనంత బాధ కలిగింది. అతను ఆరుబయటకు వచ్చి నిలబడ్డాడు. అతను బందీ గృహంవైపు నెమ్మదిగా సాగి వెళ్ళాడు. అతణ్ణి చూసి ఖైదీలంతా ఒక్కసారిగా ఇలా గోల చేశారు.

హోర్ రాజే ముర్గావీయాః. తూ రాజా శాహబాజ్

బందీ వానాదే బంద్ ఖలాస్ కర్ తేరోడిమదరాజ్.

[యితర రాజులంతా నీటికోళ్ళలాంటివారు. నీవు మహారాజువే కాదు. నీటికోళ్ళను వేటాడే శక్తివంతమైన దేగలాంటి వాడవు. నీవు ఖైదీలకు బంధ నాలనుంచి ముక్తిని కలిగించు. నీవు దీర్ఘాయుష్మంతుడ వవుదువుగాక.]

రాజు రసాలూ తన చేతులతో బందీగృహం తలుపులను తెరిచాడు. ఖైదీలు పరమానందంతో రాజు రసాలూను మనసారా ఆశీర్వాదిస్తూ బయటకు వెళ్ళి పోయారు. అక్కడనుంచి రసాలూ భేదీ మూరతీ పర్వతాలవైపు వెళ్ళాడు. అక్కడ అతను ఒక మహిళను కట్టించాడు. మహిళ ఎదుట ఒక మామిడి మొక్కను నాటాడు. "ఈ మామిడిమొక్క పెద్దదై పూత పూసేసరికి రాజకుమారి కోకలాః నిండు యౌవనవతి అవుతుంది. అప్పుడు నేను ఆమెను వివాహం

చేసికొంటాను" అన్నాడు రాజా రసాలా.

రాజా రసాలా నిలకడగా గృహంలో ఎన్నడూ కూర్చోలేదు. అతనికి వేటనుంచి తీరికయే లేదు. ఎప్పుడయినా కాస్త సమయం దొరికితే ఏదో ఒక ప్రమాదకరమైన పని తలపెట్టేవాడు.

మామిడిచెట్టు పెద్దదయింది; పసంతంలో తొలిపూత పూసింది; కోకలాఁ యౌవ్వనవతి అయింది. అయినా అతనికి ఆ ధ్యాసేలేదు. రాజా రసాలా సత్య నిష్ఠాపరుడైన రాజయోగి. అతని మహిమలో కోకలాఁ తప్ప మరొక రాణి ఎవ్వరూ ప్రవేశించలేదు. పాపం: కోకలాఁ తన పయస్సులో పున్న యువ కునితో కాని, యువతితో కాని మాట్లాడి ఎరుగదు! రాజా రసాలా నరనరంలో మహత్తర శక్తి నిరాటంకంగా ప్రపహించి వరదవలె పరవళ్ళు త్రొక్కుతోంది. తన శక్తిమందు అతనికి కోకలాఁ యౌవ్వనంకూడా బాల్యంలా గోచరిస్తుంది. దాని ప్రతిఫలం రాజా రసాలా రాచి మధ్య ప్రేమ కలుగలేదు. వారిరువురూ కలసి ఎన్నడూ కూర్చోలేదు; ఒకరు మరొకరితో మాటలాడుకొనలేదు. ఇరువురు ఒకరికి మరొకరు పరాయివారుగా ఉండిపోయారు.

ఒకరోజు రాజా రసాలా వేటకై వెళ్ళాడు. అతడు వెళ్ళిన తరువాత మరొక రాజు వేటాడుతూ అతని మహిమవైపు వచ్చారు. కోకలాఁ మేడపైనుంచి ఒంటరిగా చుట్టుప్రక్కలనున్న ఉద్యానవనాల సౌందర్యం చూస్తూ నిలబడి ఉంది. మేడక్రింద ఒక అపరిచితుణ్ణి చూసి ఇలా అంది:

మహాలాఁ హేత్ ఫిరందియా, సాద్ ఫిర్కే చోర్

[మహిమ క్రింద పంచరించే ఓ మనిషి. నీవు సన్యాసివా లేక దొంగవా?]

క్రిందినుంచి రాజు ఇలా అన్నాడు:

చోరాఁ మైలే కపడే, సాధాఁ నవేఁ నకోర్.

[దొంగల బట్టలు మురికిగా ఉంటాయి. సన్యాసుల బట్టలు ఎల్లప్పుడూ నూతనంగా ఉంటాయి.]

క్రింద నిలబడి వున్న రాజు హోడి. అతను కోకలాఁ నిండు యౌవ్వనాన్ని ఒక్కసారిగా కళ్ళారా చూసి ఆమెపై సమ్మోహితుడయ్యాడు. అతని నోటినుంచి అప్రయత్నంగా ఈ శబ్దాలు వెలువడ్డాయి.

అల్లేయాఁ దాదాఁ పక్కియాఁ చో చోపైన్ అనార్,

[వచ్చి ద్రాక్షపండ్లు చక్కగా పండాలు; దానిమ్మపండ్లు రసంతో నిండి పోయాయి]

కోకలాః అప్పటికీ తన నిత్యనిష్ఠతో దృఢంగా నిలిచింది ఆమె ఇలా అంది.

ఐసా కోయీ న జమ్మియా జో ఆవే రాజేదే దరబార్

[రాజా రసాలూ దర్బారులో ప్రవేశించగలవాడెవ్వడూ ఇంతవరకు పుట్టలేదు.]

హోడీ మహాలులోకి వెళ్ళదలిచాడు. సింహద్వారం దగ్గర పర్యవేక్షకుల పెద్ద రాయి అడ్డంగా పడివుంది. దానిని జరిపి రసాలూ మహాలులోకి ప్రవేశించ దగ్గవాడు. హోడీ తన బలాన్నంతా ప్రయోగించాడు, కాని ఆ రాతిబండ కొంచెమైనా కదలలేదు. హోడీ పక్షి నై కోకలాః చెంతకు చేరాలనుకున్నాడు కాని ఇది అతని శక్తికి మించిన పని. అతను ఆమెతో పైనుంచి క్రిందికి ఒక మోకును వ్రేలాడవేయమని చెప్పాడు. చివరకు ఆమె కరిగిపోయింది. ఆమె ఎంతోకాలంనుంచి ఒంటరిగా ఉంటూ ఎవరితోనైనా మాట్లాడాలని ఆతురత పడు తూంది. ఆమె క్రిందికి మోకును వేసింది. హోడీరాజు పైకి ఎక్కి వచ్చాడు. ఇక పాపం. కోకలాః తన సత్య నిష్ఠను కాపాడుకొనలేకపోయింది. రసాలూ అడవుల్లో వేటాడుతూ, కాలం గడుపుతున్నాడు. ఇటు కోకలాః రంగ మహాలులో భోగ విలాసాలతో గడుపుతూ ఉంది.

మరుసటి రోజున హోడీరాజు బయలుదేరగా ఆమె విలపించసాగింది హోడీ ఆమె కన్నీళ్ళను తుడిచాడు. ఆమె కళ్ళకు పెట్టుకున్న కాటుక అతని చేతికి అంటుకొంది. “నేను త్వరలోనే తిరిగి వస్తాను. నేను నీకు దూరంగా వున్నంత వరకు నా చేతికి అంటిన నీ కళ్ళ కాటుకను చెరగనివ్వను, ఈ చేతితో తినను. ఈ చేతితో త్రాగను. ఈ చేతిని కడుగును; ఈ చేతితో ఏపనీ చేయను” అని రాజు ప్రమాణం చేశాడు.

రాజా రసాలూ తిరిగి వచ్చాడు. రాణి నడవడిక అంతా అదో తరహాగా ఉండటం చూశాడు. జుత్తు విడిపోయివుంది. మెడలో హారం తెగి ఉంది; పాన్సు అంతా చిందరవందరగా ఉంది. ఆంతట అతను ఇలా అన్నాడు:

కిన్న మేరా ఖాశా గేడియా. రానీ కిసనే కిన్నీ నపార్

రొజా - రసాలూ

మడియో, పానీ కిస్ ల్యా కిస్ సుద్దే ఖందార్
కాన్ మహాలా, విచ్ దొడియా మహాలీ ఏయీ ధపకార్
సేక్ మేలీ కాన్ లేటియా థిల్లీ పయీ నివార్

[నా బావిని ఎవరు నడిపారు? ఎవరు పాడు చేశారు? కుండలో ఎవరు నీళ్లు నింపారు? ఎవరు దానిని మరిచిం చేశారు? మహాలులో ఎవరు పడుగెత్తారు? పాదాల అలికిడి గట్టిగా వినపడింది. నా మంచంమీద ఎవరు పడుకున్నారు? మంచం నవారు వదులయింది.]

రాణి ఒకటి రెండురోజులలోనే గొప్ప మేధావిగా మారింది. ఆమె తన తుర్యంతో సమాధానం యిలా యిచ్చింది.

“మై, నేహీ వా, చలాయా, మై నేహీ నిసార్ తోడీ
‘మదే మే, సే పానీమై, నేహీలియా, మై, నేహీ దూల్ దాలే
మైనా నే శ్చుడియా, ఖోరీహై తోతేనేహార్ తోడాహై
మై బావలీ హోకర్ భాగీధీ జిససే మహల్ కాఫర్

[ఇవన్నీ నేనే చేశాను. ఇలా జరగటానికి కారణం నేనే.]

రాజా రసాలూ ఆ సమయంలో మౌనం వహించాడు. కాని అతని మనసులో పందేహం అంకురించింది. అతనికిరోజు అతని రాణియే కట్టిన బట్టలను విడచి నగ్నంగా తనవైపు వస్తూ ఉన్నట్లనిపించింది. ఆమె యౌవనంలో ఏదో దివ్యాగ్ని రగులుతూ ఉంది. మరుసటిరోజు ఉదయం పెందరాళే అతను వేటకై బయలుదేరాడు. కాని యిప్పుడు అతని ఏకాగ్రత భంగమైపోయింది. బాణాలు గురి తప్పుతున్నాయి. అతని చెప్పులలో ఏదో రాయి మరుగున పడివున్నట్లనిపించింది. ఏదో అజ్ఞాత శత్రువు అతనిలో ప్రవేశించినట్లయింది అతను ఆ రోజు మధ్యాహ్నానికి తిరిగి వచ్చాడు. మూడవ రూమున తన మహల్ దగ్గరకు వచ్చాడు. ఒక వ్యక్తి తాడు సహాయంతో మహల్ పైనుండి క్రిందికి దిగుతున్నాడు. కోకలా, మేడపై నిలబడి అతనికి వీడ్కోలు చెబుతూ వుంది. అది చూసి రాజా రసాలూ తోక త్రొక్కిన త్రాచులా మండిపడ్డాడు. అయినా, అతను మనస్సుని రాయి చేసుకుని అతణ్ణి కవ్వించి పిలిచాడు. హోడీరాజు, రాజా రసాలూ ఒకరి ఎదుట మరొకరు నిలబడి వున్నారు. ఈవేళ వంతు నీదిగాన ముందు బాణంవేసే అవకాశం తీసుకో అన్నాడు రసాలూ. హోడీరాజు బాణం విడిచాడు. కాని

ఇప్పుడిప్పుడే రతి నల్పి పాన్పునుంచి లేచివచ్చిన కారణంగా అతని బొజంలో ఏమీ బలంలేకపోయింది. రసాలూ ఆ బాణాన్ని విడిలించి దూరంగా విసరి వేశాడు. “కాస్త విశ్రాంతి తీసుకో. మరొక అవకాశం ఇస్తున్నాను. మరొక బాణం వెయ్యి” అన్నాడు. హోడీ మరొక బాణం వేశాడు. దాన్నికూడా రసాలూ తన దాలుతో నెట్టివేశాడు. రసాలూ ఏకాగ్రత పూర్తిగా పుంజుకుంది. అతనిది చెక్కుచెదరని నిగ్రహం. అతను ఒకేదెబ్బ గట్టిగా కొట్టాడు. హోతీ రెండు ముక్కలై క్రింద పడ్డాడు.

కోకలాః మేడమీద నిలబడి చూస్తూ ఉంది ఇక నాకు ఆఖరి మడియ సమీపించిచిదని ఆమె గ్రహించింది. రంగమహల్ బురుజునుంచి క్రిందికి దూకింది. రసాలూ తన చేతులతో హోడీ కోకలా శవాలను తన గుఱ్ఱముపై గట్టిగా కట్టి గుఱ్ఱాన్ని అరణ్యవైపు తరిమివేశాడు. తన గుఱ్ఱానికి వీడ్కోలు చెబుతూ అతను “మిత్రమా ఫాలాదీ నీకు. నాకు యింతటితో స్నేహం ముగిసింది. నేటినుంచి నేను నా జీవితాన్ని మార్చుకోవాల్సి ఉంది” అన్నాడు బరు వెక్కిన చూడయంతో

రాజా రసాలూకు తల్లిదండ్రులు జ్ఞాపకం వచ్చారు. అంతేకాదు, పెండ్లి మధ్య విడిచిపెట్టిన యువతికూడా గుర్తుకు వచ్చింది. పియాల్కోట అతణ్ణి బిగ్గరగా ఎలుగెత్తి పిలుస్తూ ఉన్నట్లనిపించింది. అతను నిర్మానుష్యంగా వున్న తన మహల్ సింహద్వారం ఎదుట పర్వతంలా పడివున్న పెద్ద రాతిబండను జరిపి దూరంగా త్రోసివేశాడు. ద్వారం తలుపులు తెరిచాడు. తర్వాత ఒక్క క్షణం కూడ ఆగకుండా తన నగరం వైపు మరలిపోయాడు.

దుల్లా భట్టి

—బలవంత్ గార్గీ

అది అక్కరు చక్రవర్తి పరిపాలించు కాలం. లాహోరు నగర సమీపంలో సాందలబార్ . రాజ్యంలోని ముస్లిం భట్టి రాజ పుత్రులు చక్రవర్తికి కప్పము చెల్లించడం మానివేశారు. చివరకు విసిగెత్తి మొగలాయి సైన్యాలు వారిపై దాడి చేశాయి. సర్దారు ఫరీదు అతని తండ్రిని మొగలు సైనికులు బంధించి తీసికొని పోయారు. చేతులు వెనుకకు కట్టి అక్కరు ఎదుట వారిని హాజరు పరిచారు.

అక్కరు చక్రవర్తి వారిని కొన్ని ప్రశ్నలు పేయగా ఫరీదు ఆత్మాభిమానంతో ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పడమే గాక మొగలాయిలను నానా దుర్భాషలాచాడు. చక్రవర్తి మండిపడ్డాడు. “సభకుల్లారా! ఈ దేశద్రోహుల శిరస్సులను నాకి కోటగుమ్మానికి వ్రేలాడదీయండి, వీరి చర్మం ఒలిచి కళేబరాల్లో ఊరను నింపండి” అని ఆజ్ఞ జారీ చేశాడు.

వధకులు తండ్రి కొడుకులిద్దర్నీ వధించారు. ఆ సమయంలో ఫరీదు బార్య అయిదు నెలల గర్భవతి ఆమె పేరు లద్దీ. నాలుగు నెలలు గడిచాయి ఒక నాడు ఆదివారం రోజున ఆమెకొక కుమారుడు కలిగాడు. అతనికి దుల్లాయని పేరు పెట్టారు.

దుల్లాముఖం కాంతివంతమైంది; పెడల్పయిన ఛాతీ, ఆకర్షణీయమైన కళ్ళు. దాది ఆ బాలుని అందం చూసి నివ్వెరపోయింది. అతని శిరస్సు చూసి “పరాక్రమశాలి, వీరుడుయైన ఈ బాలుడు తన తండ్రికే జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకుంటాడు” అంది.

తల్లి సంతోషించి తన కుమారుని శిరస్సుపై బంగారు నాణాలను దిప్పితిసి పారవేసింది, అయినా ఆమె హృదయం అజ్ఞాత భయంతో కంపించింది.

అదే రోజున అక్కరు చక్రవర్తి అంతఃపురములో కూడ యువరాజు జన్మించాడు. అతనికి చక్రవర్తి పేఖా అని నామకరణం చేశాడు. అతనే తర్వాత

జహంగీరు పేరిట చరిత్ర ప్రసిద్ధినందాడు. అతని కుమారుడు న్యాయప్రియుడు. శూరుడు. వీరుడు కావాలని చక్రవర్తి కోరేవాడు. జ్యోతిష్కులు గ్రహ నక్షత్రాలను లెక్కించి చూహప్రభూ! తమరు మొదట దానాలు, పుణ్యకార్యాలు చేయండి. ప్రజలపట్ల దయను చూపండి. తరువాత తమ రాజ్యంలో ఒక రాజపుత్రుని తల్లిని అన్వేషించండి. షేఖా పుట్టిన రోజునే ఆమెకు కుమారుడు కలిగి వుండాలి. యువరాజు అలాటి తల్లి పాలు త్రాగి పెద్దవాడయినచో పరాక్రమశాలిగను, విజేత గను రూపొందుతాడు అని విన్నవించారు.

చక్రవర్తి అన్వేషణ జరిపించాడు. ఒక సాధుబాబా దర్బారులోకి శుచ్చి అన్నాడు. “చక్రవర్తి! ఫరీద్ భట్టిని చంపించావు. అతని భార్య లద్దీ నిండు యౌవ్యనవతి; సబల; పురుషులవలె మంచి సాహసవంతురాలు కుడా. మీ యింటిలో ఆదివారంనాడు షేఖా జన్మించాడు అదే రోజున ఆమెయింట ఆమెకు ఒక కొడుకు పుట్టాడు”. ఈ మాట విని చక్రవర్తి ఎంతో సంతోషించాడు. అతను ఆ వీరమూతను తన యింటికి పిలిపించడానికి బదులు షేఖాను సైనికుల సహాయంతో ఆమె ధగిరకు పంపించాడు. లద్దీకి యువరాజును పోషించే బాధ్యత అప్పగించారు. ఆమె నివాసానికి ఒక అందమైన భవనం కట్టించారు. షేఖా దుల్లాయీరువురు బాబుర లద్దీ పాలుత్రాగి అన్నదమ్ములవలె పెరిగి పెద్దవారయ్యారు; వారిరువురు కలసి కుస్తీ పట్టేవారు. బాబాలు పేసేవారు. గుట్టపు స్వారీ చేసేవారు; కోని ఈ ఆటలన్నింటిలో దుల్లా ఎప్పుడూ షేఖాకంటే మిన్నగానే వుండేవాడు. ఇరువురు బాబురకు పన్నెండేళ్ళ ప్రాయం వచ్చింది. అక్బర్ షేఖా దుల్లాలను దర్బారుకు పిలిపించాడు. పెద్ద మైదానంలో దేరా వేయించమని ఆ మైదానంలో యిరువరి విలువిద్య పరీక్షజరగాలని ఆజ్ఞ యిచ్చాడు. నగర ప్రజలంతా ఈ పోటీని చూసేందుకు మైదానానికి చేరారు. గురువులు ఏవిధమైన భ్రమ, సందేహం కలుగకుండా రెండు రంగుల బాబాలను ఇద్దరకు యిచ్చారు. షేఖా బాబాలు గురితప్పి పడుతున్నాయి. కాని దుల్లా బాబాలు లబ్ధిన్ని చేదిస్తున్నాయి. గుట్టపుస్వారీ, కత్తిసాము పోటీలు ఇరువరిమధ్య జరిగాయి. ప్రతి పర్యాయం దుల్లానే విజయలక్ష్మి వరించింది.

చక్రవర్తి ముఖంలో ఉదాసీనత తాండవించింది; అతను నిరాశచెందాడు. అతను లద్దీని పిలిపించి అడిగాడు. “నిజంచెప్పు, అసలు ఏమి జరిగింది? మా అబ్బాయి అన్ని పమర విద్యల్లో ఎందుకు ఓడిపోతున్నాడు? నీవు అతనికి నీ పాలు

పట్టావా లేదా? నిజం చెప్పితే సరి, లేకపోతే నీ ప్రాణాలు నిలుపునా తీయిస్తాను. లద్దీ చేతులు తోడించి విన్నవించింది “నేను షేఖాను నా సొంత కొడుకువలె పెంచాను. నా పాలు పట్టాను; కుడి స్తనం దుల్లాకు ఇచ్చేదాన్ని! ఎవడు స్తనం యువరాజుకు ఇచ్చేదాన్ని ఇదే నేను చేసిన అపరాధం.”

చక్రవర్తి కొంచెంసేపు ఆలోచించి అన్నాడు. “నీ అపరాధాన్నిక్షమించాను. ఎందుకనగా నీవు యువరాజును పోషించావు. నేను నీకు బంగారు నాణా లను దహమతిగా ఇస్తున్నాను. వెళ్ళు; నీవు నీ కుమారుణ్ణి పోషించుకో. అతణ్ణి బాగాచదివిండు. పెద్దవాడయిన తరువాత ఇతన్నిదర్బారుకి పిలిపించి బాగీరు యిస్తాను.” లద్దీ గ్రామానికి పచ్చి దుల్లాను ఖాజీపద్దకు తీసుకువెళ్ళింది. ఖాజీగారికి శేరినీ (పాయసం) కానుకగా యిచ్చింది. ఆమె తన కుమారుడైన దుల్లాకు ఇస్లామ్ ధర్మాను సారం విద్య చెప్పునుని. మంచి మార్గంపైవు నడిచేటట్లు చూడమని ఆయన్ని కోరింది.

ఖాజీ పూర్వాచార పరాయన పద్ధతిలో నేర్పుతున్న చదువును చూసి విసిగెత్తి ఒకరోజు దుల్లా ఖాజీని కొట్టాడు. ఆ తరువాత అతను పడ్రంగి దగ్గరకు వెళ్ళి అతణ్ణి ఒక పంగలకర్ర తయారుచేసి యిమ్మని అడిగాడు. దుల్లాలో నుంచి చురుకుతనం, స్వాభిమానం, బలం ఉన్నాయి. అతను ఊళ్ళో కుర్రవాళ్ళను ప్రోగుచేసి వారికి సర్దారు అయ్యాడు. స్త్రీలు నూతివద్దకు నీటికై వెళుతున్నప్పుడు కుర్రవాళ్ళంతా కలసి వారి కుండలను పంగలకర్రతో బ్రద్దలు కొట్టేవారు. గ్రామంలో దుల్లా, అతని మిత్రులు స్వైర విహారం చేయడం చూసి అక్కడి స్త్రీలంతా విసుగెత్తిపోయారు. వారి ప్రవర్తనకు అపరిమితంగా బాధపడసాగారు.

ఒకరోజు నంవీ మిరాసీన్ అంది. “ఓ అబ్బాయి! నీవు నిరుపేదల కుండలను పగులగొడుతూ రిరిగితే లాభమేమిటి? నీవు విజంగా కూరుడవు, వీరుడవు అయితే నీ తాత తండ్రులకు జరిగిన అత్యాచారానికి ప్రతీకారం ఎందుకు చేయవు? వెళ్ళు. వెళ్ళి అక్కరు చక్రవర్తిని కన్వించి పిలుపు. అతను నీ తండ్రి శిరసు నాకి ఆ శిరస్సును తన సింహద్వారానికి ప్రేలాడదీయించాడు.”

ఈ మాట వినగానే దుల్లా గుండెల్లో ప్రతీకారాగ్ని ప్రజ్వలిల్లింది. స్త్రీలతో చెలగాటం చూసి కత్తిని చేతబట్టాడు. రాతౌరుల వీర రక్తం అతని నరాల్లో కళ షేళలాడింది. అతను తిన్నగా తల్లిపద్దకు వెళ్ళాడు. కర్తిదూసి “అమ్మా! నిజం

చెప్పు నా తండ్రి ఎలా చనిపోయాడు? నన్ను ఒక ప్రీ చెప్పిపొడిచింది" అడిగాడు కోపంతో.

తల్లిగుండె జల్లుమంచి. ఆమె తన కుమారుని నిప్పురవ్వలు చిందే కళ్ళలో ప్రతీకార జ్వాలల్ని చూసింది. "అమ్మా! నీవు నిజం చెప్పకపోతే నీ శిరస్సును నీకి పేస్తాను. చెప్పు నా తండ్రి ఎలా మరణించాడు? అని మళ్ళీ రెట్టించి అడిగాడు.

వితంతువైన తల్లి విలపిస్తూ జరిగినవంతా చెప్పి అతణ్ణి గట్టిగా ఆలింగనం చేసికొంది. "నాయనా! నిన్ను నేను ఎన్నో కష్టాలకుగురై పెంచి పెద్దవాణ్ణి చేశాను. నాయనా! నీవు చక్రవర్తితో పోరాటానికి తలవడవద్దు." కుమారుని శిరస్సును ముద్దుపెట్టుకుంటూ అంది.

దుల్లా ముక్కు రక్తంబులు అదిరివద్దాయి. అతను కొపంతో "నేను పిరికి వాడిని కాదు. నేను నా తండ్రికి జరిగిన హత్యకు పగ తీర్చుకుంటాను. నాకు నా తండ్రి గుర్తుకు వచ్చినా ఇమ్మని" అడిగాడు.

తల్లి ఇంటి వెనుక భాగంలోని గది తాళం తీసింది. ఆ గదిలో ఆమె దుల్లాను ఒకానొకనాడు దాచి ఉంచింది. దుల్లా లోపలికి వెళ్ళాడు. ఆ గది మూలలో పున్న బరిసెను తీసికొన్నాడు. అది అతని తండ్రిది. అది అగ్నిలా ధగ ధగా మెరుస్తూ వుంది. దుల్లా పగ తీర్చుకుంటాడని తల్లి గమనించింది. ఆమె ఒకవంక భీతి చెందింది. మరొకవంక తన వీరపుత్రుణ్ణి చూసి గర్వించింది. గదిలో కత్తులు, బాకులు, పెద్ద పెద్ద బిల్లాలు ఉన్నాయి. ఒకవైపు పెద్ద భేరీ వుంది. తల్లి ఆపుపాలు తెప్పించి భేరీపై ఆ పాల చుక్కలను చల్లింది. అంత టితో, ఇల్లంతా ప్రతిధ్వనించింది. ఆ భేరీధ్వని వీధుల్లో, ఇళ్ళ వాకిట్లలో మారు మ్రోగింది. ఆ భీకరధ్వని వన్నెండు క్రోసులదూరం వరకు వినబడింది.

భేరీధ్వని దుల్లా విద్రోహంతో కూడిన వీరోచితపు ధ్వనిగా వుంది. ఒక హంతకుని కవ్వించు స్వరం అక్కరు మహాలు కుద్యాలకు చెళ్ళి త్రాకింది. సందల బార్లో పదహారేళ్ళ తర్వాత ఈ భేరీ మ్రోగిందని చక్రవర్తికి సమాచారం అందింది. మొగలు సామ్రాజ్యం లోనూ ఈ విధంగా ఉద్బంధతాపూర్ణ చర్యకు పాల్పడే సాహసం ఎవరికుంది?

దుల్లా అయిదువందల కత్తులు, బరిసెలు. బల్లలు తన సహచరులకు ఇచ్చాడు. అతను తన తాతగారిపై మొదటి దాడి సాగించాడు. తనతండ్రి శిరస్సు నేరక బడినప్పుడు తన మామలు తన తల్లికి సహకరించడానికై నా రాలేదని అతనికి కోపం. దోపిడీవల్ల దొరికే ఏ ఆస్తిని తనవద్ద ఉంచుకొననని వాగ్దానం చేశాడు. తన తాత మామల పశువులను దోపిడీచేసి తీసికొనివచ్చి తన గ్రామంలోని బ్రాహ్మణులకు, మంగలివారికి పంచి పెట్టాడు. తరువాత దుల్లా సింహంలా సాహసించాడు. చుట్టు ప్రక్కల ఎక్కడైనా దుండగులు బయలుదేరితే దుల్లా వారి ఆస్తుల్ని ఆయుధాలను స్వాధీనం చేసికొనేవాడు. అతని పరాక్రమం దానశీలత ఉదారతా యశః కింజాలు సుదూర ప్రాంతాలకు వ్యాపించాయి. ఆ ప్రాంతంలోని యువతులంతా అతనిపై సమ్మోహితులయ్యారు.

దుల్లా హృదయంలో విచిత్రమైన వ్యాకులత, క్రోధాగ్ని మండుతోంది. అతని విద్రోహచర్యల లక్ష్యం దొంగిలించిన ఆస్తులను హస్తగతం చేసికొనడం కాదు. అతను తన ప్రతీకార భావాన్ని ప్రకటించడానికి అది ఒక సాకు మాత్రమే. విద్రోహ పతాకాన్ని గగనవీధుల్లో ఎగురవేసే ఉద్దేశ్యం మొగలాయీలు గత్యంతరం లేక అతనితో పోరుసల్పాలని మాత్రమే.

అతనికి కానుకలు ఇవ్వకుండా అతని మార్గంగుండా ఎవ్వరూ ముందుకు పోలేరు. అతను అలీ అనే వ్యాపారస్థుని అయిదువందల గుఱ్ఱాలను దోపిడీ చేశాడు. మైదా షావుకారుని సంపదలను మోసి తీసికొనిపోయే కంచర గాడిదలను వశపర్చుకున్నాడు. అక్కరు దర్బారుకు ప్రతిరోజు క్రొత్త క్రొత్త ఫిర్యాదులు చేరుతున్నాయి. చివరికి విసిగెత్తి అక్కరు ఒక ప్రత్యేకమైన గూఢచారిని అసలు సమాచారాన్ని తెలిసికొనడానికి పంపాడు.

గూఢచారి జ్యోతిష్కుని వేషంలో దుల్లాగ్రామం చేరాడు. దుల్లా అతణ్ణి ఆదరించాడు. కాని అతను ఒక గూఢచారియని తెలియగానే అతని మీసాలు గడ్డాలు గొరిగి అక్కడనుంచి తరిమి కొట్టాడు. గూఢచారి పూర్తి వివరాలను చక్రవర్తికి వివరించాడు. అక్కరు మండిపడ్డాడు. దుల్లాకు ఇంతటి సాహసమా! ఎవడైతే దుల్లాను బ్రతికియుండగా కాని, అతని శవాన్ని కాని బంధించి తన ఎదుటకు తీసికొని వస్తాడో అతనికి రత్నాలు వజ్ర వైఘ్రార్యాలు బహుమతిగా నివ్వ బడతాయని రాజు ప్రకటించాడు.

మీర్జా నిజాముద్దీన్ సైన్యాన్ని తీసికొని దుల్లా గ్రామం బయలుదేరాడు. అతని సైనికులు సాందలబార్ గ్రామపు పొలిమేరలో తమ గుడారాలు వేశారు. గ్రామంలో వున్న గూజరజాతి సుందరికూడా యితర నవయువకులవలె దుల్లాను ఎంతో ప్రేమిస్తూంది. ఆమె చాలా తెలివిగలది; చాలా అందగత్తె; చాతురికూడా. పాలు అమ్మే సాకుతో ఆమె సైనిక గుడారాలలోకి వెళ్ళింది. మీర్జా నిజాముద్దీన్ దుల్లాను పట్టుకోవడానికై వచ్చినాడనే రహస్యాన్ని తెలుసుకొన వచ్చింది.

ఈవార్త దుల్లాకు తెలిసినప్పుడు అతడు తన మిత్రుల నందరిని ప్రోగు చేశాడు. అక్కరు సైనికులతో పోరాటానికి అతను తలపడ్డాడు. అతని తల్లి మొగలాయి సైన్యాన్ని ఎదుర్కొనవద్దని ఎంతగానో కోరింది. కాని స్వాభిమాని దుల్లా సాందలబార్ కు చెందిన భట్టి రాజపుత్రులు ఎవరిముందు తలవంచడానికి సిద్ధపడరు అనే విషయాన్ని అక్కరు చక్రవర్తికి ఋజువు చేయాలనుకున్నాడు.

యుద్ధం చాలా రోజులు సాగింది. నిజాముద్దీన్ సైన్యం వెన్నుచూపింది.

అక్కర్ తన సైన్యం పరాజయం పొందిందని వినగానే అతను షేఖాకు పెద్ద సైన్యమునిచ్చి దుల్లా శిరస్సును నరికి తీసికొని రమ్మని పంపించాడు.

షేఖా సైన్యాలు దాడి జరిపాయి. సాందలబార్ లో మొగలాయిల దుందుభీ భేరిలు మ్రోగాయి. లద్దీ హృదయం కంపించిపోయింది. ఆమె షేఖాను కూడా పెంచి పెద్దవాణ్ణి చేసింది. ఒకవైపు తన కడుపున పుట్టిన కుమారుడు దుల్లా, మరొకవైపు తన పాలనిచ్చి పెంచిన షేఖా.

ఇరువురిలో స్వాభిమానంతో కూడిన ఆమె రాజపుత్ర స్తన్యం ఉంది. అందుచే షేఖా, దుల్లా ఒకరికి మరొకరు లొంగడానికి ఎంతమాత్రం ఒప్పుకోరు.

లద్దీ నల్లని బట్టలు కట్టుకొని ఒక జోలి వేసికొని షేఖా వద్దకు వెళ్ళింది. ఆమెను చూసి అతని హృదయం కరిగింది. అతను దుల్లా యిప్పటికైనా తిరుగు బాటు చర్యను విధిమిస్తే తన తండ్రియైన చక్రవర్తికి చెప్పి అతని ప్రాణాల్ని రక్షిస్తానని తల్లికి వాగ్దానం చేశాడు.

తల్లి దుల్లాను శాంతిభిక్ష కోరింది. అయినా యిప్పుడు దుల్లా షేఖుల మధ్య రక్తం కాలువలు కట్టింది. అది వారి తాత, ముత్తాత, తండ్రుల రక్తం. అతను తల్లిమాటను అంగీకరించలేదు. షేఖాను కవ్వించి పిలిచి అన్నాడు. "నీవు అక్కరు కుమారునివైతే నేను ఫరీద్ కుమారుడుగా నిన్ను పోరాడటానికి

పిలుస్తున్నాను. నీవు ఒంటరిగా వచ్చి నాతో ద్వంద్వ యుద్ధం చెయ్యి”.

యుద్ధం ప్రారంభమైంది. దుల్లా కరవాలం మెరుపులా మెరుస్తూంది. షేఖాలో మొగలాయిల రక్తం ఉరకలు వేస్తోంది. ఒక్కసారిగా అతనిలో వున్న ఆక్రోశం అంతా పైకుబికింది. మొదట వందలాదిసార్లు ఆటల్లో దుల్లాతో పోటీ పడ్డాడు. అప్పుడు దుల్లాచే అతనికంటే మిన్నగా ఉండేవాడు. షేఖా అతనిలో వున్న అతిశయాన్ని తొలగించటానికి గదిగది ముందుకుసాగి ఆక్రమణ జరిపాడు. ఇరువురి కత్తులు మెరుస్తున్నాయి; రక్తం చిందుతూ ఉంది. కాని షేఖా పరాజితం కావడం చూసి మిర్జా నిజాముద్దీన్ అతని నైనికులు దుల్లాపై విరుచుకు పడ్డారు. చివరదెబ్బ షేఖా కొట్టాడు. అతని బాకు దుల్లా వక్షస్థలంలో దిగింది. రక్తం ఒక్కసారిగా ధారగా ప్రవహించింది.

సాందలబార్ తిరుగుబాటు దారుడు, స్వాభిమాని దుల్లా శాశ్వతంగా కన్ను మూశాడు.

దుల్లా సమరంలో ఓడిపోయాడు. అతను ప్రజాహృదయంలో శాశ్వతంగా అమరుడే. అతని ఆత్మాభిమానపు గేయాలు ప్రారంభమయ్యాయి. అతని వీర గాథలు వ్యాప్తిలోకి వచ్చాయి. అతని గ్రామంపేరు కూడా ఆరోజునుంచి దుల్లే ఖాన్ గా మారింది.

జీడికాణా మౌడ్

—దిలీప్ కార్ టివాణా

“ఘర్-ఘర్ పుత్త జమ్మదే జీ ఊణా మౌడ్ నా కిసే బన్ జాణా” ఇంటింటా కుమారులు జన్మిస్తారు కాని జీ ఊణా మౌడ్ లా ఎవ్వరూ కాలేరు.

ఇది పురాతనకాలంనాటి విషయం ఇది కేవలం కాల্পనిక కథ కానేకాదు. ఇరవయ్యో శతాబ్దపు ప్రారంభంనాటి ఒకరోజుది. అది ఎండాకాలం. మధ్యాహ్నం తన ప్రచండ ఆ తప తాపాన్ని పతాక స్థాయిలా ప్రదర్శిస్తోంది.

సంగరూర్ జిల్లాలోని మౌడ్ గ్రామంలో ఒక అపరిచిత వ్యక్తి జమీందారు ఖడ్గసింగ్ యిల్లు వదిలి అని అడుగుతూ వచ్చాడు

ఆ ఈ యిల్లు ఖడ్గసింహుని యిల్లే, ఇందులో సందేహంలేదు. అయినా ఆ సమయంలో అతను ఇంట్లోలేడు కాని అతని కుమారుడు జీ ఊణాసింగ్ ఉన్నాడు.

అపరిచితవ్యక్తి ‘సంతసీరీ అకాల్’ అంటూ మంచంపై కూర్చున్నాడు.

నేను అండమాను దీవులనుంచి వచ్చాను.....అపరిచిత వ్యక్తి అన్నాడు.

జీ ఊణా పాలు తెచ్చాడు దానిలో విపరీతంగా తీపి కలిపాడు. కిషన్ నీకు కబురు పంపాడు, తమ్ముడూ నీవు నా తల్లికడుపున పుట్టినట్లయితే దోగర్ ను ప్రాణాలతో విడవవద్దు. వాడిపై పగ తీర్చుకో. అతను నన్ను మోసగించి పోలీసు వాళ్ళకు అప్పగించాడు. అండమాను ద్వీపాంతరవాస శిక్ష వేయించి పంపాడు.

జీ ఊణా ఆ మాట విని గడ్డిపరకతో నేలను గీస్తూ మెడలకుండా వుండి పోయాడు.

నీ సోదరుడు అన్నివిధాలా ప్రపంచానికి వేరై పోయాడు. ఈ వెధవ దోగర్ సుఖ, భోగాలు అనుభవిస్తూ కులుకుతున్నాడు! యావజ్జీవితం కళంకం ఎందుకు చెందాలి అనుకొని సోదరుని కక్ష తీర్చుకొనలేదు. మనిషిలో పౌరుషం లేకపోతే జీవితం వ్యర్థం. అతడు కేవలం పశువుతో సమానం. ప్రపంచంలో పుట్టి ఏం కట్టుకుపోవాలి? కక్ష సాధించాలి! కాని ఇంటిలో ప్రీతికి ఈ విషయం రవ్వంత

అయినా తెలియకూడదు. ప్రీతి తమ ఏడ్చు మొరలతో పురుషుణ్ణి శక్తి హీనుణ్ణి చేస్తారు. కిషన్ ఎంతో ఉదాసీనంగా కూర్చుండిపోయాడు. అంతట నేను నీ విషయం మీ యింటిలో చెప్పి నేను నా యింటికి వెడతాను అని అన్నాడు. అతను నా సొంత పినతండ్రి. ఒకనాడు నా తండ్రిని కచేరి చావడిలో నానా మాటలన్నాడు. పన్నెండు గంటల లోపల అదే కచేరి చావడికి వాడి శిరస్సును నరికి తెచ్చి ప్రేలాడ దీశాను. ఇరవై సంవత్సరాలు ద్వీపాంతరవాస శిక్ష అనుభవించి వచ్చాను. ఈ శిక్ష వల్ల నాకు కలిగే నష్టమేముంది? ఇక ఎప్పుడు ఏ వెధవ తండ్రిని తిట్లు తినిపించి మీరు చేతకాని ఆడవాళ్ళలా ఖాజులు తొడిగించుకొని యింటిలో కూర్చున్నాడు అని మమ్మల్ని అనలేదు అంటూ అపరిచిత వ్యక్తి చెప్పుకుంటూ పోయాడు ఆవేశంతో.

అదే రాత్రి జీ ఊకా యింటినుంచి బయలుదేరాడు. అతను బందిపోటు దొంగలతో కలిశాడు.

ఆతని తల్లి అహోరాత్రాలు అతనికై దుఃఖించింది. తండ్రి తన నెత్తి పుచ్చుకొని దుఃఖంతో కూర్చుండిపోయాడు. ఇంకా అతను కిషన్ దుఃఖంనుంచి తేరుకోలేదు. సంహంలాంటి యువకుడైన కొడుకును అండమాన్ దీవులకు బండిలో కూర్చోబెట్టి వచ్చాడు. ఇక మరోసారి అతని ముఖంకూడా బ్రతికి వుండగా చూడగలదో లేదో పాపం. పోనీ! ఇక సుఖంగా బ్రతుకుతాను అని అతను యోచించి ఒక్కసారిగా నిట్టూర్చాడు.

కిషన్ కారణంగా అతణ్ణి పోలీసులు రోజూ బాధిస్తున్నారు. ఎన్నో పర్యా యాలు పోలీసులు అతన్ని జీ ఊకాను పోలీసు స్టేషనుకు తీసుకొనివెళ్ళి చితక కొట్టారు. కిషన్ ఎక్కడ దాక్కున్నాడో చెప్పమన్నారు. కిషన్ జాడ తెలియందే అతణ్ణి గురించి తండ్రి ఎక్కడున్నాడని చెప్పగలడు?

తండ్రి అప్పటినుంచి కిషన్ తో చెబ్బలాడుతూ ఉన్నాడు. నూతివద్ద వున్న ఇంటిలో కిషన్ నివాసం; అతని దగ్గరకు అయినవాళ్ళు, కానివాళ్ళు వస్తూ ఉండే వారు. అతను అక్కడే భూమిలో కుండలు పాతి సారాయి తయారుచేస్తూ ఉండే వాడు. కిషన్ గొప్పయింటి పిల్లల లక్షణాలను విడచి వీధుల్లో అల్లరిచిల్లరగా తిరిగే వారివలె షోగ్గా తయారయి దేశ దిమ్మరిలా తిరగడం తండ్రికి ఎంతమాత్రం నచ్చేది కాదు. బహుశా తండ్రివల్ల కలిగే సతాయంపు కారణంగానే అతను యిల్లూ వాకిలి విడచి ఖడియాల్ లో వున్న జైమాల్ తో కలిసి అత్యాచారాలను జరిపడం

ప్రారంభించాడు. గ్రామంలో ఉన్న కోమటి పెండ్లివారిని కిషన్, అతని మిత్రులు దోపిడి చేసినప్పుడు కిషన్ తండ్రి ఎంతో దుఃఖపడ్డాడు. ఈశ్వర్ తలఎత్తి తిరగ లేక పోయాడు. కచేరీ చావడికి పిలిపించి నీ కొడుకు చేసే ఈ దురంతాలు సహించరానివని గ్రామ పెద్దలు అన్నారు. బాన్దేళ్ అనే స్థారుతో ఈ విషయాన్ని పోలీసు స్టేషనుకి వెళ్ళి ఫిర్యాదు చేయమని గ్రామస్థులు చెప్పారు. దానికి అతను తన అంగీకారాన్ని తెలిపాడు. పోలీసువాళ్ళు అప్పటినుంచి మౌనంగా గ్రామంలో ఒక పోలీస్ స్టేషనును ఏర్పాటు చేశారు.

ఈ విషయం తెలియగానే కిషన్ తన సహచరులను వెంటతీసికొని గ్రామానికి వచ్చాడు. అతను కచేరీ చావడిలో నిలబడి బాన్ దేవుణ్ణి నానా తిట్లు తిట్టాడు. తుపాకులు కాల్చాడు. పోలీసు స్టేషనులో పోలీసులు భయపడి పారిపోయారు. కిషన్ అతని సహచరులు బాన్దేవును చాత్యచేశారు.

ప్రభుత్వం కఠినంగా వ్యవహరించింది. పోలీసువారు అతని తండ్రిని సోదరుడైన జీ ఊజాను పట్టుకొని తీసుకొనిపోయి వారిని బావమోదారు. కిషన్ శిర్సును నరికి తెచ్చిన వారికి పెద్ద బహుమతి ఇస్తామని ప్రభుత్వం ప్రకటించింది. అధికారులు అతని యింటికి తాళాలు వేశారు.

కిషన్ జైమల్తో అన్నాడు “నీవు నా సోదరుడవు. నాకు సహాయం చెయ్యి. పోలీసువారికి లంచాలు యిచ్చియైనా వారిని నా వెనుక పడనీయకుండా చెయ్యి”. క్షాని జైమల్ “పరిస్థితి నా అదుపులో లేదు” అన్నాడు. అంతట కిషన్ “మేము ఎన్నో బందిపోటు దొంగతనాలు చేశాం; ఎంతమందో పెండ్లివారిని దోచాం; నిలువునా ఆడవారి నగలను ఒలిచాం పేరు ప్రఖ్యాతులు పొందిన జైనుల యిళ్ళనుంచి ఎంతో ఆస్తిని దొంగిలించి తెచ్చాము. థడామ్ అనే షాపుకారి యింటనుంచి ఎంతో రొక్కం లాగుకున్నాం. అయినా నేను యింతవరకు అందులో ఆ దోపిడి ఆస్తినుంచి నా వాటా అంటూ దేనినీ తీసుకోలేదు” అన్నాడు ధీమగా.

జైమల్ “నాదగ్గర వున్నదంతా అయిపోయింది” అన్నాడు. నీరసంగా. కిషన్ మౌనంగా అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు. అతని మనస్సులో ఏదో గాయం తగిలినట్లయ్యింది.

జైమల్ కు అతని భార్యకూడా ఎంతో నచ్చజెప్పింది. “ఇతరుల సంపత్తిని

లూటీ చేయడం వారిని బాధించడం ఎంతమాత్రమూ మంచిపని కాదు. కష్ట కాలంలో మిత్రునికై తమ ప్రాణాల్నికూడ బలిపెడతారు. కాని, నీవు దురాశలో పడ్డావు. మిత్రునిపట్ల విశ్వాస ఘాతుకం చేసినవారికి ఇహ, పరలోకాల్లో నిలువ నీడ దొరకదు. నేను చేతులు జోడించి నీకు చెబుతున్నాను. కిషన్ మనస్సులో నీ పట్ల వ్యతిరేకభావం కలిగితే నీ జీవితానికే ప్రమాదం" అని.

కాని జైమల్ భార్య మాటల్ని పెడచెవిని పెట్టాడు. అంతేకాదు "అనపస రంగ నీవు వాగవద్దు, నేను ఇటువంటివారిని ఎందఁనో చూశాను" అని గద్దించాడు భార్యను.

కొన్ని రోజులు పోయాక కిషన్ జైమల్ దగ్గరకు వచ్చి "ఈవేళ ఒక పెండ్లి వారిని దోపిడీ చేయాలి. నీవు నాతో రా" అన్నాడు. జైమల్ దురాశలో పడ్డాడు. ఊరిబయటకు వచ్చాక "నీవు నాపట్ల నమ్మకద్రోహం చేశావు. అయినా నిన్ను నేను మోసంతో చంపను ప్రత్యక్షంగా వచ్చి పోరాడు. నిన్ను నేను చంపివేస్తాను" అన్నాడు. కిషన్ అతనిపై తుపాకి గురిపెట్టి సూటిగా తుపాకి పేల్చాడు. తుపాకి గుండ్లు జైమల్ వజ్రాన్ని చూసుకుపోయాయి.

జైమల్ ను చంపి కిషన్ అతని యింటికివెళ్ళి అతని భార్యతో నేను జైమల్ ను చంపానని ధైర్యంగా చెప్పాడు.

దోగర్ కు ఈ విషయం తెలిసింది. "జైమల్ ను చంపడం ఎంతో చెత్తపని అన్నాడు. ఒకణ్ణి స్నేహితుడు అని అన్న తర్వాత మళ్ళీ అతణ్ణిగూర్చి వెనుకకు తిరిగి చూడడం మహాపాపం ఇక కిషన్ పై నమ్మకం ఏముంటుంది అని అన్నాడు న్యాయ దోరణిలో దోగర్.

దోగర్ కిషన్ కు కబురుపంపి దస్కాకు పిలిపించాడు "కిషన్! నీ రక్షణకై ఏదైనా ఉపాయం కనిపెట్టాలి" అన్నాడు. అతణ్ణి ఎంతగానో గౌరవించాడు దోగర్. మేకను చంపించి బాగా మాంసం వండించి పెట్టాడు. సారాయిని బాగా తాగించాడు. తనివితీరా సారాయిని త్రాగి కిషన్ మత్తుగా నిశ్చింతగా నిద్ర పోయాడు. నిద్రపోతున్నవాణ్ణి గదిలోనుంచి బయట తాళంపెట్టి బలాధా పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్ళాడు దోగర్. ఇంకేముంది! లెక్క మించిన పోలీసులు తుపాకీలు లాతీలతో వచ్చి వేడ్చారు. ఇంటిని నలువైపులా ముట్టడించారు. ఈ విధంగా కిషన్ పట్టుబడ్డాడు.

ఇంగ్లాండు మహారాణికి రేబుల్ పంపారు. బందిపోటు దొంగ కిషన్ వట్టు బద్దాదని. అతనికి యావజ్జీవ కారాగారవాస శిక్ష విధించి అందమాను దీవులకు పంపిదేయమని ఆజ్ఞ వచ్చింది.

ఆ కిషన్ తమ్ముడయిన జీ ఊణా మౌద్ కు నేడు కిషన్ పంపినవార్త అందింది. జీ ఊణా మనస్సులో దోగర్ మిత్రద్రోహం చేసి కిషన్ ను స్వయంగా పట్టి అప్ప జెప్పాడనే సందేహం జీ ఊణాకు ఎప్పటినుంచో వుంది. అది ఈనాడు ఛాప పడింది.

ఆ రాత్రి నిద్రపోతున్న తండ్రిని విడచి పశువుల నరికే పెద్ద కత్తిని భుజం పైన వేసికొని తన జన్మస్థానమైన ఆ గ్రామానికి ప్రణామం చేసి అతను అక్కడ నుంచి బయలుదేరాడు.

తెల్లవారేసరికి జీ ఊణా ఒక అడవికి చేరాడు. అక్కడ ఒక తెల్లదొర వేటాడడం చూశాడు. తుపాకీ ఒక ప్రక్కన పెట్టి అతను నీళ్ళు త్రాగుతున్నాడు. జీ ఊణా ఒక్కసారిగా ఉరికి ఆ తుపాకిని తీసికొన్నాడు. తెల్లదొరపైకి తుపాకీ గురిపెట్టాడు. ఆ ఇంగ్లీషు దొర చేతులు జోడించాడు; తనను విడిచిపెట్టమని ప్రాధేయపడ్డాడు. అతను గడ గడా పణుకుతున్నాడు. జీ ఊణాకు దయ కలిగింది. "పో ఓ కోతీ తక్షణం ఇక్కడనుంచి పారిపో!" అన్నాడు జీ ఊణా కళ్ళెర్రజేసి. తెల్లదొర తన గుట్టంమీద బ్రతుకు జీవుడా అంటూ పలాయనం చిత్తగించాడు.

జీ ఊణా మౌద్ ముందుకు సాగాడు. అక్కడి ప్రజలు మనస్ఫూర్తిగా అతనికి స్వాగతం చెప్పారు; అతన్ని అందరిమెక్కించారు. ఒకపంక అతను కిషన్ సోదరుడు; రెండవది అతనిదగ్గరి మంచి తుపాకీ వుంది; మూడవది అతను అతి శక్తి సంపన్నమైన యువకుడు.

జీ ఊణా నా గ్రామంవైపు ఎప్పుడూ దురుద్దేశ్యంతో చూడకూడదు. నా గ్రామపు కుమార్తెలు, సోదరీమణులు అందరికీ కుమార్తెలు, సోదరీమణులు అని ఒక షరతు పెట్టాడు. బందిపోటు దొంగలతో కలిసి అతను నాలుగు జిల్లాల్లోను భూకంపంలా ప్రవేశించాడు. ఎక్కడికక్కడ బందిపోటు దొంగతనం చేశాడు. ధనికులను దోపిడి చేశాడు; వివాహ దళాలను నిలివరించాడు; విశ్వబ్రాహ్మణులను ధ్వంసం చేశాడు. కొన్నిచోట్ల పోలీసువానికి జీ ఊణా మౌద్ అత్యాచారాలను

గూర్చి రిపోర్టులు వెళ్ళాయి. పోలీసులు అతణ్ణి వెంటాడుతున్నారు. కాని జీ ఊణా మౌద్ చేతికి చిక్కడంలేదు. చివరకు అతనిని పట్టుకొన్నవారికి పెద్ద ఒహమతులు ఇవ్వబడతాయని ప్రకటనలు వెలువడ్డాయి. అందరకూ అతనంటే సింహస్వప్నంగా వుంది. జీ ఊణా గ్రామస్థులు అతనితో “బాబూ! నీవు మా కుమారుడితో సమానం. నీవు తలచినపుడల్లా సంతోషంగా మన ఊరికి వచ్చి వెళుతూవుండు. కాని పోలీసులు గాలి తగిలితే మాత్రం ఏదోవైపునుంచి తప్పించుకొని బయటకు వెళ్ళిపో” అన్నారు ఆదర భావంతో.

దోపిడి ధనాన్ని అతను కడియాలలోనున్న కోమటి కాశీరామ్ కు ఇచ్చేవాడు. కొన్నిరోజుల తర్వాత కాశీరామ్ మనస్సులో ద్రోహభావం మేలుకుంది. అతను స్వయంగా పోలీసులకు ఫలానా రోజున జీ ఊణా మౌద్ మా యింటికి వస్తాడని కబురు అందించాడు. పోలీసులు వచ్చి నిఘా వేశారు. అనుకున్న సమయానికి జీ ఊణా వస్తున్నాడు. ఇంతలో ఒక ముసలిది పరుగెత్తుకుంటూ ఊరి బయటనే అతణ్ణి కలిసికొని “ఒ నా బిడ్డా జీణా జోగేయా! నీవు ఎవర్ని నమ్మావు బాబూ? కోమటిజాతి దమ్మిడికై ప్రాణం ఇస్తుంది. ముందుకు వెళ్ళకు, పోలీసులు నిన్ను పట్టుకునేందుకు సిద్ధంగా వున్నారు” అని హెచ్చరించింది.

ఆ సమయంలో జీ ఊణా వెనుకకు తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. కాని పోలీసులు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత అతను కాశీరామ్ ను పట్టుకొని చిన్ననాటి ఉగ్గుపాలు కక్కేటట్లు చితక కొట్టాడు. కాశీరామ్ కాళ్ళపట్టుకొని క్షమించమని ప్రాధేయపడగా దయ దలచి అతణ్ణి ప్రాణాలతో వదలిపెట్టాడు.

ఒకరోజు జీ ఊణా తోంగోవార్ సమీపంనుండి వెళుతుండగా గ్రామీణ స్త్రీలు ఛాంద్రమాసపు ఉత్సవం జరుపుకొంటున్నారు. గబగబా వారి మధ్యకు వెళ్ళి నేలపై దుప్పటిపరచి “మీరంతా మీ నగలన్నీ తీసి ఈ దుప్పటిపైన పెట్టండి” అని అజ్ఞాపించాడు. ఇస్తారా లేదాయని బలవంతం చేస్తే స్త్రీలు ఏఁ చేస్తారు పాపం, వాళ్ళు గుండె రాయిచేసికొని గత్యంతరంలేక నగలు తీసి దుప్పటిపై పడవేయ సాగారు. నిజమే బలవంతునిదే రాజ్యం. వారిలో ఒక నవ వధువు “అన్నయ్యా నా అత్త యింటివారు ఎంతో గయ్యాళివారు. పోయి, నీ కన్నవారింటికివెళ్ళి నగలు చేయించుకొనిరా. లేకపోతే ఇంటిలోకి రానివ్వం అంటారు. నా తండ్రి నా వివాహ సమయంలో ఉన్న కాస్త పొలం తనఖాపెట్టి అతి కష్టంమీద వెళ్ళి చేశాడు.

అన్నయ్యా! నేను నీ చెల్లెలిలాంటిదాన్ని కాపాడు" అంది ప్రాధేయ పూర్వకంగా.

జీ ఊణా మనస్సు కరిగిపోయింది. అతడు "మీరంతా మీమీ నగలు తీసికొని పొండి" అన్నాడు. గ్రామ వధువులతో. అతడు ఖాళీ దుప్పటి దుమ్ము దులుపుకొని అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయాడు.

తరువాత గ్రామంనుంచి ముందుకు సాగిపోతుండగా చాల ఆకలివేసింది. నలువైపులా పరికించి చూశాడు. ఒక అమ్మాయి రొట్టెలను తీసికొని పొలం వైపు వెళుతోంది. ఆ అమ్మాయి వగ్గరగా వెళ్ళి "చెల్లీ! ఆకలివేస్తుంది రొట్టె పెడతావా? అని అడిగాడు జీ ఊణా.

"తప్పక పెడతాను అన్నయ్యా" అంటూ ఆ అమ్మాయి నెత్తిపైనుంచి మజ్జిగపాత్ర దించింది; ఆకులో చుట్టివుంచిన గోధుమ రొట్టెలను తీసింది; ఉల్లి పాయలు ఒలిచింది; ఆకులో పచ్చడి ఉంచింది. చెట్టుక్రింద చల్లని నీడలో కూర్చోబెట్టి జీ ఊణామోదం కడుపునిండా ఉన్న రొట్టెలన్నీ పెట్టింది.

"చెల్లీ నీవు కలకాలం వర్దిల్లు." అంటూ జీ ఊణా ఆ అమ్మాయికి ఇరువది అయిదు రూపాయలు ఇచ్చాడు. ఆప్యాయంగా ఆమె శిరస్సును సవరించి వెళ్ళిపోయాడు.

కొద్ది రోజుల తరువాత అతను దోలేరి గ్రామంలో ఎవరిదో ఒక మంచి గుట్టాన్ని జీ ఊణా మోదం ఉడదీశాడు. గుట్టం వెనుకకు లాగడంవల్ల తట్టుకొయ్యి ఉడికిపోయి అతని ముక్కుకు తగిలి గాయం పడింది. ముక్కుమీద మచ్చ పడింది.

గుట్టంపై ఎక్కి అతను దోగరు గ్రామానికి చేరి "నీవు నిజంగా నీ తండ్రికి కుమారుడవై పుట్టినట్లయితే నా ఎదుటకు వచ్చి నిలబడు. మోసంతో నా అన్నను ప్రభుత్వానికి పట్టి అప్పజెప్పావు. ఇక ఈ కొత్త అల్లుడి చేతినుంచి తప్పించుకు ఎక్కడకు బోతావు? అని దోగరుకు కబురు పంపాడు.

ఈ కబురు విని దోగర్ రక్తం ఉడికిపోయింది. అతను తుపాకీలో తూటాలు నింపాడు. తూటాల పేటిక భుజంపై వ్రేలాడవేసికొన్నాడు; గుట్టాన్ని జీను బిగించి కట్టాడు. "ఈ రోజు జీ ఊణా మోదం చావు దాపురించింది. వాడి చావు నన్ను ఇంతవరకు తీసికొని వచ్చింద"ని గర్వంగా పలికాడు.

వెళ్ళేటప్పుడు దోగర్ భార్య "నీవు వెళ్ళవద్దు. రాత్రి నాకు మనవూరికి నిప్పు

అంటుకొన్నట్లు ఆ అగ్నిజ్వాలల మధ్య నీవు తగలబడి పోయినట్లు ఎవరో నా జాకెట్టు మరుగున వున్న మంగళసూత్రాన్ని లాగివేసినట్లు, ఇలా ఎన్నో పాడు కలలు వచ్చాయి అని భర్తను ఆపాలని ప్రయత్నించింది.

కాని దోగర్ “నీవు చింతించవద్దు. ఆ వెధవ జీ ఊణా నాముందు ఎంత? వాడి అన్న కిషన్ ను అండమాను ద్వీపాంతర కారాగార వాసానికి పంపాను. వీణ్ణి స్వరకానికిపంపనిచో నాపేరు దోగర్ కాదు” అన్నాడు సగర్వంగా.

దోగర్ ఇంటినుంచి బయలుదేరేటప్పుడు కుక్క తన చెవుల్ని టపటపా విడలించింది. కొద్దిదూరం ముందుకుపోగా శవం కనబడింది. అతని గుండె జల్లుమంది! అయినా అతను అదేమీ లెక్కచేయలేదు. ఇంకా కొద్ది దూరం వెళ్ళాడో లేదో ఒంటి బ్రాహ్మణుడు ఎదురయ్యాడు. ఎడమవైపు పొలాల్లో తీతువు అరిచింది. ఇంకా కాస్త ముందుకు సాగగా ఒక వితంతువు అదేపనిగా తుమ్మింది. అన్నీ అవశకునాలే ఎదురయ్యాయి.

దోగర్ నడుమున కట్టుకొన్న సారాయి సీసాను తీసి అందులో మిగిలి వున్న సగం సారాయిని గొంతుకలో పోసుకొని గట గటా త్రాగాడు. ఖాళీసీసా దూరంగా విసరికొట్టాడు. మీసాలు మెలిపెడుతూ మైదానంలోకి వచ్చాడు.

“దోగరా! నిజమైన పౌరుషంగల వీరుడు ఎవ్వడూ ఎవ్వడినీ మోసంతో చంపడు సరే, ముందు నీవే నాపై ఆయుధప్రయోగం చెయ్యి” అన్నాడు గంభీరంగా జీ ఊణా.

దోగర్ తుపాకీని పేల్చాడు. జీ ఊణా గుట్టం ఒక్కసారిగా మోకాళ్ళ నానించి కూర్చుంది. తుపాకీగుండు జీ ఊణా నెత్తిపైనుంచి దూసుకుపోయింది. దోగర్ రెండవసారి తుపాకీ పేల్చాడు. జీ ఊణా ఆ దెబ్బను చాకచక్యంతో తప్పించుకున్నాడు. మరుక్షణం సూటిగా గురిపెట్టి దోగర్ ను గుట్టంనుంచి పడగొట్టాడు.

దోగర్ ఇంట్లో ఏడ్చుమొరలు ప్రారంభమయ్యాయి. మరోవంక ఎవ్వడో జీ ఊణా గ్రామానికి వెళ్ళి జీ ఊణా దోగర్ ను చంపి కిషన్ కు చేసిన అన్యాయానికి కసి తీర్చుకున్నాడని చెప్పాడు. “అటువంటి వీరుడైన సోదరునికి బలిదానం చేసినా ఋణం తీరదు. సోదరుడంటే అలా వుండాలి” అని అందరూ పొగడసాగేరు.

బలాధానుంచి జీ ఊణాను పట్టుకునేందుకు పోలీసులు ఉరకలు తీశారు. కాని జీ ఊణా అంతు చిక్కేవాడు కాదుగదా.

దోగర్ ను చంపిన తరువాత జీ ఊణా ఒకనాటిరాత్రి తన ఇంటికి వచ్చి తండ్రి పాదాలకు ప్రణమిల్లాడు.

గ్రామంలోని గౌరవ కుటుంబాల గౌరవాన్ని నీవెందుకు యిలా మంటగలుపు తున్నావు? మీరు నాకు పుట్టకుండా వుంటేనే ఎంతో బాగుండేది. మాటి మాటికి పోలీసులు ఊళ్ళోనికి వచ్చి నానా బీభత్సం చేస్తున్నారు. తల్లులూ కుమార్తెల్లాంటి వారు ఇళ్ళలోనుంచి బయటకు రావడం బ్రహ్మప్రళయమౌతుంది. అన్నాడు తండ్రి హృదయ విదారకంగా.

“బాబూ! నన్ను ఎందుకు కోపగిస్తారు? నేను నా పనిని పూర్తి చేశాను. మీరు అనుమతిస్తే రేపు ఉదయమే వెళ్ళి పోలీసు స్టేషనులో హాజరవుతాను” అన్నాడు జీ ఊణా.

పోలీసు స్టేషనుకా....వద్దు....వద్దు. వాళ్ళు నీరక్తం త్రాగి దాహం చల్లార్చు కోవాలని చూస్తున్నారు. నిన్ను ఒక తుపాకీ దెబ్బతో కాల్చివేస్తారు. ప్రభుత్వం నిన్ను పట్టినవారికి అయిదువందల రూపాయలు బహుమతి ప్రకటించింది. మన ఊరివాళ్ళు మంచివాళ్ళు. లేకపోతే ఏనాడో ఎవడో ఒకడు పోలీసువారికి నీవార్త అందించి వుండేవాడు. నీవు తెల్లవారకముందే ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపో, నేనిప్పుడే నీకు రొట్టె తెస్తాను. ఇక నాయింటి గౌరవం నీచేతుల్లో వుంది. నేను నది ఒడ్డున చెట్టులాంటివాణ్ణి రేపో మాపో, నాచావు తప్పదు” అన్నాడు తండ్రి.

కొన్ని రోజులు గడిచాయి. ఒకరోజు జీ ఊణా అతని సహచరులు పెళ్ళికి తరలి వెళ్ళే జన సముదాయాన్ని ముట్టడించారు. వధువు ఒంటిపై వున్న నగలు తీయించారు. పెండ్లివారివద్ద వున్న నగదు అంతా లాక్కున్నారు. ముక్కుపై వున్న మచ్చను చూసి ఇతడు జీఊణా మౌడ్ అని ఒక జాటుజాతి మనిషి గుర్తించాడు. అంతట చేతులు కట్టుకొని ఆ జాటుజాతివాడు “భూమి తాకట్టుపెట్టి నేను నా కుమారునికి పెళ్ళిచేశాను. నా కోడలికి ఎరువునగలు తెచ్చి తగిలించాను. నేను ఈశ్వర సాక్షిగా చెబుతున్నాను. నీవు మా జాటుజాతి సోదరుడవు. సంఘాన్ని దోపిడిచేసే షావుకార్లను నీవు దోచుకో” అని ప్రార్థించాడు వినయంగా.

క్షిది విని జీఊణా మౌడ్ దోచిన నగలు, నగదు తిరిగి యిచ్చివేశాడు. తన

వద్దవున్న వెయ్యి రూపాయలు కూడా వాళ్ళకు యిచ్చి సతసిరి అకాల్ అంటూ అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ జాట్ పెళ్ళివారంతా “ఓ మా సోదరుడా, జీ ఊణా మోద్, నీవు సుఖంగా వర్ధిల్లుదువుగాక” అని ఆశీర్వాదించారు.

ఒకరోజు జీ ఊణా అకస్మాత్తుగా నాభా హీరాసింగ్ రాజు మహాలులోనికి వెళ్ళి అతని గుఱ్ఱాన్ని కట్టునుంచి ఊదదీశాడు. అక్కడి కాపలాదారుణ్ణి తుపాకీ చూపించి బెదిరించాడు. గుఱ్ఱాన్ని తీసికొని వెళ్ళేటప్పుడు “మహారాజుకు జీ ఊణా మోద్ మీ గుఱ్ఱాన్ని తీసుకొని పోయాడని చెప్పు” అని కాపలాదారుడితో అన్నాడు.

జీ ఊణా మోద్ రాజుగారి గుఱ్ఱాన్ని ఎలాతీసికొని వెళ్ళాడని ప్రజలు ఆశ్చర్య చకితులయ్యారు. మహారాజు మిడుతల దండువలె పోలీసులను అతణ్ణి పట్టుకొనుటకై పంపించాడు. చివరకు పోలీసులు ముట్టడించి ఒకచోట జీ ఊణాను పట్టుకున్నారు.

ః హస్సకే జీ ఊణా ఆఖదా మోదా బడీ కమాల్.

బక్ష్కీ సాంథ్ లట ఆ పదీ మైఁ దేఖీసీ చాల్.

[ఇది మంచి పసగలగుఱ్ఱం. నీ గుఱ్ఱాన్ని నీవు నంభాళించుకో నేను కేవలం దీని గమనవేగం పరీక్షించాను అని జీ ఊణా నవ్వుతూ అన్నాడు.]

వ్వురునాడు రోజున మహారాజు జీ ఊణాను జైలులో కలుసుకోవడానికై వచ్చి “ఎలాఉంది?” అని రాజు ప్రశ్నించాడు. అంతట జీ ఊణా “బైదీలకు యినుప బోనులను తయారు చేయించు; ఇలాంటి జైలునుంచి వారు పారిపోగలరు” అన్నాడు. పరిహాసంగా. మహారాజు ఫక్కున నవ్వి “సరే, బాగుంది; నీవు ఈ జైలునుంచి పారిపోయి చూపించు అన్నాడు”. ఇంత గట్టి పహారా ఉంటుండగా, లావుపాటి ఇనుప కడ్డీల తలుపులుండగా, ఎత్తైన జైలు గోడలను దాటి ఎలాంటివాడైనా పారి పోలేడని మహారాజు నమ్మకం.

అదేరాత్రి జీ ఊణా జైలునుంచి పరారయ్యాడు.

జీ ఊణా మోద్ పేరిట అనేకమంది అనేకచోట్ల లూటీలు జరిపారు. భయం వల్ల పోలీసులు కూడా సమయానికి ఆ లూటీ ప్రదేశాలకి వెళ్ళడానికి సాహసించే వారు కాదు.

ఒకరోజు ఒక బ్రాహ్మణుడు ఒక అమ్మాయిని అత్తవారింటినుంచి తీసికొని వస్తున్నాడు. అడవిలో దుండగులు ముట్టడించారు. అరవై సంవత్సరాల

వృద్ధబ్రాహ్మణుడు ఆ దుర్మార్గులను ఎలా ఎదిరించగలడు? అని ఆ అమ్మాయి నిరుత్సాహం చెందింది. భగవంతునిపై భారం వేసింది. సంయోగవశాత్తు జీ ఊణా మౌద్ అదే సమయానికి అటువైపుగా వెళుతున్నాడు. అతను ఆ దుండగులను ముట్టడించాడు.

“మధ్యలో అడ్డురావడానికి నువ్వెవడవు?” అన్నాడు దుండగులలో వాకడు.

“నేను నీ బాబునైన జీ ఊణా మౌద్ ను సుమా!” అని గర్జించాడు జీ ఊణా.

ఆ దుండగులు కంపించిపోయారు. వారతని కాళ్ళపై పడసాగారు. అతను వారిని నాలుగు చెప్పుదెబ్బలు కొట్టి విడిచిపెట్టాడు. బ్రాహ్మణున్ని, ఆ అమ్మాయిని జీ ఊణా వారి యింటికి చేర్చాడు. బ్రాహ్మణుడు అతనికి వందలాది ఆశ్విర్యచనాలు యిచ్చాడు. అతణ్ణి గోమాతకు, పేద ప్రజానీకానికి రక్షకుడిగా వర్ణిస్తూ యింటింట జీ ఊణా మౌద్ కీర్తిని గానం చేయసాగాడు.

ఆ కాలంలో కవులు ఒక కవితను యిలా రచించారు.

జీ ఊణా మౌద్ సాద్ గఱు గరీబ్ దీ కరే సేవా,

ఖబీ ఖానాఁ ది అలఖ్ ముకాఁ ఉందా జీ.

జేదే బాద్ షాహ్ దే ఘర్ కరే చోరీ.

పర్చా చాప్ కే పహలాఁ లగాఁ వదా జీ.

హీ హానీ మాఁనే జమ్మేయా శేర్ జీ ఊణా,

నహీ యక్క కే వకత్ లంఘా వదా జీ.

[జీ ఊణా మౌద్ సాధువు, పేదవారికి గోమాతకు సేవ చేస్తాడు. పెద్ద పెద్ద హంతకుల ముఠాల అహంకారాలను అంతం చేస్తాడు. చక్రవర్తియింట దొంగతనం చేయటానికి ముందు కరపత్రాలు గోడలకు అతికించి మరీ దాడి చేస్తాడు. అయినా అతణ్ణి ఎవరూ పట్టుకోలేదు. సింహాలాంటి తల్లికి సింహాలాంటి జీ ఊణాకలిగిడు. అతడు మరుగుగా దాపరికపు జీవితాన్ని గడపడు.]

ఒకరోజు జీ ఊణా రాజులందరికి కబురు పంపాడు. “నేను నై నాదేవి దేవాలయానికి వెడతాను. నేను ఆ తల్లి సహాయంతోనే ఎంతోమంది సైనికుల్ని అంతం చేశాను. ఆ తల్లికి నేను సువర్ణ చత్రం సమర్పిస్తాను. మీ బలాన్నంతా పుంజుకొని నన్ను పట్టుకోవడానికి రండి నేను మృత్యువు అంటే భయపడి దాక్కునేవాడిని కాదు” అని.

నైనాదేవి దర్శనానికి వెళ్ళేటప్పుడు అతను పాటియాలా నగరానికి చేరాడు. పోలీసుదుస్తుల్ని ధరించి ఊవర్దారుగా రూపం మార్చాడు. అతను కోట గోడలకు “జీ ఊణా మౌద్, కచేరీ బజార్లో తిరుగుతూ ఉన్నాడు. ఎవరైనా అతణ్ణి పట్టుకొనదలిస్తే పట్టుకొనవచ్చు” అని వ్రాసియున్న పెద్ద పెద్ద కాగితాలను అంటించాడు. సాయంకాలం ఏడుగంటలకు అతను స్టేషనునుంచి నైనాదేవి దర్శనార్థం రైలుఎక్కి కూర్చున్నాడు.

అడుగడుగునా పోలీసులు నిలబడి వున్నారు. రోడ్లు, యితర మార్గాలపై నడవనివ్వకుండా ప్రజలను నిలిపివేశారు. అయినప్పటికీ జీ ఊణా అందరి కళ్ళలో దుమ్ముకొట్టి సాయంకాలం ఏడుగంటలకు ఒక సాధువు వేషంలో నైనాదేవి వద్దకు వెళ్ళడానికి బండి ఎక్కాడు.

పోలీసులుకూడా బండిలో వెంట వెళ్ళారు. రైలుపెట్టెలన్నీ వెదికారు. కాని జీ ఊణా వారికెక్కడా దొరకలేదు.

జీ ఊణామౌద్ రైలునుంచి దిగి మొదట ఆనందపుర సాహెబ్ గురుద్వారా లలో పదవ గురువునకు సూట యిరువది రూపాయలు సమర్పించడానికి వెళ్ళాడు. పదవ గురువు హిందూధర్మం కొరకు తన నలుగురు కుమారులను బలిదాస మొసగాడు.

జీ ఊణా నైనాదేవి ఆలయానికి చేరాడు. నలువైపులనుంచి పోలీసులు దేవాలయాన్ని ముట్టడించారు. జీ ఊణా ఆ దేవికి దేవాలయంలో బంగారు గొడుగును సమర్పించాడు. దేవి పాదాలపై శిరస్సునుంచి నమస్కరించాడు. నైనాదేవి అతనికి దర్శనమిచ్చింది. జీ ఊణా జన్మ మరణాల సందేహాన్ని తొలగించు కున్నాడు.

పోలీసులు తమ ముట్టడిని ఇంకా గట్టి చేశారు. ముక్కుపైనున్న మచ్చపల్ల జీ ఊణా గుర్తించబడ్డాడు. పోలీసులు పట్టుకోవడానికి ముందుకు వచ్చారు. జీ ఊణా సాధువు తన చేతుల్లోవున్న దండాన్ని వారిపై ప్రయోగించాడు. పది, పన్నెండుమంది పోలీసుల్ని కొట్టి తరిమాడు; తుపాకీలు పేల్చారు. జీ ఊణా చేతిలో రైఫిల్ లేదు.

చివరకు జీ ఊణాను చుట్టుముట్టి అరెస్టు చేశారు. దేవికి నమస్కరించి అతను పోలీసులవెంట వెళ్ళిపోయాడు.

ఫిరోజ్ పుర్ జైలుకు ఎన్నోవందల పోలీసుల బందోబస్తుతో అతన్ని తీసికొని వెళ్ళారు.

ఇంగ్లాండ్ మహారాణికి మళ్ళీ బందిపోటు దొంగ కిషన్ తమ్ముడైన జీ ఊణా పట్టుబడ్డాడని కేబుల్ పంపబడినది.

మహారాణి తరపున ఉరిశిక్షకు ఆజ్ఞ ఇవ్వబడినది. అప్పటికి ఎనిమిదిరోజుల తర్వాత ఉరి తీయడానికి తేది నిర్ణయించబడింది. జైలు అధికారి నీవు ఏది తినాలనుకుంటున్నా అది కడుపారా తిను. నీకు కావలసినది తనివితీరా త్రాగు, నీవు కోరినవారిని యిచ్చట కలుసుకో అన్నాడు.

జీ ఊణా సింగ్ “కేవలం తినడానికి, త్రాగడానికి నేను ఈ లోకానికి రాలేదు. సోదరా నేను విడచినపని పూర్తిచేయడానికి నా మాతృదేశ సోదరులు ముందుకు వస్తారు. ఎవరి చూడయాలలో సత్యం, న్యాయంపట్ల శ్రద్ధ ఉంటుందో వారు ముందుకురాక మానరు. నన్నీ ప్రపంచం జ్ఞాపకం ఉంచుకుంటుంది” అన్నాడు గంభీరంగా.

జీ ఊణాకు గోవిందీ అనే సోదరి ఉంది. ఢిల్లీలో వున్న వైస్రాయి వద్దకు ఫిర్యాదు చేరింది. కాని కోర్టులో ఏమీ విచారణ జరగలేదు.

ఎనిమిదవరోజు కూడా వచ్చింది.

అందరికీ “సతసీరీ అకాల్” అంటూ జీఊణా మౌద్ ఉరిబల్లపై ఎక్కాడు. అతను ఉరితీయబడ్డాడు.

సోదరి గోవిందీ, విలపించసాడింది.

వే తీయా, దే దిన్ కీనూ, ఉడీకా, గీ.

కాన్ బే జూగా సంధారే వే మేరేయా నూరమే ఆ, వీరా.

[వీరుడైన సోదరా! నేను ఇక ఎవరికొరకు ఎదురు చూస్తాను? నాకు ఇక ఎవరు కానుకలు పంపుతారు? ఇక నాకెవ్వరున్నారు?]

జీ ఊణా మౌద్ తన పేరుని ప్రపంచంలో చిరస్థాయి చేసుకున్నాడు. ప్రపంచమున్నంత షరకు ప్రజలు అతణ్ణి సంస్మరిస్తారు.

భావే, ఘర్ ఘర్ పుత్త జమ్మదే

జీ ఊణా మౌద్ నా కిసే బణ జాణా.

కై మా - మ ల కీ

—గులజార్ సింహా సందూ

“గడ్ ముగలానే దీ ఆఁ నారాఁ పీఛాఁ ఝూట్ దీ ఆఁ”

[ముగలానా దుర్గంలోని మహిళలు ఊయలలు ఊగుతున్నారు.]

పంజాబు జానపద నృత్యాలు చేసే యువతులు రావిచెట్టు నీడలో నృత్య తాళాలను అనుసరిస్తూ ఊయలలు ఊగే అమ్మాయిలను బాగా ఊగమని ప్రోత్సహిస్తున్నారు. ముదలానే దుర్గంలో వున్న ఈ రావిచెట్టువద్ద జరిపే ఉయ్యాలి ఎత్సవం సరిహద్దు ప్రాంతంలో దూర దూరం వరకు ప్రఖ్యాతి వహించింది. ఉన్నో తరాలనుంచి పరంపరా గతంగా ఈ రావిచెట్టు ఎంతోమంది అమ్మాయిలను, అనందంగా ఊయలలో ఊపుతూ వస్తుంది. దాని కొమ్మలు ఎంతో బలీయంగా వున్నాయి. దాని నీడ నిండుగా, అతి చల్లగా ఉంది. ఆ గ్రామ పెద్దయొక్క కుమార్తె మలకీ ఆజానపద నృత్యాలకు నాయకురాలు. ఆ అమ్మాయి ఊయల ఎక్కి గట్టిగా ఊగితే ఆ పురాతన రావిచెట్టు వేళ్ళుకూడ కదిలి పోయినట్లుండేది.

మలకీ తండ్రి రాయ్ ముబారక్ గ్రామానికి పెద్దయేకాదు, ఆ ప్రాంతమంత టిలో మంచి పలుకుబడిగల మనిషి కూడ. అతనికి ఇద్దరు కుమారులు. వారు చెట్టు మ్రాసుల్లా ఎంతో బలశాలురు; చేతిలోని దుడ్డుకర్రల్లా నిండుగా నితారుగా వున్న యువకులు. తాహూన్, మహరూన్ వారి పేర్లు. రాయ్ ముబారక్ తమ్ముడు దరీయా ఢిల్లీలో అక్కరు దర్బారులో సుబేదార్ పదవిలో వుంటున్నాడు. ప్రభుత్వ స్థాయిలో వారికి గౌరవం లభించుటవల్ల వారి వంశానికి మరీ విలువ పెరిగింది. రాయ్ ముబారక్ దరీయాకంటే నాలుగేళ్ళు పెద్ద. తాహూన్, మహరూన్ కంటే ఆరేళ్ళు పెద్దవాడు. ఒకేచోట ఆ నలుగురు కలసి కూర్చోనివుంటే తండ్రి, కొడుకుల్లా కాక కేవలం వారు అన్నదమ్ములవలె కనబడతారు. ఆ నలుగురూ ఆ ప్రదేశానికి నాలుగు స్తంభాలుగా భావించేవారు. వారు నలుగురు చేతికర్రలను తీసికొని నిలిబడితే గాలిని కూడ నిలిబెట్టేటంత శక్తిసంపన్నులు.

తల్లిదండ్రుల ప్రతాప కారణంగా మలకీకూడ సాహసవంతురాలైంది. ఆమె ముఖం పూర్ణిమ చంద్రబింబంలా తేజోవంతంగా ఉంది. ఆమె హీర్ సస్సీలకు ఏమీ తీసిపోదు. ఆమె ఆ గామానికి గౌరవం ఆ ప్రాంతానికి ఆత్మ గౌరవంగా వుంది. నిండు యౌవనవతి అయిన ఆమె యువతరానికి చెందిన ఆశయానికి ప్రతిరూపం అనవచ్చు కాని వారి ఉదాసీనతలకు ప్రతినిధికాదు. యౌవనపు ఊయలత్రాడు తెగిపోతుందనే విషయం ఆమెకు ఎన్నడూ కలలోనైనా తోచలేదు. ఊయలను కట్టిన కొమ్మయైనా విరిగి నేలపడుతుంది, కాని తానుకాదు అనే అభిమాన భావం ఆమెలో ఉద్రూతలూగేది. ఆమెది ఎవ్వరినీ లెక్కచేయని భావం

తల్లి గోందలాకు చెట్టులా ఎదిగి నిండు యౌవనంలో తొణికిసలాడుచున్న మలకీని గూర్చి రకరకాల ఆలోచనలు రేకెత్తాయి. ఇంటిలో ఎదిగిన కూతుర్ని చూస్తూ ఏతల్లి సుఖంగా నిద్ర పోగలదు? ఏదైన చిన్న పొరిపాటు జరిగితే మొగలాయి వంశ గౌరవం బూడిదలో పోసిన పన్నీరవుతుంది. యౌవనంలో వున్న అమ్మాయికి పెళ్ళిచేసి ఆమెను తన అత్తవారింటికి పంపనంతవరకు తల్లికి మనశ్శాంతి కలుగదు. గోందలాః హృదయంలో ఏదో ప్రళయం వచ్చినట్లయింది. అమ్మాయి యౌవనవతియే అయితే యౌవనం అందరికీ వస్తుందికదాయని తండ్రి తలచేవాడు.

తండ్రి చివరకు విసిగెత్తి తమ్ముడు దరీయాకు ఉత్తరం వ్రాసి పంపాడు. మలకీ రాయ్ ముబారక్ కు కుమార్తెయైనట్లుగానే అతని తమ్మునికి కూడ కుమార్తెయైనట్లే. కుమార్తె గౌరవం అందరికీ గౌరవమే. దరీయా ప్రభుత్వపు స్థాయిలో ఎవరినైనా వరుడిగా చూడగలడు. ఇలా జరగడంలో తరువాత మరేదీ లాభం వున్నా లేకపోయినా మలకీ తల్లి తన భర్తకు ఈ విషయం చెప్పి వేధించడం మాని వేసింది ఇదే ప్రస్తుతానికి జరిగిన మంచిపని అనాలి

గోందలాకు ఒక విధంగా ఆనందం మరో విధంగా దుఃఖం తన కుమార్తెకు వరుణ్ణి వెదకడం ప్రారంభమయిందే ఆనందం. దరీయా తన ఉద్దేశ్యంలో మలకీకి తగిన వరుణ్ణి వెతికితే అందుకు భిన్నంగా మాట్లాడక ఒప్పుకోవలసి వస్తుందనే దుఃఖం గోందలాను మరోవంక వేధిస్తుంది బంధువర్గంలో గోందలాకు ఒక సోదరి వుంది ఆమెపేరు లాలో ఆమె తల్లి హజారాకు సర్దారైన దులాళాను వివాహమాడింది. లాలోకు జ్యేష్ఠపుత్రుడు జన్మించినపుడు గోందలాః

సోదరి పురుడు పోయవానికి తల్లి హఠాఃకు వెళ్ళింది సోదరికి కొడుకు పుట్టాడు. అతను సూర్య తేజస్సును మించి ప్రకాశిస్తున్నాడు అతనికి కైమాయని నామ కరణం చేశారు. గోందలాః అతణ్ణి తన యిద్దరి కుమారులకంటె మిన్నగా ప్రేమించేది. కైమా ఎంతో సహనశీలుడు; వ్యాయామక్రీడల్లో అతిగా పాల్గొనడు గోందలాః ఉద్దేశ్యం ప్రకారం కైమా సద్గుణ సంపన్నుడవుతాడని ఆమె నమ్మకం గోందలాః తీవ్ర పౌరుష స్వభావంగల మనుషులతో విసిగెత్తి పోయింది. భగవంతుడు చల్లగా చూస్తే తల్లి హఠాః ముగలానే దుర్గవంశీయుల మధ్య సంబంధ స్నేహం తరతరాలు మూడు పూవులు ఆరుకాయలుగా నడుస్తుంది. భగవంతుని దయవల్ల ఆమెకు మళ్ళీ గర్భవతి కాగలనని నమ్మకం ఇరువురు కుమారుల తర్వాత ఆమె ఇష్ట దేవతలను, ఒక కుమార్తెను ప్రసాదించమని కోరింది. ఇష్టదేవతలు ఎన్నడూ నిరాశపరచలేదు ఆమెకు కుమార్తె కలిగితే ఆ పిల్లను కైమాకు యిచ్చి పెండ్లి చేస్తానని సోదరికి గోందలాః మాట యిచ్చింది. ఈ విషయంలో కైమా తండ్రీకి గాని, గోందలాః భర్తకు గాని ఎలాంటి అభ్యంతరం ఉండబోదు.

తనకు ఎలాంటి అభ్యంతరం ఉండదు. కాని గోందలాఃకు తన భర్త కుటిల స్వభావం బాగా తెలుసు, అందరూ చెప్పే షుంచిమార్గం వదిలి ప్రతికూల మార్గంలో నడవడం అతని స్వభావంలోని ప్రత్యేకత. అలా నడవడంలో కలిగే ఆనందమేమిటోమరి. అందుచేత తన సొంత నిర్ణయాన్ని తన మనస్సులోనే గోప్యంగా ఉంచుకొంది. వీలు దొరికినప్పుడు సరియైన సమయంలో తన మనస్సు లోని విషయం భర్తకు చెప్పాలని ఆమె ఉద్దేశ్యం. గోందలాః మరదియైన దరీయావద్దనుంచి అననుకూల సమాధానం ఎప్పుడు వస్తుందాయని ఎదురు చూస్తోంది అక్కడినుంచి కుదరలేదు అనే సమాధానం రాగానే తన ఉద్దేశ్యాన్ని చెప్పి భర్తను తేలిగ్గా ఒప్పించవచ్చునని ఆమె నమ్మకం

ఉత్తరం అందడమే తడవుగా దరీయా ఆదరా బాదరా బయలుదేరి ఎంతో దూరం ప్రయాణంచేసి ముగలాన్ చేరాడు. మలకీకి వరుల కొడువ ఏమిటి? అతను తన బాధ్యతను నిర్వహించడానికి ఎంతో ఆత్రం చూపించాడు. దరీయా తన యింటికి రాగానే ఇంట్లో మగవాళ్ళ ముఖాలన్నీ ఆనందంతో మురిసినట్లయ్యాయి. ఆడవాళ్ళ మనస్సుల్లో గంభీరత అలముకొంది. ఇక ఏమి జరుగుతుందో ఎవరికీ తెలీదు పిండివంటలు గోందలాః వంటింట్లో వండుతున్నా, ఆమె పురుషులు

కూర్చున్న గదివై పే తన చెపులు వుంచింది. మలకీ మరుగుగా గోడను అనుకొని కూర్చొనివుంది.

దరీయా రాయ్ ముబారక్ కు ఏమి చెప్పాడో, ఏమో ఇల్లంతా ఏదో మత్తు మందు చల్లినట్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. వాతావరణాన్ని చూస్తే దరీయా చెప్పిన వార్త ఆమోదం కానట్లనిపించింది. ఈ విషయం గోందలాఁ. మలకీలు కూడ పసి గట్టారు. ఆ నిర్ణయమేమిటో పురుషులకుతప్ప మరెవ్వరికి ఇసుమంతయేని తెలియదు. దరీయా ఎందుకిలా చెప్పాడు? అని ఆలోచిస్తూ పురుషులు బాధపడ్డారు. “సరే. ఆలోచిద్దాం” అని ఇంటిపెద్ద మాటల ధోరణి మార్చాడు. వారంతా పొలాల సంగతులు మాట్లాడుకొంటూ నిద్రపోయారు.

అందరూ నిద్రపోవడానికైతే పడుకున్నారు. కాని, నిజంగా ఎవ్వరూ నిద్రపోలేదు. తన సోదరుడు తన నిర్ణయాన్ని అంగీకరించలేదని బాధపడ్డాడు. దరీయా సోదరుడై వుండి ఇటువంటి విషయంలో, నన్ను ఒప్పించడానికి పూనుకున్నాడేమిటి? అని రాయ్ ముబారక్ నొచ్చుకున్నాడు. కొడుకులు తండ్రినే అనుసరించారు.

తల్లి కూతురు వరందాలో పడుకొని ఒకరు మరొకరి గుండెదడను వింటున్నారా యన్నట్లు మౌనంగా వున్నారు. వారిద్దరికీ దరీయా నిశ్చయం ఆమోదం కాలేదని రూఢి చేసుకొన్నారు. అయినా, ఆ నిర్ణయం ఏమిటి? ఆయన నిర్ణయాన్ని త్రోసిపుచ్చిన తరువాత జరిగేదేమిటి అనేది వారికి అగమ్యగోచరమైంది.

తనకు సంబంధించినంత వరకు జరిగినదంతా బాగానే జరిగింది అని గోందలాఁకు అనిపించింది. కాని ఈ చిదంబర రహస్యం తేటతెల్లమయ్యేవరకు తన భర్తనుగాని, కొడుకులనుగాని నమ్మడం ఎలా? తల్లి గోందలాఁ మలకీ హృదయంలో కైమా చిత్రాన్ని చిత్రించింది. అతని సౌందర్యం గుణగణాలు వీనయ పీఠేయతలను గూర్చి ఎంతో చెప్పింది. ఆ చిత్రాన్ని ఆ వ్యక్తిత్వాన్ని తన హృదయంలోనుంచి తొలగించడానికి సిద్ధంగా లేదు. ఆడపిల్లలకు అధికార దర్పంబోవున్న అన్నదమ్ములంటే ఇష్టం. కాని భర్తమాత్రం మంచి శీల స్వభావం కలవాడు కావాలని కోరుకుంటారు. మలకీ, కైమా యింట శాంతి సుఖాలతో ఉండగలనని, ప్రేమటుయ్యల్లో ఆనందంగా ఉగుతూ ఉండగలనని యోచిస్తూ వుంది.

కైమా రాంఝాకు మేనల్లుడవుతాడు. రాంఝా విషాద ప్రేమగాధ నిన్నో మొన్నో గడచినట్లుగా వుంది రాంఝా మేనల్లుడు అయిన కారణంగా కైమా పేరుతోబాటు ప్రేమ చరిత్రకూడ పెనవేసుకొని వుంది మలకీ యౌవ్వనపు ఆత్మతో కైమా చారిత్రాత్మక రూపంకూడ ఇమిడి వుంది. ఆమెను ఎవరో మంత్ర తంత్రాలతో మైమరపించినట్లుంది. రాంఝా పెరిగి పెద్దవాడయిన ఆ అడవులు, అచ్చటి పచ్చికతో నిండి పచ్చని మైదానాలను గూర్చి ఆమె తియ్యని కలలు కంటోంది. కైమా రాంఝాయంతటి స్ఫురద్రూపి కాడు. అయినా గుణ గణాల్లో అతనికి తీసిపోడు. అతను సద్గుణ సంపన్నుడు, దృఢ సంకల్పం కలవాడని తల్లి ఆమెకు చెప్పింది.

గోందలాఁకు తల్లి చూజారాలో తన కుమార్తెకు వివాహం చేయటంవల్ల అనేక లాభాలు కనబడ్డాయి. లాలో ఆమె సోదరి ఇరువురికి రక్తసంబంధం వుంది. తనకుమార్తె తనకెంతో లాలోకుకూడ మలకీ కుమార్తెతో సమానమే. కైమా లాలోకు కొడుకు అయినట్లే గోందలాఁకు కూడ కొడుకుతో సమానమే. రక్తం రక్తమే నీళ్ళు నీళ్ళే

కాని దరీయా రక్తాన్ని నీళ్ళుగాను, నీళ్ళను రక్తంగాను మార్చడానికి సిద్ధ పడ్డాడు తెల్లవారేసరికి ఈ విషయం కుటుంబమంతటికీ, పొక్కిపోయింది.

దరీయా తన సోదరుని కుమార్తె మలకీని అక్కరు చక్రవర్తికిచ్చి పాణి గ్రహణం చేయ సంకల్పించాడు. ముసలి చక్రవర్తి మలకీ మిసమిసలాడే యౌవ్వనం నిగనిగలాడే సౌందర్యాన్ని గూర్చి విని పరమానందభరితుడై దరీయాను ఘనంగా సన్మానిస్తాడు; కంటికి రెప్పగా గౌరవిస్తాడు అంతేకాదు, చక్రవర్తి దరీయా బంధువర్గంవారంతా రాజపుత్రులైనా చారిపై ఈగనైనా వాలనీయక కాపాడుతాడు, దరీయా సుబేదారు పదవినుంచి ఒక్కసారిగా జనరల్ పదవిని పొందగలడు. అతను అక్కరు చక్రవర్తికి వియ్యంకుడవుతాడు. ఎంతటివాడైనా తన వియ్యంకుణ్ణి తనకంటే తక్కువ స్థానంలో ఎలా వుంచగలుగుతాడు దరీయా ఇలా గాలిమేడలు కడుతూ జనరల్ పదవికి చేరినట్లుగా కలలుకంటూ వ్యవహరిస్తున్నాడు. ఈ విషయం అక్కరు చక్రవర్తికి కూడ తోచియుండకపోవచ్చు. కాని దరీయా చక్రవర్తి బలహీనతను బాగా అవగాహన చేసికొన్న మనిషి తన అన్న రాయ్ ముబారక్ అంగీకరించాడంటే దరీయాకు రాజదర్బారు తలుపులన్నీ తెచుర

కొన్నట్లే నిన్న మొన్నటి విషయం చక్రవర్తి ఆదేశాన్ని మన్నించని కారణంగా సలీమ్ను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించిన అనార్కలీని నిలుపునా చంపించాడు. తన అన్న కుమార్తె (మేనకోడలు) ఏ అనార్కలికి తీసిపోదని దరీయాకు పూర్తి విశ్వాసం.

దరీయా యోచనలన్నీ ముగలానీ పరివారానికంతటికీ అర్థమైపోయాయి. భక్తున తెల్లవారేసరికి ఇంటిలో ప్రతి అంగుళంమేరకు ఈ విషంలాంటి విషయం వ్యాపించింది. ఉదయం ఈ విషప్రభావం, తల్లి కుమార్తెలకు సోకింది. వారు కూడా విషాన్ని కక్కడం ప్రారంభించారు, గోందలా చేతుల్లో పెరిగిన దరీయా తన కుమార్తెపట్ల ఎంతటి స్వార్థంతో వ్యవహరిస్తున్నాడు! నిన్న మొన్నటివరకు పెద్దవదినే అన్నంపెడితే తినేవాడు నేడు రాజ దర్బారులో వున్నాననే దర్పం చూపిస్తున్నాడు అనుకుంది గోందలా.

రెండవరోజు ఉదయం దరీయా ఢిల్లీకి బయలుదేరాడు. కానీ ఎవ్వరూ అతనికి ఆశీస్సులు పలకరేదు; నమస్కారాలు పెట్టలేదు. రాయ్ ముబారక్కు తనకంటే గొప్పవంశంతో బాంధవ్యం పొంధడం ఇష్టంలేదు. గొప్పయింటివారు కోడళ్ళపై తమ ఐశ్వర్య, అధికారాల దర్పం ప్రదర్శిస్తారు. తన హోదాకూ అంతస్తుకు సరిపోయే జమీందారులకు లోటురేదు. పువ్వుల్లో పెంచి పెద్దదాన్ని చేసిన కుమార్తెను కంటితో చూసుకోవడానికి నోచుకోలేని స్థితిని ఎందుకు కలిగించుకోవాలి? కంటికి ఎందుకు దూరంచేసుకోవాలి? వేలాది మైళ్ళ దూరంగా వున్న వరునకిచ్చి పెండ్లిచేస్తే ఆ కుమార్తె బ్రతికినా చచ్చినా సమానమే. కష్టకాలంలో ఆదుకొనలేని కొడుకులూ, కుమార్తెలూ ఉంటేనే, లేకుంటేనే, రెండూ ఒక్కటే అనుకున్నాడు రాయ్ ముబారక్.

కాని, దరీయా కేవలం తన సుఖాన్నే చూసికొన్నాడు. రాయ్ ముబారక్ ప్రతికూల సమాధానం అతణ్ణి నిలుపునా నీరు చేసింది. అతని ఆశలన్నీ మంట కలిశాయి. తాను జనరల్ కావడమటుంచి తన సుబేదార్ పదవినికూడ మంట కలిపి సట్లెనని అతననుకున్నాడు. ఉన్నత శిఖరాలనెక్కుతున్న దరీయాను ఎవ్వరూ క్రిందికి ఒక్కసారిగా లాగివేసినట్లయింది. అతను భూమిపై నిలబడి కోపకాపంతో కంపించిపోతున్నాడు దీనికి కక్ష సాధించకుండా ఉండలేను అని అతను మనస్సులో వంకల్పించుకున్నాడు.

కుటుంబంలో అంతఃకలహ మేర్పడింది. మలకీ చంచల మనసు చింతలో మునిగిపోయింది. జమీందారులైన సోదరులు పోరాడితే ఎవరిదో ఒకరి శిరస్సు తీయకుండా శాంతిగా నిద్రించలేరు. సోదరుల అంతఃకలహంకంటే చెడ్డకలహం మరొకటి ఉండబోదు. ఇరువురూ ఒకరు మరొకరి రహస్యాలను ఎరిగి వుంటారు. దీనినే ఇంటిగుట్టు లంకకుచేటు అంటారు. రావణ విభీషణుల అంతఃకలహమే బంగారు లంకను బూడిదపాలు చేసింది.

మలకీ ఊయల ఊగలని వెళ్ళితే ఆ ఊయలబల్లపై కాలుపెట్టడానికి మనస్సు వెనుకకు లాగేడి. ఏదోవిధంగా మనస్సును కాదని ఉయ్యాలనెక్కితే రెండు, మూడు ఊపులు ఊగగానే వగర్చడం మొదలుపెట్టేది. తనతో కలసి ఊగే స్నేహితురాండ్రు గట్టిగా ఊయలను ఊపితే ఆమెహృదయం భీతావహం చెందేది. శతవృద్ధ అశ్వత్థ పృక్షపు మూలాన్నిసైతం తన ఊయల ఊపుతో ఉర్రూతలూగించే మలకీ ఈనాడు దాని ఆకులను చూసి భయం చెందుతోంది ప్రభుత్వపు నిరంకుశాధికారం ఆమె తల్లిదండ్రుల చేతులకు సంకెళ్ళు వేయగలదు. అటు కైమా తల్లి హజారాలో హాయిగా కూర్చున్నాడు. కాని ఇటు మలకీ చింతలో మునిగి పిచ్చిదానిలా తయారయింది. ఉయ్యాలవేసిన రావిచెట్టు తాను వుంటున్న ఎత్తైన మేడ రెండూ తనను తరుముతున్నట్లు అనిపించింది. మనసే ఆనందం కోరనిచో ఇక శరీరంతో కతిగే లాభమేమిటి?

సదవకాశాన్ని చేయి జారసీయకుండా గోందలాఁ రాయ్ ముబారక్ తో మలకీని కైమాకు యిచ్చి పెండ్లిచేసే విషయం ప్రస్తావించింది. తల్లి హజారాకు చెందిన దులారా సమానమైన జమీందారు. తోడల్లుడు, వియ్యంకుడు కాగలహక్కు అతనికే వుంది. రాయ్ ముబారక్ మరదలైనకూడ శాంతస్వభావం గలది. వారికి వీరికి మధ్య రాకపోకలు బహు తక్కువగానున్నా రాయ్ ముబారక్ కు తల్లి హజారా వారంటే సదభిప్రాయం వుంది. ఒకసారి ముబారక్ దులారావేటకు వెళ్ళగా పరస్పరం ఆత్మీయతతో ఎంతగానో గౌరవించుకున్నారు. ఇరువురి మనస్సులు ఒకటిగా పనిచేశాయి. అన్నం ఉడికిందా, లేదా తెలుసుకోవడానికి బియ్యం మంతా పట్టి చూడనక్కరలేదన్నట్లు మనిషి గుణం కొద్ది క్షణాల్లో గుర్తించవచ్చు. రాయ్ ముబారక్ కు ఈ సంబంధం చిషయమే గుర్తులేదు. నిజంగా జ్ఞాపకముంటే దరీయాపట్ల ఇంత కృతజ్ఞతగా వ్యవహరించవలసిన పనేముంది? దులారా కొడుకులు మలకీనిచ్చి పెండ్లిచేస్తే ఆ పిల్ల హాయిగా ఉంటుంది; సోదరుల

మధ్య అసూయా ద్వేషాలు ఆవేశ కావేశాలు; కలహాలు ఉండటోవు. ఒక్క దెబ్బకు రెండుపిట్టలన్నట్లయింది. అతనికి తనపైనే కోపం వచ్చింది. ఈ విషయం ఇదివరకే తన భర్తకు ఎందుకు చెప్పలేక పోయానాయని గోందలా, ఎంతో బాధపడింది. ఆమె తన సోదరి లాలోకు ఎప్పుడో ఈ విషయంలో మాట యిచ్చాను అనే విషయాన్ని రాయ్ ముబారక్ భయంతో ఇప్పటికీ మనస్సులో దాచి వుంచింది

కైమాతో సంబంధ విషయం ప్రస్తావనకు రాగానే కుటుంబంలోని వారంతా పరమానందభరితులయ్యారు ఇద్దరినీ సమానమైన కుటుంబాలు, సమాన హోదాలు సమాన అంతస్తులు కలిగి వున్నాయి. అవనమ్మకం అనే పదగడ్డుకు బదులు నమ్మకమనే చల్లని గాలి వీచింది

మలకీ మనస్సులో దినదిన ప్రవర్ధమానమై కైమా సుందరరూపం స్పష్టంగా గోచరించింది కైమా ఆమె మనస్సులో స్థిరపడే కొలది మలకీకి రాజాధిరాజు అక్కరుచక్రవర్తిపట్ల కోపం పెచ్చుపెరుగుతోంది. దరీయా నిర్ణయమంతా ఏకపక్ష నిర్ణయం అదిఅంతా అతని మానసిక ఊహగానం. కాని వృద్ధచక్రవర్తితో తనపేరు ఒక్కక్షణం జోడించి చెప్పినా మలకీకి సుతరామూ ఇష్టంలేదు. ఇంతకూ ఆమెకు చక్రవర్తితోగాని చక్రవర్తికి ఆమెతోగాని సంబంధమేమిటి? రెండు చిత్రాలు ఆమె కళ్ళెదుట తిరుగాడసాగాయి. ఒకటి సౌందర్యదేవత కైమా రెండవది వృద్ధ అక్కరు చక్రవర్తి.

కైమాతో వివాహ సంబంధం నిశ్చయం చేసికొన్నాక మలకీ అసమాన సౌందర్యంగూర్చి తల్లి కూజారాలోకూడ వేనోళ్ళ చెప్పుకోసాగారు ముగలానీ దుర్గపు సౌందర్యరాశిని చేజిక్కించుకొనాలనే సరదా కైమా మనస్సులో రోజు రోజూ పెరుగుతూవుంది. కైమాకు అతని పరివారంలోని వారికి రాయ్ ముబారక్ తన కుమార్తె వివాహసంబంధం ఎవరినుంచి తప్పించి ఎక్కడ నిర్ణయించాడు అన్న విషయం పూర్తిగా తెలిసింది. అక్కరు చక్రవర్తికి సమాన స్థాయిలో తనను గుర్తించినందుకు కైమా ఉబ్బి తబ్బిబ్బయ్యాడు. కాని ఆ ఊూడుముళ్ళు వదే వరకు అతని మనస్సుకు శాంతిలేదు. పెళ్ళికాకముందు అతను మలకీ తల్లిదండ్రుల అంగీకారం కొరకు ఎదురు చూశాడు. రాయ్ ముబారక్ అంగీకారానికి దరీయా నిర్ణయం అడ్డు తగులుతోంది. దరీయా నిర్ణయం సాధారణ నిర్ణయం కాదు. దాని

వెనుక అక్కరు చక్రవర్తి ప్రతిష్ఠ ప్రభుత్వపు ఒత్తిడి. రెండూ ఇమిడి వున్నాయి రెక్కలుంటే ఎగిరి మలకీవి కలుసుకోవాలనుకున్నాడు. కాని సాంఘిక ఆచార వ్యవహారాలు, నియమాలకు కట్టుబడినవాడవటంవల్ల చొరవ చేయలేకపోయాడు.

ఎగిరి వెళ్ళడం అనేది ఏమంత తేలికపని కాదు. రెండు గ్రామాలమధ్య రెండునదుల దూరం వుంది. తల్లి చూజారా జీలమ్మనదీ తీరంలో వుంది ముగ్గులానా దుర్గం సింధునదీ తీరంలో వుంది.

ఇరువురి తల్లిదండ్రులకు దరీయాపై నమ్మకంలేదు. ఇరుపక్షాలు ఈ విషయాన్ని అతిగా పొడిగించడానికి సుముఖంగా లేదు. దులారా, రాయ్ ముబారక్ ఇరుపక్షాలమధ్య రాకపోకలు పెరిగాయి. వారిరువురు మళ్ళీ కలసి వేటకు వెళ్ళాలనే కలలు కంటున్నారు. జీలమ్మనదినుంచి సింధునదివరకు గల భూభాగం వారి అధీనంలోనికి రానున్నది. వారు కోరినట్లు ఎక్కడికైనా వెళ్ళగలరు. ఇరువురికి రెండు నదులమధ్య వున్న సింహాలు, పెద్దపులులు లేళ్ళు, దుప్పలు, కౌజుపిట్టలు, నీటి కోళ్ళు, నీమకోళ్ళు మొదలయినవన్నీ తమ సొంత సంపదగా తోచాయి వారు తమ వేటకుక్కలు అడవి లేళ్ళ వెనుక ఉరకలిడుతున్నట్లు ఊహిస్తున్నారు.

రాయ్ ముబారక్ పెళ్ళి శుభముహూర్తం నిర్ణయించారు

“మీరు నామాట మన్నిస్తానంటే ఈ పెళ్ళికి దరీయాను పిలవకపోవడమే ఎంతో మంచిది” అని గోందలాఁ భర్తకు సలహానిచ్చింది.

ఎంతమాట! అలా చేయడం మంచిదికాదు! ఎంత అనుకున్నా సోదరుడు సోదరుడే సుమా. దరీయా, ఇక ఏమి చేయగలడు? ఏమి అనగలడు? ఏదో తొందరపడి దురాశలోపడి ఏదో చేయాలనుకున్నాడు. అయినదేదో అయింది ఇక అతను చేసేదేమీ లేదు అని రాయ్ ముబారక్ భార్యకు నచ్చజెప్పాడు.

“దురాశపరుడైన మనిషిని నమ్మడం సాధ్యంకాదు. అయినా అది మీకు నచ్చితే.....గోందలాఁ ఆ విషయం భర్తకు వదలిపెట్టింది. ఇరువురు కుమారులు తండ్రీయిష్టమే తమ యిష్టమన్నారు. ఎవ్వరిపైనా ఒత్తిడిలేవడం మంచిది కాదనుకున్నారు వారికొక విధంగా దరీయా అంటే భయం. దరీయాకు ఆహ్వానం పంపించారు.

పెళ్ళి ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. ఇటు మలకీ యింటికి సున్నాలు. అలుకులు జరిగాయి. అటు కైమాయింటకూడ చూడావిడిగానే వుంది. అశ్వశాలల్లోవి

గుఱ్ఱాలను చక్కగా అలంకరిస్తున్నారు. ఇటు మలకీ గుండె కొట్టుకొంటోంది. అటు కైమా గుండెల్లో బితుకు బితుకు మంటోంది.

పెళ్ళినాటికి దరీయా రానేవచ్చాడు. అతను కంచరగాడిదలపై ద్రాక్ష సారాయిలను వేసికొని వచ్చాడు. అతనివద్ద ప్రభుత్వపు మందుగుండు సామాను, చక్కని తివాసీలు వున్నాయి. అతని ముఖంలో గతించిన విషయాల ప్రభావం ఎక్కడా కనబడలేదు. కూతురు అంటే అందరికీ కూతురే. కుమార్తెపట్ల దోషం చేసినవాడు నరకానికి పోతాడు.

పెళ్ళిరాత్రి ముగలానా దుర్గంలోని రాయ్ ముబారక్ యింట పెండ్లీవారు మద్యం, పానీయాలను ముమ్మరంగా వాడుతున్నారు. పెద్దలంతా భవనాల్లో మదిరను సేవిస్తున్నారు. యువతులంతా నూతన బావగారిని ఇంటిలో చుట్టుముట్టి కూర్చున్నారు; పాటలు పాడుతున్నారు; అత్తగారు అల్లుణ్ణి బాగా లడ్డూలను తినమని బలవంతం చేస్తుంది. మరదళ్ళు బావగారిని వ్యంగ్య పరిహాసాలతో ముంచెత్తుతున్నారు.

పెళ్ళి జరిగిపోయింది. కైమా మలకీ ఒకరు మరొకరి మనుషులయ్యారు. ఎవ్వరికీ ఏవిధమైన భయంలేదు; సందేహం అంతకంటేలేదు. దరీయా ద్రాక్ష సారాయి తెచ్చిన కారణంగా ఇరుపక్షాల పెళ్ళివారికి పెద్దమనిషిగా వ్యవహరిస్తున్నాడు. అతను త్రాగించేవాడు, మిగిలినవారంతా త్రాగేవారు. రాయ్ ముబారక్ తన భవనంలో సీసాపై సీసా మత్తుగా త్రాగుతున్నాడు. పెళ్ళిపందిరిలో వివాహానికి సంబంధించిన పంజాబీ జానపద నృత్యాలు జరుగుతున్నాయి. రకరకాల వాయిద్యాలు వినసొంపుగా వాయింబబడుతున్నాయి.

కైమా మరదళ్ళు బారినొంచి తప్పించుకొని భవంతిలోనికి రావడమే తడవుగా, అతను ఒక్కొక్కటిగా ఎన్నో పానపాత్రల సారాయిని గటగటా త్రాగాడు. కొంత పెళ్ళి సరదా మరికొంత పెండ్లి అలసట! ముఖంపైనున్న మేలిముసుగునుంచి మలకీ ముఖావిందం కాస్త కనబడింది. ఆ సౌందర్యపు మత్తుకూడ తక్కువైనది కాదు. కొద్ది ఊణాల్లో కైమాకూడ అందరితో కలసిపోయాడు. కొంత సేపటికి అందరూ మత్తులో ఒళ్ళుతెలియక వెల్లకిల పడిపోయారు. ఇక పెండ్లి వారులేదు గిళ్ళివారులేదు! ఇక మత్తుకు దొరకని మనిషి దరీయా మాత్రమే. అతను మొదట్లో సారాయి త్రాగేవాడుకాదు. ఒకవేళ తప్పనిసరిగా త్రాగవలసివస్తే త్రాగేది తక్కువ తొణికిసలాడించేది ఎక్కువ! పారబోసేది మరి ఎక్కువ!!

అంతా గమనించి దరీయా, రాయ్ ముబారక్, రాహూన్, మహరూన్, దులారా. కైమాలను జైదు చేశాడు. గ్రామం వెలుపల అతను సైనికుల్ని దాచి వుంచాడు. దరీయా ఆదేశం లభించడమే తడవుగా సైనికులు వచ్చి వీరి అయిదు గురిని బంధించి తీసికొని పోయారు. పాపం! ఖైదీలకు మత్తు విడలేదు. ఇతర పెండ్లివారికి స్పృహరాలేదు.

విజేతయైన దరీయా ఢిల్లీకి బయలుదేరాడు.

మరుసటిరోజు ఉదయానికి అందరూ కళ్ళు తెరిచారు. ఒక్కరాత్రిలో జానపద నృత్యాల కోలాహలం, పాన పాత్రల కళపెళలు, రంగు రంగుల మందు, గుండు ధగదగ కాంతుల్లో ఎంతమోసం జరిగిపోయింది అనుకొని విస్తుపోయారు. గ్రామంపెద్ద రాయ్ ముబారక్ వరుడు, వరుడితండ్రి, వధువు అన్నలనుకూడ బంధించివేశారు. ఎవరు ఏ చెయ్యాలి? ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? అన్నది ఎవరికీ తోచడంలేదు. దుందుడుకుగా చొరవచేసేవారిని అదుపులో పెట్టేవారు లేరు. చక్రవర్తి ఏమి చేస్తాడోయని భీతావహం! రాజ నిరంకుశత్వం ఏమి అపాయం తెచ్చిపెడుతుందోనని సందేహం!! ప్రతి మనిషి జరిగిన అవమానాన్ని దిగమ్రొంగ డమే మంచిదనుకున్నాడు. ముగలానా దుర్గంలోని ఎవ్వడూ ఇదివరకు ఇంతటి అవమానాన్ని సిగ్గులేకుండా సహించి ఎరుగడు. ఊరంతా మూగవోయింది. తల్లి చూజారానుంచి వచ్చినవారిలో ఏకొద్దిమందో ఉద్రేకపడినా ఏమీచేయగలరు? దరీయా ఇంతపెద్ద సైన్యాన్ని తెచ్చి రహస్యంగా దాచాడని ఎవరికీ తెలీదు.

గోందలాఁ భోరుభోరున ఏడుస్తూ నెత్తి కొట్టుకొంటున్నది. జుట్టు పీక్కొంటుంది. మలకీ దుఃఖానికి అంతులేదు; ఆమె ఆర్తనాదం వినే ప్రీలేదు. అయినా జరిగే ఏడ్పు మొరలు, ఆర్తనాదం అందరూ వింటూనేవున్నారు. అందరూ జరిగే అత్యాచారాల్ని చూస్తూనే వున్నారు. కాని, లాభం! అంతా నిర్వీర్యం. నిస్సహాయం!! ఊరందరూ, పెళ్ళివారంతా కళ్ళప్పజెప్పి వెలవెలబోతున్నారు.

కైమా వెళ్ళేటప్పుడు మలకీ అతని ముఖాన్నైనా చూసి ఎరగదు. భర్త బ్రతికి వుండగానే ఆమెకు వైధవ్యం వచ్చినట్లనిపించింది.

కాని మలకీ సంకల్పం రాతిమీద గీతలాంటిది. ఆమె కైమా భార్య అయి పోయింది. ఇక ఏపురుషుడు ఆమెను కైమానుండి వేరుచేయలేడు. ఆమె దరీయాను గాని, దరీయాయొక్క చక్రవర్తినికాని ఏమని తలచగలదు! బాహుబలంతో

జరుగనిపని బుద్ధిబలంతో జరుగుతుంది. ఆమె పన్యాసినిగా వేషం ధరించి కైమాను వెతకటానికై బయలుదేరింది. తన ప్రియుణ్ణి కలుసుకునేందుకు ఇక రాంఝావలె భిక్షపాత్రను చేత ధరించింది. ఇంటినుంచి బయలుదేరేముందు తల్లికైనా తన విషయం చెప్పలేదు. తల్లి కొండలు గుట్టల మార్గంగుండా తన కూతుర్ని వెళ్ళ నివ్వదని ఆమె భయం. — మలకీ సంకల్పం వజ్ర సంకల్పం! అది తిరుగులేనిది.

దరీయా సైనికబలం ఎంతో పెద్దది. సంకెళ్ళతో బంధించినప్పటికీ, ఒక్కొక్క ఖైదీవెంట ముగ్గురు సైనికులు నడుస్తున్నారు. ఈ వార్త దారిన వచ్చే బాటసారులవల్ల మలకీకి తెలిసింది. మలకీ తండ్రి, సోదరులు, పింహాల్లాంటి పౌరుష ముఖాకృతులు కైమా మనోహర సౌందర్యదూషం ప్రతి బాటసారి చూడయంలో చెరగని ముద్రవేసికొన్నాయి. మలకీకి తన మనుష్యులంతా సజీవంగా వున్నారనే ఊరట కలిగింది. దుఃఖం కాళ్ళతం కాదు అది ఏదో ఒక రోజున వస్తుంది మరుసటిరోజున పోతుంది.

మలకీ మడుమలు అరికాళ్ళు పగిలిపోయాయి. ఆమె వందలాది క్రోసుల దూరం కాలి నడకనే ప్రయాణం చేయాలని సంకల్పించుకొంది మాటి మాటికి దారి తెలిసికొనవలసిన పనిలేదు. అక్కడక్కడ మైలురాళ్ళు ఉన్నాయి. ప్రతి రెండు మైళ్ళకు ఒకనుయ్యి వుంది; మార్గం రెండువైపులా చెట్లున్నాయి. ప్రతి రాత్రి యాత్రికులు బసచేయటానికై సత్రాలు ఉన్నాయి. చెట్లనీడ తక్కువగా వున్నచోట పగిలిన కాళ్ళు వేడినేలపై మాడిపోతున్నాయి. ఆమె బాధను తట్టుకొన లేక మార్గం ప్రక్కన మొలచిన పచ్చని పచ్చికపై నిలబడి ఊరట చెందేది. కాళ్ళకు కొంత విశ్రాంతి లభించగానే మళ్ళీ ఆమె యాత్ర సాగించేది. ఒక్కొక్క చోట తిండి దొరికేది. ఇంకోచోట అది దొరికేదికాదు. ఘోర విరాళా విబిడాంధకారంలో ఆమెకు ఆశాజ్యోతి తన ప్రియుడు వజీవంగా బ్రతికియుండడం. అయినా, దరీయా నమ్మకమేమిటి? ఎక్కడైనా ఎప్పుడైనా చంపి పారవేయవచ్చు. ఒకప్పుడామె తనముందు సాగివెళ్ళే సైనికదళంతో కలసి నడిచేది మరొకప్పుడు వారికి వెనుకబడిపోయేది ఒకటి రెండుసార్లు ఆమె బందీగానున్న కైమాను దొంగ చాటుగా చూసింది అతను ఎంతో నిస్పృహయుడు. అదే స్థితిలో మలకీ తండ్రి ఆమె సోదరులు కవబడ్డారు.

మలకీ చేసిన ఈ యాత్ర ఘక్కాయాత్రను మించిన యాత్ర. మక్కా

యాత్రికులకు తమ ఆశలు ఫలించే అవకాశం వుంది. కాని మలకీకి అట్టి ఆశ ఏమీలేదు.

ఎన్నో మజిలీలు దాటి ఆదళం కురుక్షేత్రంవద్ద థానేసర్ చేరింది. మలకీ కూడ వారి వెనుకనే వెళ్ళసాగింది.

థానేసర్ లో మలకీ ఒక భక్తురాలిని కలుసుకుంది. మలకీ ఆ భక్తురాలి ఆశ్రమంనుంచి విభూతి తీసుకోవడానికై వెళ్ళింది. మాటల దోరణిలో భక్తురాలు మలకీ దుఃఖాన్ని గమనించింది. ఆమె విషాదగాధ అంతా విని ఆమె మలకీకి నీవు అక్కరు చక్రవర్తి రాజపుత్రరాణి కుమార్తెయైన జమునను కలసికొనమని సలహా ఇచ్చింది. రాజకుమారి తలచుకొన్నచో ఏపనియైన జరిగితీరుతుందని ఆ భక్తురాలి నమ్మకం.

మలకీ జమున భవనానికిభిక్షకై వెళ్ళింది. జమున ఆమె పునీత యౌవనం, అసమాన సౌందర్యం చూసి ముగ్ధురాలయింది. ఈ వయస్సులో సన్యాసినిగా మారిన ఈ సౌందర్యవతి జీవితంలో ఏదో మహత్తర రహస్యముంటుందని తలచింది. ఆమె మలకీని తన భవనంలోనికి పిలిచింది. జమున అడిగినమీదట మలకీ తనతో కైమావివాహం ఆ తరువాత జరిగిన విషాద ఘట్టాన్ని అంతా చెప్పింది. జమునలో ఆమెకు ఏదో దైవరూపం గోచరించింది. తన తండ్రియైన దరీయా ఆమెను అక్కరు - చక్రవర్తి అంతఃపురంలో విలాస వస్తువుగా వుంచి తత్ఫలితంగా అతను ఉన్నత పదవి సంపాదించాలని తలుస్తున్నాడనే విషయాన్ని కూడ దాచకుండా చెప్పివేసింది.

అంతఃపురానికి సంబంధించిన ఈ విషయం వినగానే జమున మండిపడింది. ఎవ్వడో మలకీని తన తల్లికి సవతిగా చేయాలనుకుంటున్నాడు. సవతి తల్లిపల్ల కలిగే నరక బాధలు జమున అనుభవించింది. ఆమెకు తన తండ్రికి ముసలితనంలో గల కామాంధతను గూర్చికూడ బాగా తెలుసు. చక్రవర్తి ఆజ్ఞచే అనార్కలీని హత్యగావించడం ఆమె చూసింది. ఇంతకూ ఆమె చేసిన తప్పేమిటి? అనార్కలి ముసలి అక్కరును కాదని అతని కుమారుడైన సలీమ్ ను ప్రేమించింది. అనార్కలిని నిండు ప్రాణాలతో బలిగొన్నవాడు మలకీ అంతఃపురంలో ప్రవేశించిన తర్వాత జమున తల్లిపల్ల ఎలాంటి దురంతాలు జరుపుతాడో ఎవరికెరుక! మలకీ చెప్పిన విషాదగాధను విన్న తరువాత తన తల్లి సన్యాసినియై భిక్షువన చేసికొంటున్నట్లు

తనతల్లిసానే మలకీ రాజదర్బారుకు రాణియైనట్లు ఆమెకళ్ళయెదుట ఊహాచిత్రం గోచరించింది. మలకీని చూసిన తరువాత ఆమె తనతల్లికి ద్రోహంచేస్తుందనే నమ్మకం కలగలేదు. అయినా చేసేదంతా స్వయంగా చక్రవర్తియేగదా!

రాజకుమారి జమున ఒకందుకు దైర్యంగాఉంది. అదేమంటే అక్కరుకు యింతవరకు దరీయాచేసే కుతంత్రాలు తెలియవు. కాని అతను రాజసైన్యం తీసి కొని విద్రోహులను అణచివేసేందుకై వెళ్ళినాడని చక్రవర్తికి తెలుసు. తమసోదరి నిరుపమాన సౌందర్యవతియని ఈవిషయం అక్కరు చక్రవర్తికి తెలిస్తే అతను మలకీనికూడా బంధించి వెంటబెట్టుకొని తీసికొనిరావడానికి ఆజ్ఞ ఇచ్చి వుండేవాడనే భయంతో వారు తిరుగుబాటుదారులుగా మారియుండవచ్చు. దరీయా మలకీని బలి పెట్టటంలో కాలయాపనచేశాడు. మొదట తిరుగుబాటుదారులను చక్రవర్తిముందు ఉంచి దానికి బదులుగా ఒకపదవిని సంపాదించాలని అనంతరం మలకీని చక్రవర్తి అంతఃపురంలో ప్రవేశపెట్టి రెండవ పదవినిపొందవచ్చుననే ఉద్దేశ్యంతో దరీయా ఇబ్రాహీమ్ను ఉండవచ్చు. అట్టిదుస్థితి రావాలని రాజకుమారి జమున అనుకొనుట లేదు. ఆమె దరీయాను పిలిపించి నిరపరాధులైన ఖదీలను విడుదలచేసి వారివారి ఇళ్ళకు వారిని పంపివేయమని ఆజ్ఞయిచ్చింది.

రాజకుమారి ఆజ్ఞవిని దరీయా తన నివాసానికి వెళ్ళిపోయాడు. విద్రోహుల విషయంలో రాజకుమారి ఆజ్ఞను మన్నించవలసిన అవసరం లేదని అతనికి దోహతో తట్టింది. చక్రవర్తి తనకుమార్తెకు నచ్చచెప్పగలడను కున్నాడు. అతను అదే రాత్రి ఖదీలను ముందుకుతీసికొని పోవడానికి నిర్ణయించాడు.

రాజకుమారి జమున మలకీతో స్నేహంపెంచుకుంది. ఆమె మలకీ సనాట్య సినీ బట్టలను తీసివేయించి ఆమెకు రాజదుస్తులు కట్టబెట్టింది. వారిరువురిమధ్య రాత్రంతా అక్కర్ న్యాయాన్ని గురించి చర్చజరిగింది. మలకీమనస్సు ఆమాట లనేందుకు బదులు నిరంతరం కైమావైపే ఆమె ఆలోచనలు పరుగెత్తసాగాయి. ఉదయమే సైనికులు కైమాను తమ వెంట తీసుకొని యిక్కడకు రావాలని ఉంది

తెల్లవారింది. రాజభటుడు తలుపుకొట్టాడు. మలకీ కైమాను కలసికొనాలని పరుగెత్తుకు వచ్చింది. కాని, అక్కడ అతను కనబడలేదు. దరీయా రాత్రికి రాత్రే కైమాని, అతని అనుచరులను ఎక్కడికో తీసికొని పోయాడని ఆభటుడు చెప్పాడు. దర్బారులో వున్న ఒక సుబేదారుకు యింతటి సాహసమా? ఇక రాజ కుమారి కోపానికి అంతంలేదు. ఆమె కళ్ళనుంచి నిప్పురవ్వలు రారుతున్నాయి. భటుడు నిలబడి గడగడ వణకిపోతున్నాడు.

జమునధిల్లీవెళ్ళడానికి సిద్ధపడింది. ఆమెమలకీని తనవెంటతీసుకొన్నది. ముసలిరాజుకు ఈ విషయాన్ని గూర్చి ఎలా చెప్పాలి-అని దారిపొడుగునా ఆమె ఆలోచిస్తునేఉంది.

ధిల్లీ చేరిన మలకీకి చక్రవర్తి ఎదుటకు వెళ్ళడానికి తనగాధ చెప్పుకోవడానికి అనుమతిలేదు. ఆపని రాజకుమారి జమున చేతిలోవుంది. అది ఆమె గౌరవ ప్రతిష్ఠలకు సంబంధించిన ప్రశ్నగా తయారైంది.

అందరికంటే ముందు రాజకుమారి తనతల్లిని కలుసుకుంది. ఏదో ఒకనాడు తన తల్లికి సవతిగా వున్న యువతిని కూడా చూపించింది. దరీయా కుతంత్రాలన్ని పూసగ్రుచ్చినట్లు తల్లికిజెప్పింది. తల్లి-కూతురు చక్రవర్తికి మలకీ విషయం తెలియజేయకుండానే దరీయాను అంతం చేయాలని నిశ్చయించుకొన్నారు.

వృద్ధమాత హృదయం కోపాగ్నితో మండిపోతోంది. చక్రవర్తి ఉదార ప్రవర్తన, న్యాయ ప్రియతవల్ల ఆమెకు అనేక సుఖాలు లభించాయి. అంతకంటే మిన్నగా దుఃఖాలు కూడ అనుభవించింది. ఏదో యువతిపై మోహితుడైన చక్రవర్తి రాత్రంతా ఎక్కడనో గడపి అవసరమైన పనులున్నాయనే నెపంతో మరునాడు అంతఃపురానికి తిరిగి వచ్చేవాడు అనే విషయం వారు మరచి పోలేదు. అంతఃపురానికి రాని రాత్రులందు - ఆయన ఎక్కడ గడిపేవాడో వారికి బాగా తెలుసు. ఆమె ముసలిదైనప్పటినుంచి చక్రవర్తి యొక్క పిచ్చిచేష్టలు పెరుగుతున్నాయని ఆమె నమ్మకం. ఇక రాణి తన దుఃఖాన్ని పెంచుకోదలచలేదు. ఆమెకు సవతి కానున్న యువతి ఆమె ముందే కూర్చుని ఉంది. ఆ అమ్మాయి వయస్సులో తన కుమార్తె కంటే చిన్నది. రాణికి దరీయా విషసర్పంలా కనబడుతున్నాడు. ఆమె దరీయా అనే విషసర్పాన్ని మొదలంటా నాశనం చేయడానికి నిర్ణయించుకొంది. చక్రవర్తి ఖవనం లోకి వచ్చే సమయం అయ్యింది. రాణి ఆదేశానుసారం అంతఃపురంలోని దీపాలన్ని ఆర్పివేయబడ్డాయి. దీప పాత్రలు పగులగొట్ట బడ్డాయి. రాణి తన అలంకరణ సామాగ్రినంతా తీసి పారవేసింది. చక్రవర్తి వచ్చేసరికి రాణి కోపంతో అలిగి జగడమాడడానికై పడుకునివుంది.

అదిచూసి అక్బర్ ఎంతో వ్యధచెందాడు. ఈరోజు రాణికి కష్టం కలిగించే పనియేదీ తాను చేయలేదని అతనికి తెలుసు. తన వైవాహిక జీవితంలో నేడు రాణి కోపగించడం మొదటిసారిగా చూశాడు. ఈరోజు వరకు అతను ఎన్నడూ ఏ విధమైన కోపానికి ఆమెను గురిచేయలేదు. ఈనాడు రాణికి బాధకలిగించే విషయం ఏమి జరిగింది? అని అతను ఖంగారు పడ్డాడు.

చక్రవర్తి తన రాణి ముందు శిరస్సు వంచాడు. - ఆ అవకాశాన్ని పురస్కరించుకొని రాణి రాయ్ముబారక్. అతని సహచరులను వదిలివేయ వలసిందిగా కోరింది. తిరుగుబాటు దారులను విడిచిపెట్టడంలో చక్రవర్తి ఒక్కని చేతిలో అధికారంలేదు. అట్టి తీర్పు దివాను సజా మాత్రమే చెప్పగలడు. తిరుగుబాటు దారులు గూఢచారులు దేశానికి శత్రువులు. విద్రోహాల్ని విడిచిపెట్టాలంటే దానికి

తగ్గ కారణాలు బలీయంగా వుండాలి రాణీవద్ద అట్టి ఋజువు సాక్ష్యలేమీలేవు. దరీయా తన అన్న విద్రోహియని అనగలుగుతున్నాడంటే దాన్ని కాదని ఎట్లా ఋజువు చేయగలము ?

సమస్య అతి జటిలంగా తయారైంది అక్బర్ న్యాయప్రియత ప్రఖ్యాతి చెందింది కారణం లేకుండా ఎవరినైనా ఉరిశిక్ష విధించాలనే ఆజ్ఞ చక్రవర్తి ఎలా యివ్వగలడు? దరీయా మలకీని చక్రవర్తి భవనంలో చేర్చిందే కారణం చూడ మంటే తనకాళ్ళపై తానే గొడ్డలిపెట్టు పెట్టుకొన్నట్లే తన చేతులతో తనకళ్ళు పొడుచుకున్నట్లుంటుంది. అక్బరు మలకీని చూస్తే ఆమెపై సమ్మోహితుడు కావచ్చు

రాణీ తన దుఃఖ గాధను తన సోదరుడైన వీర బలునకు చెప్పింది. వీర బలుడు పరిష్కరించని సమస్య ఏముంది? జాటు జాతి జమిందారులలో పరస్పరం అన్నదమ్ములను ఊత్యజేసే పరిపాటి సర్వసాధారణ మైనట్టిదని ఆమెకు నచ్చ జెప్పాడు. తన అన్న రాయ్ ముబారక్ ను విద్రోహిగా ఋజువు చేయడానికి దరీయా ఎత్తుగడ యిదే అయి వుండవచ్చు - రాయ్ ముబారక్ అతని వారసుల మరణానంతరం వారి ఆస్తి పాస్తులు గ్రామాధికారం దరీయాకే అభింశవలసి ఉంది ఇంత నీచపు ఆలోచనలు గల దరీయాకు ఉరిశిక్ష విధించడం ఎంత అవసరమో కైమా అతని సహచరులను విడుదల చేయడం కూడా అంతే అవసరం.

చక్రవర్తి యింతకు మించి మరొకకారణంతో పనిలేదు. అతను తాను తీర్పును స్పష్టంగా వినిపించాడు. దరీయాకు ఉరిశిక్ష విధించబడింది. ఉరికంబం ఎక్కేముందు అతని అంతిమకోర్కె అడిగారు. కాని దరీయా కోర్కెలన్నీ చచ్చిపోయాయి ఉన్నతపదవి, ప్రతీకారభావం, రెండూ కలసి అతని మనస్సులో తుఫాను రేకెత్తించాయి. ఇక అతను ఈలోకానికి దూరంకానున్నాడు. అతని అంతిమ కోర్కె మరేముంటుంది! అతను కైమా మలకీలను పిలిపించి, మలకీ చేతిలో కైమా చేతిని ఉంచాడు. ఇదిచూసిన రాయ్ ముబారక్ కుటుంబంవారు కన్నీరు కార్చారు. దరీయా ఎంతో విలపించాడు. చివరకు అన్నగారిని క్షమార్పణ వేడుకుని ఉరికంబం మెక్కాడు

ఆరాత్రిజమున నదీతీరంలో కైమా మలకీ యిరువురు పరస్పరం మొదటిసారిగా ఏకాంత ప్రదేశంలో నిండుహృదయాలతో కలిసికొన్నారు చంద్రుని చల్లని వెన్నెల. ఏకాంత వాతావరణం. నిశ్చలంగాఉన్న నిండుజలరాశి దరీయా అంతిమ ఘడియలో పొందిన పశ్చాత్తాపం వారిరువురిని ఒకరి కొకరిని మరింత సన్నిహితంగా చేశాయి కైమా మలకీని తన కొగిటలోనికి తీసికొన్నాడు. మలకీ నేత్రాలనుంచి ఆనంద బాష్పాలు జల జలా రోలాయి.

